

CECILIA GALANTE

BİLDÜKLERİN
YALANSA
GERÇEK NE?

Kelebeklerin Koruyucu Azizi

Kelebeklerin Koruyucu Azizi

İnanç ve şüphe, istismar ve iyileşme ama
her şeyden çok dostluk üzerine yazılmış
olağanüstü bir roman.

“Hakikat, şefkat ve erdem üzerine bir kitap.”

- JACQUELYN MITCHARD,

THE DEEP END OF THE OCEAN ve *THE MIDNIGHT TWINS*'in yazarı

www.artemisgyindari.com
www.facebook.com/ArtemisSeviler
www.twitter.com/artemisseviler

Kitap İsmi: *Kelebeklerin Koruyucu Azizi*
Yayın Yılı: 2018

Kelebeklerin Koruyucu Azizi

CECILIA GALANTE

İngilizceden Çeviren: Alaz ÖZBEK

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

ABC/187
AB/415
AÇ/294
A/55

KELEBEKLERİN KORUYUCU AZİZİ
CECILIA GALANTE

Orijinal Adı: *The Patron Saint of Butterflies*
Genel Yayın Yönelmeni: Ilgın Şenmez
İngilizceden Çeviren: Alaz Özbek
Türkçe Düzenleme: Elif Nilhan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Karen Yardımlı - Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Ağustos 2013

ISBN: 978 - 605 - 142 - 362 - 3

Sertifika No: 10905

Cecilia Galante © 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcaglı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: [212] 513 34 20-21 Faks: [212] 512 33 76
e-posta: editor@artemisyyayinlari.com
www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftahavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: [212] 674 97 23 Faks: [212] 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: [212] 511 53 03 Faks: [212] 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Kelebeklerin Koruyucu Azizi

CECILIA GALANTE

*Bu kitap Ruth VanLokeren ve
Fannye Jo Plummer'a ithaf edilmiştir.*

“İnsanların oy birliğiyle sessizlik anlaşması yaptığı bir odada, tek bir gerçek kelime kurşun etkisi yaratır.”

-Czesław Miłosz

Aziz: \ azi:zi

İsim

1. Resmi olarak kilise tarafından tanınarak üstün kutsallık mertebesine getirilen kişi
2. Ölülerin cennetteki önderleri
3. Tanrı tarafından seçilmiş, çoğunlukla Hıristiyan kişi. Herhangi bir Hıristiyan birliğe üye olan kimse; özellikle Mormon.
4. Dindarlığı ve iffetiyle tanınan kimse...

Zebra Çatal Kuyruk:

Zebra Çatal Kuyruk, Kuzey Amerika'daki en güzel keleklerden biridir. Genellikle siyah olan uzun ve ince kanatlarında, parlak sarı çizgiler bulunur. Kanatlarının kenarlarındaki küçük beyaz noktalar, kar tanelerine benzer lekeler oluşturur. Zebra Çatal Kuyruklar, geceyi kolonileriyle beraber geçirmelerine rağmen sabahın ilk ışıklarıyla yiyecek bulmak için dağılırlar. Zebra Çatal Kuyruklar, Birleşik Devletler'in kuzey bölgelerinde ve Tropik Amerika'nın çoğu yerinde doğal bir biçimde üremektedirler.

Birinci bölüm

AGNES

Duvardaki çarmıha bakarak “Lütfen bana ne yapacağımı söyle,” diye fısıldadım. “Buradan hemen şimdi çıkabilmek için, yalan söylemekten başka bir yol var mı? Bana bir işaret gönderebilir misin? Belki gözünü kırparsın ya da kafanı sallarsın. Veya onun gibi bir şey?” Ellerimi çenemin altında kavuşturup başımı eğdim ve gözlerimi yumarak bekledim. Odanın içindeki diğer yirmi yedi çocuk, öğle sonrası dualarını mırıldanmaya devam ederken, dudakları Latince kelimelere uygun olarak düzenli bir şekilde kıpırdıyordu. İçerisi sıcak ve havasızdı. Dizlerim ince halının üzerindeyken, mavi cübbemin altından gelen ter kokusunu alabiliyordum. Bazı günler, öğle sonrası duaları hiç bitmeyecekmiş gibi gelir. İçimden ona kadar sayıp kafamı kaldırdım. Haçın üzerindeki İsa, elleri ve ayakları tahtaya çivilenmiş, kemikleri belirginleşmiş, gözleri gökyüzünde, işkence çeken pozisyonunda durmaya devam ediyordu. Omuzlarım düştü. İşaret yoktu.

Tamam, peki o zaman. Başka yolu kalmadı. Yalan söylemeyi düşünmek bile beni delirtiyor, hatta çıldırtıyordu. Tüm hafta boyunca o kadar iyiydim ki şimdi Honey yüzünden her şeyi mahvedecektim. Onun suçu bu. Emmanuel bu sabah bizi düzen odasına çağırdıktan sonra, Honey çekip gitmeseydi, ben de bu durumda olmayacaktım. Niye böyle şeyler yapmak zorunda ki? Dünyanın sonu değildi ya. Peter'la ikimiz de Honey'yle birlikte içeri çağırıldık ve sonra Emmanuel bize, tekrar doğu binasına gitmemizi söyledi. Nedense Honey'ye kalması emredildi ama eminim önemli bir şey değildi. En azından ben öyle düşündüm. İçimde bu sefer bir şeylerin ters gittiğine dair bir his vardı. Dört saat geçmişti, Honey'den eser yoktu. Düzen odası ziyaretlerimizden sonra hep ortadan kaybolur ama bu durum asla bir saatten fazla sürmezdi. Yalanla ya da yalansız, onu bulmak zorundaydım.

Arkamda birinin boğazını temizlediğini duydum. Hafifçe kafamı çevirdim ve Peter'la göz göze geldim. Genellikle gözlerinin önüne düşen açık kahverengi saçlarını yüzünden çekmişti. Sabah başımızın belaya girmesinin sebeplerinden biri de oydu. Kendisini Honey'nin uzun yokluğundan dolayı suçlu hissettiğini de biliyordum. "Gidip onu bulacak mısın?" diye fısıldadı. Uzun ve çarpık dişleri, küçük ağzı için fazla büyüktü. Honey onda ne buluyor, hiç bilmiyorum. Eğer birileri Honey'yi dışarıda görürse, başının bu

sabahkinden de büyük bir belaya gireceğini Peter da en az benim kadar iyi biliyordu. Kutsanmış Dağ'da göğe yükseliş haftasıydık ve büyük binadaki yemeklere gidip gelmek dışında kimsenin dışarı çıkmasına izin verilmiyordu.

Kutsanmış Dağ, Fairfield-Connecticut'ın biraz dışındaki dini bir komün. Ben de burada doğdum. Annem, babam, küçük kardeşim Benny ve Honey'nin de içinde bulunduğu diğer iki yüz altmış kişiyle birlikte yaşıyorum. Kutsanmış Dağ, kutsal insanlar için dış dünyanın günahkarlığından uzakta bir komün yaratmak isteyen liderimiz Emmanuel tarafından kurulmuş. Bizim dünyamızda Emmanuel'e benzeyen kimse yoktur. Babam bana, bu kadar çok insanın yaşamak için buraya gelmesinin sebebinin, Emmanuel'in bozulmuş insanları tekrar düzeltebilmesi olduğunu söylemişti. Ve söylediği doğru. Buraya uyuşturucu yüzünden mahvolmuş, kendini kaybolmuş hisseden, hatta intihara meyilli insanlar geldi. Emmanuel'le birlikte bir hafta geçirdikten sonra, iyi, dindar hayatlar sürmeyi amaçlayan yepyeni insanlara dönüştüler. Emmanuel, onları içten dışa iyileştiriyor. Bazen de dıştan içe. Emmanuel birinci sınıftan beri kekeleyen küçük Frankie Peter'a elini sürdükten sonra, o da herkes gibi konuşabilmeye başladı. Ve daha geçen sene, Emmanuel'in duasından sonra, Grace Willoby'nin yüzündeki tikler tamamen yok oldu. Babam bize her zaman, bu kadar kutsal bir adamla yaşadığımız

için ne kadar şanslı olduğumuzu söyler, ben de onun haklı olduğunu bilirim.

Duvardaki saate baktım. Bir buçuk. Derin bir nefes alıp Peter'a döndüm ve kafamı salladım. Gözlerini kapatıp dua-sına devam ederken tüm yüzü gevşedi. Ama ben tekrar önü-me döndüğümde, duvardaki haça bile bakamadım. Kafamı eğip göğsümün önünde haç çıkarttım ve fısıltılı sesimin tit-remesini kontrol etmeye çalıştım.

“Yalan söylemenin günah olduğunu biliyorum ama Honey'yi bulmak zorundayım ve şu anda buradan çıkabil-mek için başka bir yol düşünemiyorum. Bu gece kefaretimi ödeyerek günahımı telafi edeceğim. Söz veriyorum. Lütfen beni affet,” diye yalvardım. Elimi o kadar sıkımdım ki ek-lemelerim bembeyaz olmuştu. “Lütfen.” Elimi cüppemin al-tına sokup pantolonumdaki kemerin içinden *Azizin Yolu*'nu çıkardım. *Azizin Yolu*, azizlerin hayat hikayelerini örnek alarak, kendi hayatımızı nasıl yaşamamız gerektiğini anlatan bir kitap. Kutsanmış Dağ'daki tüm yetişkinlerde bu kitaptan bir tane var. Emmanuel her çocuğa on ikinci doğumgünü-nde özel olarak kitabın bir kopyasını verir. Ben kendiminkini iki yıl önce aldım ve o günü asla unutmayacağım.

O sabah hem heyecanlı hem de gergindim: On iki yaşına girdiğim için heyecanlı, bana kitabı sunacak olan Emmanuel'i görmeye gideceğim için de gergin... Emmanuel'le özel ola-rak görüşebilmek, her zaman büyük bir onurdur ama ben

tir tir titriyordum. Onun önünde dikilmek göz korkutucu bir deneyim, sanırım doğrudan Tanrı'ya bakmak gibi bir şey. Her neyse, annem en iyi elbisemi ütüledi ve saçımı düzgün bir topuzla toplamama yardım etti. Dışarı çıktığımda babam verandada beni bekliyordu. Güneş daha yeni doğmuştu, hava hala soğuktu ve gökyüzü mor renkteydi.

Babam, ellerini büyük, mavi cübbesinin içine sokarak, "Hazır mısınız?" dedi. Kutsanmış Dağ'daki herkes, her zaman mavi cübbe giyer.

Kafamı salladım ve cübbemin üzerindeki buruşuklukları düzelttim. "Sanırım," dedim. Babam elini bana uzatırken, "Güzel gözüküyorsun," dedi. "Özellikle de saçın." Ona, on iki yaşına gelmiş olmanın, büyük binaya doğru yürürken elimi tutmak zorunda olmadığı anlamına geldiğini söylemek istedim. Ama söylemedim. Sonuçta babam bana her gün iltifat etmiyor. O anı bozmak istemedim.

Emmanuel'in odasının önünde durduk ve babam, geldiğimizi haber verecek olan zile bastı. Birkaç saniye sonra, kapının üzerindeki kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı. İçeri yürürken ağızımın içi kupkuru olmuştu.

Emmanuel'in odası kocamandı. Annem, babam ve Benny'yle birlikte yaşadığımız evimizin alt katının tamamından bile daha büyüktü. Normal bir zamanda, genellikle burada onla yirmi arası insan bulunur. Ama o sabah odada sadece Emmanuel vardı. Kendisi için özel olarak yapılmış, el

oyması büyük, güzel koltukta oturmuş, cam bir kabın içindeki greyfurtları yiyordu. Her nedense mavi cübbesi üzerinde değildi. Cübbesi yokken değişik gözüküyordu, neredeyse insan gibiydi.

Babamla birlikte diz çöktük. Başımızı önümüze eğerek bekledik.

Emmanuel boğazını temizledi, “İçeri gelin,” dedi. Ayağa kalktık. Uzun kadife tüylü, beyaz halının üzerinde, parma-kuçlarımızda yürüdük. Yarım kuyruklu piyanonun ve içinde çok sayıda şarap şişesinin bulunduğu ahşap rafın yanından geçtik. Şarap rafının yanında Emmanuel’in yaptığı yağlı boya Meryem Ana portresi asılıydı. Meryem Ana’nın yüzü kül rengiydi. Odanın içinde ilerlerken, geniş siyah gözleriyle beni takip ediyordu.

Emmanuel elindeki boş kabı koltuğunun yanındaki masaya bırakırken, “Bugün birilerinin doğumgünü olduğunu duydum,” dedi. Cam, ahşaba değince, hafif bir çınlama sesi çıktı.

Sessizce kafamı salladım ve Emmanuel’in ütülü beyaz gömleğine, gündelik gri pantolonuna baktım. Cübbesi yokkenki farklı görünümüne hala alışamamıştım. Terlik bile giymişti. Babam dirseğiyle beni dürttü, yutkundum. Aceleyle, “Evet Emmanuel,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Emmanuel kırılmış sakalını bez bir peçeteyle silip kaşlarını kaldırdı. “On ikinci doğumgününde ne olacağını biliyorsun, değil mi Agnes?”

Tekrar kafamı salladım, boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkundum. En sonunda bu anın geldiğine inanamıyordum. Anneme ve babama kitapları sunulduğunda, onlar için de çok heyecan verici bir gün olmuş. Bana o akşam nasıl saatlerce kitabın sayfalarını karıştırdıklarını ve yeni evlerindeki kitaplığa yerleştirdiklerini anlatmışlardı. Her akşam kitabı raftan alıp bir sayfa daha okurlarmış.

Öne eğilip küçük masadaki kitabı alırken, Emmanuel'i izledim. Parmağındaki altın yüzük, ışığın altında parlıyordu. "Buraya gel," dedi. Titreyen bacaklarımla öne çıkıp elinde tuttuğu kitaba baktım. "Artık bir yetişkinsin," dedi. Bir sessizlik oldu ve onunla göz teması kurmamı beklediğini anladım. Kafamı kaldırdım, ince yüzündeki sert çizgilere, gür kaşlarına ve sulu gri gözlerine baktım. Köprücük kemiklerine kadar uzanan temiz sakalı bile kutsal gözüktüyordu. Gülümseyerek tekrar, "Artık bir yetişkinsin," dedi. "Artık azizlere yakışır bir hayatı sürebilecek olgunluktasın." Kitabı bana uzattı. Titreyen ellerimle kitabı aldım. Göründüğünden daha ağırdı, siyah kaplıydı ve üzerinde altın harflerle *Azizin Yolu* yazıyordu. Emmanuel, "Bu kitabı çalış," diye devam etti. "Dünya üzerinde yaşanmış en büyük örneklerden, öğrenebileceğin kadar çok şey öğren." Kitabı göğsüme bastırarak kafamı salladım. "Ve sonra hayatını, öğrendiklerine göre yaşa. Bir azize yakışır şekilde."

Usluca, "Yaşayacağım," diye fısıldadım.

Emmanuel kafasını sallayıp bana bir kez daha gülümsedi. “Sana çok güveniyorum Agnes. İsmi, saflığı ve masumiyeti temsil eden, kuzu anlamına geliyor. Olağanüstü şeyler yapabilecek kapasitedesin. Bunu asla unutma.”

Gözlerim yaşlarla doldu. Emmanuel’in bana güvendiğini, olağanüstü şeyler yapabileceğime inandığını duymak o kadar heyecan verici bir şeydi ki. Bir düşünün! Ben! Sesimin güçlendiğini hissederek “Unutmayacağım,” dedim, “söz veriyorum.”

Yanımda duran babamın gözleri parladı.

*Azizin Yolu** nu, geçen iki yıl boyunca, en sevdiğim hikayeleri işaretleyerek, baştan sona, en az altı ya da yedi kez okudum. Şimdi tekrar, en sevdiklerimden biri olan, Lima’daki Aziz Rose’un hikayesini okuyorum. Güney Amerika’da doğan Aziz Rose tüm hayatını, işlediği günahları telafi etmeye çalışarak geçirmiş. Acıya karşı dayanıklılığı ve çektikleri hiç de sıradan değil. Onun en sevdiği kefaretlerin bir listesini çıkarttım, bu gece hangisi yapacağıma karar vermeye çalışıyorum.

- *Belinin çevresini uzun bir iple sıkıca bağla.*

Yapıldı.

- *Üç gün boyunca oruç tut. (Sadece arada bir su iç ve ağaç kavunu yemişi ye.)* Yapıldı.

- *Üstünde kırık camların, taşların ya da sert cisimlerin olduğu bir yatakta uyu.*

*

Kitabı tekrar pantolonumun üzerindeki kemere yerleştirdim. Belimi kaşındıran ipi, etimi kesinceye kadar sıktım. Bel ipini, üç ay önce bir gün Benny'ye kızıp bağırdıktan sonra takmaya başladım.

şimdi belimdeki yarayı her hissedişimde, o günkü zayıflığımı düşünüyorum. Ayrıca düzenli olarak oruç tutuyorum, haftada en az üç gün kahvaltıyı ve akşam yemeğini atlıyorum. Oruç tutmak, azizler arasında önemli bir şey. Assisi Azizi Francis ve Siena Azizi Catherine, katı yiyecek tüketmeden, günlerce oruç tutarlarmış. Benim rekorum dört gün ama havuzda bayılıp boğulma tehlikesi atlattıktan sonra yemek zorunda kaldım. Fakat üzerinde kırık camların ya da taşların olduğu bir yatakta hiç uyumadım. Eminim canım yanar ama tıpkı diğerkleri gibi, bu da inancım için önemli bir test olur.

Cübbemi düzelttikten sonra kimsenin dikkatini dağıtmamaya çalışarak yavaşça ayağa kalktım. Köşede duran Christine'e doğru yürüdüm. Kutsanmış Dağ'daki tüm çocuklardan, 50'li yaşlarının sonundaki Christine Miller sorumludur. Özellikle küçük çocuklar için ona yardımcı olan üç ya da dört genç kadın var ama bizimle ilgili kararları veren kişi o. Ona doğru yürürken gözlerini kısarak beni izledi. Uzun siyah örgüsü omzundan aşağı sarkıyordu ve yüzünün etrafında kıvrıcık saç tutamları vardı. Önüne geldiğimde, duasına ara verdi.

“Yukarı çıkıp biraz uzanmak zorundayım,” diye fısıldadım. “Karnım çok ağrıyor.”

Christine birkaç saniye boyunca bana baktı. O sabah olup bitenlerin, benim yukarı çıkmama razı gelmesini sağlamasını umuyorum. Christine ve ben, düzen odasının içinde olanlar hakkında ya da üçümüzün odaya çağırılmasının sebebinin, onun Emmanuel’e gidip uygunsuz davrandığımızı söylemesiyle ilgili olduğunu asla konuşmayacağız. Ama onun bu konuda kendini kötü hissettiğini biliyorum. Çocuklardan biri düzen odasına gitmek zorunda kaldığında hep kendini suçlu hisseder. On beş yıldır hepimizden o sorumlu ama hala yumuşak başlı biri. Uzanıp cübbemin üzerindeki kuşağı sıkılaştırarak “Git bakalım,” diye fısıldadı. “Birazdan gelip seni kontrol edeceğim.”

Öğle sonrası duaları, üç çeyrek kalaya kadar devam eder. Bu da Honey’yi bulup durumu değerlendirmek ve Christine binayı terk ettiğimi anlamadan önce geri dönebilmek için bir saatten biraz fazla zamanım olduğu anlamına geliyor. Saçıma enseme topuz yapıp arka kapıdan gizlice çıkarak Honey’nin geçen sefer kaçıp saklandığı ahıra doğru ilerledim. Ahır, arazinin diğer ucunda, anayolu kullanınca on-on beş dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. Fakat bu hafta *göğe yükseliş haftası* olduğu için, kimseye görünmemeye uğraşarak arka yoldan yürüdüm.

Gökyüzü masmaviydi. Bundan nefret ediyorum. Her şeyin ters gittiği böyle günlerde, havanın kararmasını ve ken-

dimi tekrar iyi hissedene kadar durmadan yağmur yağmasını istiyorum. Tek elimde cübbemin eteği, ceplerimi küçük taşlarla doldurmak için arada bir durarak, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ilerledim. Sırtımdaki yara izleri acıyordu ve eğilerek yürüdüğüm için bacaklarım sızlıyordu. Dişimi sıkıp az önce söylediğim yalanın bedeli olarak bu acıya katlandım.

Etrafta yeşilliklerin kokusu vardı. Yolun kenarındaki beş altı tane elma ağacı, daha yeni meyve vermeye başlamıştı. Uzaktan bakınca kocaman, pembe pamuk yumakları gibi gözüküyorlardı. Tarla, parlak altın rengindeki çiçek yapraklarıyla doluydu, birkaç dakikada bir öten kargalar, sessizliği bölüyordu. Tepedeki A harfi şeklinde büyük kahverengi bina, Kutsanmış Dağ'daki bütün çocukların gittiği okuldu. Honey, Peter ve ben, bu yıl dokuzuncu sınıftayız. Bizim sınıfımızda sadece iki tane daha çocuk var: İnanılmaz zeki Amanda Woodward ve havuzu su altından üç kez boydan boya yüzebilen James Terwilliger. Sınıfımızın küçük olmasından memnunum. Benny'nin gittiği birinci sınıfta on yedi çocuk var. Honey bir keresinde bana devlet okullarında, bir sınıfta otuz çocuğun olduğunu söylemişti. Öyle bir durumda çıldırabilirim, insan o kalabalıkta nasıl düşünebilir ki?

Honey sürekli şikayet ediyor ama ben Kutsanmış Dağ'da yaşamayı çok seviyorum. Başka bir yerde yaşamayı ya da bir inanan olmamayı düşünemiyorum bile. Biz böyle ta-

nınıyoruz: İnananlar. Çünkü yaptığımız şey bu. Biz inanıyoruz. Özellikle de iki şeye inanıyoruz: Hristiyanlığa ve Emmanuel'e. Aslında düşününce bu, ihtiyaç duyabileceğimiz ya da isteyebileceğimiz her şeyi kapsıyor. Ben Kutsanmış Dağ arazisinden dışarı hiç çıkmadım. Ama zaten çıkmak istemem de. Düşününce tüylerim diken diken oluyor. Dışarısı o kadar büyük ve öyle çok günahla dolu ki. Etrafı saran onca baştan çıkarıcı şey varken, insan nasıl aziz olabilir ki? Kutsanmış Dağ'daki faturaları ödemeye yardım edebilmek için, dışarı gidip çalışmak zorunda olan erkeklere çok üzülüyorum. Mesela benim babam, Fairfield'deki yatak şirketinde çalışıyor. Bir gün ona her sabah buradan çıkıp yatak satmaya gitmenin nasıl bir şey olduğunu sordum. Parmağıyla yanağını okşayarak "Dünyada buradan başka olmayı tercih edeceğim hiçbir yer yok," dedi. "Ama eğer Emmanuel çalışmamı isterse, ben de çalışırım."

Burada hepimizin uyması gereken kurallar var: Mavi cübbelerimizi giymek, gün içinde üç dua törenine katılmak, şeytanın sembolü olduğu için turuncu veya kırmızı gıda tüketmemek ve bunun gibi şeyler ama hiçbirisi sorun değil. Aslında düşününce bu çok normal geliyor çünkü içinde iki yüz altmış kişinin yaşadığı bir yerde kurallar olmazsa, orası tam bir kaos olur! Asıl önemli olanlar, mümkün olduğunca kutsal bir hayat sürmek için uyduğumuz kurallar. Kurallara, Büyük Dört deniyor ve muhtemelen, konuşmaya başladı-

ğımız zaman ilk öğrendiğimiz şey de bu kurallar oluyor. Büyük Dört, bir inanan olmanın en önemli bölümü:

- I. *Her konuda mükemmeli hedefle.*
- II. *Vücudunu ört, ruhunu süsle.* (Giydiğimiz cübbe-lerin sebebi bu. Zamanımızı, ruhlarımızı mükemmelleştirmek için harcamalıyız, gardıroplarımızı değil.)
- III. *Hiçbir şeyi boşa harcama.*
- IV. *Baştan çıkarma ki baştan çıkarılmayasın.* (Baştan çıkaran şeylerin arasında, televizyon, dergiler, radyo ya da dış dünyayı komünümüze sokan her şey var.)

Kuralları Emmanuel koydu ve bir inanan için, onlara uymaktan daha önemli hiçbir şey olamaz. Sizin de görebileceğiniz gibi bu, her zaman çok kolay olmuyor. Özellikle de *mükemmeli hedefleme* kuralı. Ama Emmanuel'in de dediği gibi, "Mükemmel olmamaktan daha kötü tek şey, mükemmel olmayı denememektir." O yüzden ben de sürekli deniyorum.

Honey'nin bunu denememesi beni gerçekten rahatsız ediyor. Sadece denememekle de kalmıyor, geçtiğimiz yıldan beri, sanki Kutsanmış Dağ'la ilgili her şeye sırtını çevirdi. Honey her zaman biraz asiydi. Bir keresinde, biz altı yaşındayken

Emmanuel piyano çalmak için bütün çocukları odasına çağırmişti. Honey çok yavaş ve güzel bir parçanın ortasında ayağa kalkarak “Ben sıkıldım!” demişti. İnanabiliyor musunuz? Emmanuel’in odasına davet edilmek bile çok önemlidir. Ama orada olup onun piyano çalışını dinlemek, iki katı özel bir durum. Tıpkı doğumgününü iki kez kutlayabilmek gibi. Babam, Emmanuel’in piyanonusu dinlemenin, Tanrı’nın kulağıımıza fısıldayan sesini duymak gibi olduğunu söyler. Ben de ona katılıyorum. Honey’nin Emmanuel’e karşı olan tavrı gitgide daha da kötüleşti. Neden böyle oldu ya da sona erecek mi bilmiyorum ama bu durum aklıma gelince çok üzülüyorum. Benim, “Aziz özentisi” dediği kampanyama karşı aşağılamalarını gizlemek için de hiçbir çaba harcamıyor. Ona göre, bir aziz olmaya çalışmak, şaka gibi bir şey. Ne zaman ona Büyük Dört’ün ilkinin hatırlatsam, “İnsanlar mükemmel olmak zorunda değil,” diyor. “Boşuna çabalıyorsun Agnes. İnsan olmanın en önemli yanı hata yapabilmektir. Bu böyledir.” Ama bence öyle değil. Emmanuel, çoğumuzun, kapasitelerimizin sadece yüzde sekizini kullandığını söyler ve eğer gerçekten çabalarsak çok daha fazlasını yapabiliriz, mükemmel bile olabiliriz. Ne zaman onunla bu konuda tartışmaya çalışsam Honey kahkahalarla gülüyor ve sonunda öfkeyle kalkıp gidiyor. Çıldırıcı bir şey bu. Gerçekten de çıldırıcı.

Onu uzun çimenlerin arasında bulunca kızgınlığım geçti. Arkası bana dönük, kırmızı ahırın yanında, yerde uza-

nıyordu. Mavi cübbesini birkaç metre ileri, karahindiba çiçeklerinin üzerine fırlatmıştı. Beyaz tişörtünün arkasında çimen lekeleri vardı ve pantolonuna çamur bulaşmıştı. Nedense ayakkabıları ayağında değildi. Etrafıma bakındım ama onları göremedim. Solukları düzenli ve yavaştı, nefesini bırakırken burnundan kısık bir ısıklık sesi çıkıyordu. Hiçbir yerine değmemeye çalışarak sessizce yanma uzandım. En çok neresinin acıdığını bilmiyordum. Bunca yıl sonra vücudumun hala onun arkasındaki kıvrıma sığması beni şaşırtıyor. Dizlerimin önü, hala onunkilerin arkasıyla aynı hizaya geliyordu. Yatakhane yan yana yatarken geceleri uyumadan önce baktığım boynundaki küçül çil de hala yerindeydi. Burnumun ucu, uzun kırmızı örgülerinden birine değinceye kadar yanına sokuldum. Saçları ıslak çimen gibi kokuyordu. Hava, cırcır böceklerinin sesiyle uyumlu bir şekilde titreşiyordu. Sıcak banyo gibi ılık olan güneş, tenimizi okşuyordu.

“Beni bulman için seni Christine mi yolladı?” Kolunun altından gelen sesi, gözyaşları yüzünden çatallaşmıştı.

“Hayır.” Duraksadım. “O bir şey söylemedi. Sanırım bugün, fazladan biraz zamana ihtiyacın olduğunu biliyor.” Büyük olasılıkla doğrudu bu. Kutsanmış Dağ’daki tek yetim olan Honey’nin, Christine’in göz bebeği olduğu sır değil. Annesi, onu üç haftalıkken yatakhane bırakıp kaçtığından beri, Honey’yle Christine ilgileniyor. Honey yatakhane kalamayacak kadar büyüüp de Winky Martin’le beraber

yaşaması için süthaneye gönderildiği zaman bile, Christine her gece gidip onu yatağına yatırmaya devam etti. Artık onu kontrol etmeyi bırakmasının üzerinden yıllar geçmesine rağmen, Honey'nin hala Christine'in kalbinde özel bir yeri var.

Küçümseyerek "Aman ne önemli," dedi.

Sesimi çıkarmadım. Sabah başımızı derde sokan Honey'ydi. Havuzun arkasında Peter'ı öperken, hem de di-
liyle öperken yakalandı. Bana zorla nöbet tutturmuştu. Sonra birdenbire her şeye burnunu sokan Amanda Woodward ortaya çıktı. Bizi herkese ispiyonlayacağını ve bunun bedelini ödeyeceğimizi söyleyerek bağırmaya başladı. En büyük bedeli de Honey ödedi.

Honey en sonunda yüzünün önünde duran kolunu çekip bana dönerek "Eğer seni Christine göndermediyse, öğle sonrası duasından nasıl çıkabildin?" diye sordu. Alnı kirliydi. Yanaklarında, kurumuş, tuzlu gözyaşlarının izi kalmıştı. Yüzündeki kirlenmemiş tek nokta, dudagının üzerindeki hilal şeklindeki yara iziydi.

"Karnımın ağrıdığını söyledim. Christine de gidip uzanmamı söyledi. Benim yukarıda, doğu binasında olduğumu sanıyor."

Honey'nin gözleri kısıldı. "Sen yalan mı söyledin?"

Yavaşça içimi çektim. Belimdeki ip, etimi o kadar derinden kesiyordu ki etrafındaki bölge uyuşmuştu. Cebimdeki taşlar da kalçama batıyordu.

“Hiç hatırlatma, tamam mı? Endişelenmişim. Sen ortada yoktun. Neler olduğunu da bilmiyordum.”

Honey, “Vay,” dedi. “Geçen hafta Christine tespihinin nerede olduğunu sorduğunda da neredeyse yalan söylemiyor muydun sen?”

Elimi istemsiz bir şekilde boynumdaki ahşap tespihe götürerek kafamı salladım. “Ama söylemedim.”

“Ama yine de geçen hafta az kalsın söylenecek olan bir yalan, bu hafta da tamamen uydurulmuş bir yalan. Sana neler oluyor Agnes? Eğer böyle devam edersen *Azizin Yolu*’nu asla bulamayacaksın.”

Bir an için donup kaldım. Onun için göze aldığım onca şeyden sonra nasıl olur da hala üstüme gelirdi? Hala... Ağzımı açtım. Onu azarlamaya hazırdım. Fakat tam o sırada kafasını çevirdi. Yanağının üzerinde mavi bir çürük oluşmuştu. Neredeyse bir erik büyüklüğünde ve kopkoyuydu.

“Ah Honey.” Parmak uçlarımla dokunmak için elimi uzattım sonra vazgeçip geri çekildim. “Acıyor mu?”

Honey sertçe çürümüş yanağına dokunup irkildi.

“Çok.” Duraksadı. “Ama kırım kadar çok değil.”

Dilimi ısırdım. Ona küfürlü sözlerin ne kadar günah olduğunu hatırlatmanın sırası değildi. Yavaşça, “Sana sert davranmış,” dedim. “Yani Peter’la ikimiz çıktıktan sonra demek istiyorum.”

Honey bana, *bazen arkadaş olduğumuza bile inanamıyorum, ne kadar da aptalsın*, diyen bakışlarından birini attı. “Hım, evet.” Derin bir nefes alıp kafasını salladı.

Usulca, “Bu konuda ... konuşmak ... ister misin?” diye sordum.

Honey, “Eh işte, biliyorsun. Adam mükemmeliyetçi,” dedi. “Her yaptığıının hakkını vermeli. Alçak herif.” Yutkundum. Onu daha yeni cezalandırmış olsa bile, Emmanuel hakkında böyle şeyler söyleyince sinirleniyorum. Emmanuel, gerçekten hak etmediğimiz sürece bizi asla cezalandırmaz. Honey böyle düşünmeyebilir ama bir oğlanı öpmek, hem de dilinle öpmek, kesinlikle bir günah. Şehvetle ilgili bir günah bu. Eğer kuralları düşünürsek, en büyük günahlardan biri.

“Ama deli gibi çılgılık attım,” diye devam etti. “Acayip olay çıkardım, her zaman yaptığım gibi. Onu delirttim.”

Gökyüzüne baktım. Emmanuel’in düzen odasında ağlamama kuralı vardır. Ne kadar kötü olursa olsun, eğer ağlasan, ceza daha da ağırlaşır. Ben nefesimi tutup ara sıra yavaşça yutkunarak, ağzımdan dışarı sadece hava çıkmasını sağlamayı öğrendim. Fakat Honey her seferinde, sırf Emmanuel’i kızdırmak için, işkence görüyormuşçasına bağırır.

“Tabii bunun için ekstra bir bedel ödedim,” dedi acı acı.

“Ne demek istiyorsun?”

Yüzüstü yatabilmek için sırtını döndü. “Tişörtümü sıyrır.”

“Ne?”

“Tişörtümü sıyr. Sırtıma bir bak.”

Cübbemi bacaklarımın altına toplayıp dizlerimin üstünde doğruldum. Honey daha önce benden böyle bir şey istememişti. Kolumu uzattım, tişörtünün kenarına tuttum sonra elimi çektim. “İstemiyorum.”

“Of, yap gitsin işte.” Honey içini çekti, alnını toprağa dayadı. “Tanrım.”

Canını yakmaktan çekinerek dikkatlice tişörtü kaldırdım ve nefesimi tuttum. Hiçbir şey, beni gördüklerime hazırlayamazdı. Mor kemer izlerinin altında, kırmızı kalemle yazılmış kocaman harfler vardı:

F-A-H-İ-Ş-E

Burnum kıpraşmaya başladı. Üç yaşından beri devam eden bir huy bu. *Kıpır. Kıpır. Kıpır.* Bir şekilde gözyaşlarının akmasına engel oluyor.

Honey boynunu uzatıp omzunun üzerinden görmeye çalışarak “Güzel değil mi?” diye sordu. “Bu Veronica’nın fikriydi.”

Tişörtünü bırakırken, “Veronica mı?” diye tekrar ettim.

Honey kafasını salladı. “Evet, Veronica. Asla yanlış yapmayan, tatlı, saf, namuslu Veronica.”

Duyduklarıma inanmakta zorlanarak çimenlere baktım. Gözlerimin içinde artan kan basıncını hissedebiliyordum. Eğer Emmanuel, Kutsanmış Dağ’ın ruhani babasıy-

sa, Veronica da bizim ruhani annemizdir. İkinci yetkili kişi odur. Emmanuel'den hemen sonra gelir ve en az onun kadar kutsal ve erdemlidir. Emmanuel'in yirmi yıl önce Iowa'da bir üniversitede ileri derecede ilahiyat dersleri verirken Veronica'yı bulmasının hikayesi, Kutsanmış Dağ'da bir efsane gibidir. Babam bu hikayeyi Benny'yle ikimize defalarca anlattı. Benim en sevdiğim kısım, ikinci sınıfta olmasına rağmen ilahiyatla ilgili sorularından birine, yaşından beklenmeyecek kadar büyük bir bilgelikle cevap vermesinin ardından, Emmanuel'in nihayet Veronica'ya yaklaştığı an.

Ona, "İlahiyatla ilgili neredeyse ahiretlik bir bilgi birikimin var," demiş Emmanuel. "Daha önce bu konuda eğitim aldın mı?"

Veronica o zamanlar çok çekingenmiş. O kadar çekingenmiş ki konuşurken Emmanuel'in gözlerine bile bakamıyormuş. Ayrıca kollarını ve ellerini kaplayan bir cilt hastalığı yüzünden çok içine kapanıkmış. Hastalığı o kadar ciddiymiş ki kanayan ellerini her zaman giysisinin yeninin içine saklamış. "Hayır," diye cevap vermiş, "hiç eğitim almadım."

Emmanuel, "O zaman nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye ısrarla sormaya devam etmiş.

Hikayeye göre Veronica, onun bakışlarının altında ezilip "Aslında bunları bilen ben değilim," diye cevap vermiş. "Bu daha yüce bir şey, içimdeki bir şey tüm bunları biliyor sanki. Bunu açıklayamıyorum."

Ama bu açıklama Emmanuel için yeterli olmuş. O zamanlar Kutsanmış Dağ daha yeni yeni oluşuyormuş. Üniversitenin yanındaki küçük evinde Emmanuel'le birlikte yaşamak için kendi evlerini terk edip gelen dokuz inanan varmış. Emmanuel'le yaptığı konuşmadan kısa bir süre sonra Veronica onuncu inanan olmuş. İki hafta sonra, Iowa'dan ayrılıp Kutsanmış Dağ'ı kurmak için Connecticut'a gelen Emmanuel, Veronica'yı resmi bir törenle diğer üyelere tanıtmış. Veronica'nın üzerinde ilk mavi cübbesi varmış. Işıktaki parlayan saçları limon ve gül suyu kokuyormuş. Elindeki kızarıklıklar tamamen yok olmuş. Emmanuel, küçük topluluğa, "Dikkatlice bakın," demiş. "O, kutsal bakirenin huzuruna en yakın olabileceğiniz kişi."

Kutsanmış Dağ'da, Honey dışındaki her kadın, Veronica gibi olabilmek için can atar. Yüzünü açıkta bırakıp ensesinde topuz yaptığı saçından tutun da dua törenleri sırasında kollarını tıpkı haçın üzerindeki İsa gibi açışına kadar, herkes onu taklit eder. Dua törenlerinde dudaklarını nasıl kıpırdattığını ve bazı kelimeleri söylerken nasıl tutkuyla gözlerini yumduğunu iki üç saat boyunca izlediğim zamanlar olurdu. O, mükemmelliğin somut örneği, hepimizin olmayı hedeflediği kişi. Ve göz kamaştırıcı. Bazen Emmanuel vaaz verirken, onun konuşmasına ve konuları kendi kelimeleriyle anlatmasına bile izin verir. İşte bu yüzden, Veronica'nın bu işteki payıyla ilgili Honey'nin söyle-

diklerini duymak istemiyordum. Tabii eğer bir payı varsa. Hiç mantıklı değildi.

Kendimi fısıldarken buldum. “Fahişe ne demek?”

Honey, “Orospu demek,” dedi. Başta sakın çıkan sesi, tekrar konuşmaya başladığında titriyordu. “Veronica, benim gibi etrafta koşturup bir oğlanı öpmeye çalışmanın orospuluk olduğunu söyledi. Sanki bunu alışkanlık edinmişim gibi. Sadece bir kerecik oldu, Tanrı aşkına. Bir kerecik!” Aramızdaki sessizlik sağır ediciydi. Tek duyulan ses, ahırdaki atın kişnemesiydi. Elini tutup nazikçe okşadım, parmak uçlarımla eklem yerlerindeki yaralara dokundum.

“Sen fahişe değilsin Honey.”

“Evet,” dedi, saçlarını yüzünden çekerek. “Biliyorum.” Bakışları mavi gökyüzünde, benim göremediğim bir şeye sabitlenmişti. “Hey, baksana! Bir benekli kelebek!”

Gözlerimi kısıp yabani havuçların üzerinde uçan turuncu kelebeğe baktım. O sırada Honey’nin dikkatini dağıtabilecek tek şey bir kelebektir.

Küçük kelebek bir çiçekten diğerine doğru uçarken, Honey yavaşça ayağa kalktı. “Ne kadar güzel olduğuna bir bak. Kanatlarında ne çok benek var.” Dönüp bana baktı.

“Bu sabah Winky’yle beraber bahçeyi havalandırma-ya başladığımızı sana söylemiş miydin?” Kafamı salladım. Honey devam etti. “Winky biraz rezene ve kaplumbağa kfası çiçeği de buldu. Bu akşam yemekten sonra onları di-

keçeğiz. Bahçe bu yıl o kadar güzel olacak ki. Eminim bin taneden fazla kelebeğimiz olacak.”

Kelebek, üzerimizden süzüldü, yabancı havuçlara sürtündükten sonra gözden kayboldu. Honey ellerini gözlerine siper ederek onu izledi.

Ani bir sesle irkildik. “Agnes! Burada mısınız?”

Honey içgüdüsel bir şekilde tekrar çimenlerin arasına gizlendi. “Bu da kim?”

Ses tekrar duyuldu. Bu kez daha yüksekti. “Honey! Agnes! Neredesiniz?”

Sesin geldiği yöne bakarak “Sanırım Benny,” dedim. Ayağa kalkıp kollarımı salladım. “Benny! Buradayız! Buradayız!”

Honey, “Burada olduğumuzu nasıl bildi?” diye sordu.

Parmak uçlarımda yükseldim. “Geçen sefer bizi takip etmişti. Hatırladın mı?” Kardeşim o kadar minikti ki uzun otların arasından bize doğru ilerlemeye başladığında, sadece çubuklu karamel şekeri gibi gözüken sarı saçlarını görebiliyordum. O, küçük ürkek bir çocuk. Ve benim nerede olduğumu bilmeyince iyice ürkekleşiyor. Onu çok seviyorum ama bazen kendimi boğulacakmış gibi hissediyorum.

Benny tarlanın ortasından, “Pete Nine geldi!” diye bağırdı. Mavi cübbesi, üzerinde bir çadır gibi duruyordu ve kocaman siyah gözlükleri burnuna düşüyordu. Yüzündeki çiller, minik bir karınca ordusu gibiydi.

“Pete Nine mi?” dedim. “Sen neden bahsediyorsun? Emin misin?”

Benny elleriyle dizlerini tutmuştu, nefes nefeseydi. Sorularıma cevap vermek için kafasını kaldırdı.

“Sana söyledim ya, o burada! Annem gelip sizi bulabilmem için beni dua töreninden çıkardı! Büyük binada bizi bekliyor!”

Honey suçlayan gözlerle bana baktı. “Bana Pete Nine’nin geleceğini söylemedin.”

Gözlerimi kocaman açarak “Gelmeyecekti. Yani gelmemesi gerekiyordu. Babam, her zamanki gibi ağustosa kadar gelmeyeceğini söylemişti,” dedim.

Pete Nine, babamın annesi. Teksas’ta yaşamasına rağmen her yaz bizi ziyaret etmek için Kutsanmış Dağ’a gelir. Bazen uçağa bindiği de olur ama genellikle Kraliçe Mary adını verdiği, büyük yeşil *Cadillac*’ıyla seyahat eder. Böylesi onun çok hoşuna gidiyor. Her zaman, “Şöyle güzel bir otomobil yolculuğu gibisi yoktur,” der. Aslında Benny’yle ikimizin akrabası olmasına rağmen, yatakhane de yaşadığımız zamanlardan beri, birlikte yaptığımız her şeye Honey’yi de dahil eder. Hatta, Pete Nine’yle, içinde Honey’nin olmadığı tek bir anımı bile hatırlamıyorum.

Benny dizlerine vurdu. “Artık gidebilir miyiz? Lütfen?”

Honey yüksek sesle gülerek cübbesini omzunun üzerine attı. “Sonra görüşürüz çocuklar.”

“Sen de bizimle gel,” dedim. “Bizi görür görmez seni soracağını biliyorsun.”

Honey önümüzden yürürken, “Bugün tekrar büyük binaya gitmeyeceğim,” dedi. Dönüp omzunun üstünden bize baktı. “Ama sonra onu görmeye geleceğimi söyleyin. Belki akşam yemeğinden sonra.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

Çimenlere tükürüp elinin tersiyle ağzını sildi. “Doğu binasına. Christine büyük ihtimalle, şimdiye kadar intihar ettiğimi filan sanmıştır.”

O düşüncesiz sözü duyunca korkuyla irkildim. İntihar ölümcül bir günahtı. Arkasından, “Tamam,” diye seslendim. “Daha sonra görüşürüz.”

Honey cevap olarak kolunu salladı ama arkasını dönmedi.

Benny kolumdan çekip beni ters yöne doğru sürüklerken gözlerimi Honey’den ayıramadım. Başı dik, sırtı dümdüzdü. Gururla yürüyordu.

Çok tuhaf. Bunun ne kadar yanlış olduğunu bilsem de arada bir, ben de onun gibi olmak istiyorum.

HONEY

Mayısın ortasındayız. Bu da, ahırın arkasındaki tarla, kelebeklerle dolu demek. Başka bir gün olsa deli gibi koşturup farklı türleri numaralandırır, kanatlarındaki desenleri inceler ve gördüğüm her şeyi Winky'nin bana verdiği küçük deftere yazardım. Ama bugün değil. Bugün o küçük kanatlar saf altından bile olsa dönüp ikinci kez bakmam. O aptal mavi cübbeyi yırttıktan sonra çimenlerde uzanıp canım acıdıkça diğer tarafıma dönerek bir süre gökyüzüne baktım. Agnes ve diğer çocuklarla birlikte doğu binasında öğle sonrası duasına katılmam gerekiyordu ama böyle bir şey olmayacaktı. O odanın içinde olsam sinirden birilerini yumruklayabilirdim. Eğer Christine de yokluğumun acısını benden çıkarmak isterse -ki bence istemeyecek- keyfi bilir.

Kafamın içindeki gürültü arttığı zaman, ön cebimde duran minik seramik kediyi çıkartıp yüzüme vuran gü-

neş ışığının hizasında tutarak kendime yaklaştırıyorum. George, ceviz büyüklüğünde bir siyam kedisi. O kadar küçük ki çoğu zaman cebimde olduğunu bile unutuyorum. Beni terk edip gittiğinde, ardında sadece bu kediyi bırakan annem Naomi'den, bana kalan tek şey bu. Bazen, beş santim boyundaki bir kedinin kendi yerini tutabileceğine inandığı için, onun tam bir çatlak olduğunu düşünüyorum. Gülmeli miyim yoksa ağlamalı mıyım, bilmiyorum.

Kedinin burnunun ve kulaklarının üzerindeki kah-verengi işaretlere bakarak "Hey, Georgie," dedim. "Nasılsın? Burada olup bitenlerden sen de sıkıldın mı?" Badem biçimindeki mavi gözleriyle bana bakıyordu. Her bir noktasını kontrol ederek onu elimde çevirdim. Kuyruğunda minik bir çentik var ama onun dışında gayet iyi durumda. "Sen güçlü bir kedisin, biliyorsun değil mi?" Onu daha yakından görebilmek için kolumu indirdim. Titriyordu.

"Hey," diye fısıldadım. "Neden hala titriyorsun? Geçti artık. O odadan çıktık. Psikopotları arkamızda bıraktık. Artık bizi düşünmüyorlar." Küçük heykeli soğuk parmaklarımla kavrayıp göğsüme bastırdım. Kalbim, göğüs kafesimin içinde zıplayan bir top gibiydi. "Geçti artık küçük adam. Korkma. Derin derin nefes al. Hatırladın mı? Al ve ver. Al ve ver." Parlak bir limon gibi parlayan güneş, soğuk bacaklarımı ve kollarımı ısıtıyordu. "Al ve ver George.

İşte böyle. Al. Ver.” Kolum, ağır bir kütük gibi gözlerimin önüne düştü.

Ne kadar düşünmemeye çalışsam da düzen odasındaki sahneler bir film gibi zihnimde canlanıyordu. Önce Emmanuel’in ince dudakları belirliyordu, sonra Veronica’nın buz gibi mavi gözleri. Emmanuel’e katlanamıyorum ama Veronica’ya duyduğum nefret, beni bile korkutuyor. Böylesine güzel olmasına sinir oluyorum. Kışkırdığım için değil, güzelliği böyle harcadığı için. Veronica kadar hain biri, bu kadar güzel olmayı hak etmiyor. Süt gibi bembeyaz bir teni, yüksek bir alnı, kocaman mavi gözleri var. Agnes, gözlerinin safir mavisi olduğunu söylüyor. Bence o ölümün rengi. Burada, Emmanuel dışında kurallara uyması gerekmeyen tek kişinin o olmasından da nefret ediyorum. Kutsanmış Dağ’ın Kraliçesi olarak kendi kararlarını kendisi verir, kimse ona soru sormaz. Bir gün canı cübbesini giymek istemedi mi? Önemli değil! Kutsanmış Dağ’da bütün elektronik aletler yasak olmasına rağmen Emmanuel’in odası için bir televizyon mu almak istedi? Hiç sorun değil! Hatta gidip Emmanuel’in odasının duvarında kocaman bir akvaryum gibi asılı duracak renkli bir televizyon bile alabilir.

Böylesine zalim olmasından nefret ediyorum. Onun zalimliği Emmanuel’inki gibi değil. Emmanuel normal değil. Hatta, neredeyse insan bile değil. Bir tarafım, onun

doğuştan böyle olduğunu düşünüyor, belki de seçme şansı bile olmamıştır. Veronica ise bambaşka. O, yıllar içinde nasıl zalimleşileceğini öğrendi, güçlendikçe hainleşti. Eskiden çocuklardan biri sorguya çekilmek için Emmanuel'in odasına getirildiğinde, odadan çıkardı. Zamanla odada kalabilecek duruma geldi, ama o zamanlar gözlerini yere diker yumruk olmuş ellerini kucağında tutardı. Çok geçmeden soru cevap bölümlerine katılmaya başladı, hatta bazen "netleştirmek" için Emmanuel'in sözünü bile keser oldu. Şimdi arada sırada düzen odasının kontrolü onda oluyor, tıpkı bu sabahki gibi. Tüm bunlara rağmen herkes onun Kutsal Bakire Meryem'le aynı seviyede olduğunu düşünüyor. Bunu düşündükçe midem bulanıyor.

Ama en çok, inananların, onu buranın annesi olarak görmelerinden nefret ediyorum. Bence "anne" ve Veronica sözcükleri, aynı cümle içinde bile yer almamalı. Evet, biliyorum, kendi annem beni terk ederek kaçtı. Yani ben annelikten ne anlarım, öyle değil mi? Belki de etrafımda bir anne figürü olduğu için minnettar olmalıyım. Ama hiç de minnettar değilim. Bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğuyla ilgili hiçbir fikrim olmayabilir ama şunu söyleyebilirim: Kötü bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ve eminim, kötü bir anneye geçirdiğim hayat, annesiz geçireceğim bir hayattan daha beter.

Uyuyakaldığımı hatırlamıyordum ama bir baktım ki Agnes tıpkı yatakhane de aynı yatağı paylaştığımız zamanlardaki gibi yanıma sokulmuş. Ense me vuran nefesi, bir gül yaprağı kadar yumuşaktı. Birbirimizin peşi sıra nefes alıp verirken, göğsümün içinde bir şey kabardı. Bir anlığına eski Agnes dönmüş gibiydi. Bebekliğimden beri tanıdığım Agnes. Doğumgününde Emmanuel tarafından şu *Azizin Yolu* saçmalığının sunulduğu ve odadan çıktık tan sonra bambaşka biri olan yeni Agnes, artık eskiden yaptığı şeyleri yapmıyor. Bu arada, Agnes'in doğumgününden iki hafta sonra olan kendi doğumgünümde, ben kitabı alamadım. Agnes benim için çok üzüldü. Ona önemli olmadığını söyledim. Emmanuel büyük ihtimalle kitabın boşa harcanacağını düşündü ve bu konuda tamamen haklı. Eğer alsaydım, herhalde o salak şeyi yakardım. Artık Agnes'ı tanıyamıyorum. Sanki burada uymamız gereken kurallar yetmezmiş gibi, gerçek bir aziz olmayı saplantı haline getirdi. Yüzünde donuk bir ifadeyle yürüyor, sürekli içinden dua ediyor, mükkemmel olmaya çalışıyor. Çoğu zaman yemek bile yemiyor.

En yakın arkadaşımın bir robota dönüşmesini izleyerek uzun bir yıl geçirdim. Onu özlüyorum. İkimizin arasında sorun olmayan rahat günleri ve beni altıma işeyene kadar güldürdüğü zamanları özlüyorum. Onun en son ne zaman komik olduğunu bile hatırlayamıyorum. Ahıra giden patika üzerindeki yaşlı elma ağaçlarında oturup sa-

atlerce konuşmayı özlüyorum. Acıkınca, güneşte ısınmış tatlı elmalardan birini kopartıp yedik. Yemekten sonra tatlı tepsisinden fazladan abur cubur çaldığımız günleri de özlüyorum. Plastik torbaların içindeki mısır gevreğini alıp kimseye görünmeden yiyebilmek için koşarak gölete giderdik. Agnes şimdi bir şey çalsa, herhalde kalp krizi geçirir. Bana anlattığı aptal fıkraları ve akşamları güneşin batışını izlerken gözlerinin dolduğu zamanları özlüyorum.

Ama en çok, onunla yağmur altında koşmayı özlüyorum. Agnes ufak tefektir, belli etmez ama iyi koşar. Hızlıdır. O kadar hızlıdır ki ayakkabılarının arkasında kanatlarının olduğunu düşünebilirsiniz. Hiç kimse, oğlanlardan biri bile, şu ana kadar onu geçemedi. Onunla yarışmak, bir çitaya yetişmeye çalışmak gibidir. Eskiden, özellikle de yazları, boş zamanlarımızın çoğunu yarışarak geçirirdik. Ben hava sıcakken koşmayı severim ama ne zaman yağmur yağacak gibi olsa, Agnes beni sürükleyerek bisiklet pistine götürürdü. Rüzgar etrafımızdaki tozu kaldırıp da yaklaşan fırtınanın kokusu duyulmaya başlınca, heyecandan gözleri parıldardı. Damlalar düşerken pistin etrafında dönüp dururduk, yağmur hızlandıkça biz de hızlanırdık.

Bir yıldan daha uzun bir süredir beraber koşmuyoruz. Ne zaman yarışmayı teklif etsem, Agnes başını sallamakla yetiniyor. Bırakın yarışmayı bence bu anlamsız oruç yüzünden her sabah okula kadar olan yarım kilometrelik

mesafeyi yürümek için bile enerjisini zor topluyor. Tüm bunlar beni deli ediyor. Gerçekten deli ediyor. Agnes bana, yağmura karşı koşmanın, onu genellikle gitmekten kaçındığı ama içinde var olan bir yerlere ulaştırdığını, daha çok denemesini sağladığını söylemişti. Bana sorarsanız, o yer, onu normal kılan tek şeydi.

Şimdiyse orada ne var bilmiyorum.

Agnes ve Benny, Pete Nine'yi bulmaya gittikten sonra yavaşça kalkıp doğu binasına doğru ilerledim. Kelebek bahçesine gidip Winky'nin neler yaptığını görmek için çıldırıyordum ama buna cesaretim yoktu. Zaten dört saatlik dersi kaçırmıştım. Düzen odası ziyaretinden önce bir saati kaçırdım, ondan önce de kırk beş dakika boyunca yoktum. Christine daha ne kadar böyle davranmama izin verir bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.

Arada bir öten kuşların sesi dışında, arazi ürpertici bir şekilde sessizdi. Sanki bu haftaki sessizlik kuralının varlığından haberdarmışçasına, rüzgar bile esmiyordu. İnananların, İsa'nın cennete yükselişini kutladığı yükseliş haftası, yılın en kutsal zamanlarından biridir. Önümüzdeki yedi gün boyunca ancak mecbur kaldıkça, mümkün olan en kısık tonda konuşabiliriz. Dışarıda yapılacak aktiviteler kesinlikle yasak. Okul bile hafta boyunca tatil. Herkes içeride bir yerlerde dua ediyor ya da haftasonunda yükseliş yürüyüşüyle sona erecek olan, yükseliş aktivitelerine katılıyor.

O yüzden, arkamdan gelen çakıl taşlarının sesini duyunca donup kaldım. Patikanın köşesinde yabancı bir araba belirdi. Yavaşça tepeye doğru ilerliyordu. Leylak fidanının arkasına saklanıp, yaprakların arasından baktım. Kurşun gibi parlayan araba, metal rengindeydi. Üzerinde tek bir leke bile yoktu, kaputun üzerindeki minik gümüş amblem, güneş ışığında parlıyordu. Direksiyonda Veronica'yı görünce kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Üzerinde cübbesi yoktu. Pek de sürpriz değil. İnce bileklerinde altın bilezikler vardı, boynuna bağladığı mavi fular, sarı saçlarını örtüyordu. Araba önümden geçerken nefesimi tuttum. Sabah başıma gelenlerden sonra, Veronica beni burada yakalarsa neler olacağını düşünmek bile istemiyordum. Fidanın arkasına çömeldim. Araba, durmadan önümden geçip tepeyi çıktı.

Korkudan, yolun geri kalanı boyunca, doğu binasına kadar hiç durmadan koştum. Dikkatlice başımı içeri uzattım. Dua töreni bitmişti. Büyük çocuklardan birkaçı, odanın önündeki pencerenin etrafında toplanmıştı.

Peter'ın, "Gördünüz mü?" diye sorduğunu duydum. "Sanırım o bir *Mercedes*. Babam, Emmanuel'in bu arabayı Long Island'da bir yerden sipariş ettiğini söylemişti."

Gözlerimi devirdim. Bizim gruptaki çocukların en enayisi, kesinlikle Peter. Zaten bu sabah dilini ağızma sokması için ona meydan okumamın sebebi de buydu. Şimdi ağız açık bana yaklaştığını düşününce, kusacak

gibi oluyorum. Biraz daha cesaretli birini seçmeliydim, en azından uğruna düzen odasına gitmeye değecek birini. Peter çok kolaydı. Üstelik, Emmanuel bir açıklama duymak isteyince, beni anında satıverdi. Odanın bir ucundan, titreyen parmağıyla beni işaret etti. Fısıltıyla, “Honey’nin fikriydi,” dedi. “Ben yapmak istemedim bile.” Ne pislik ama! Utanınca pembeleşip onu çekici bulmamı sağlayan kulakları, şimdi aptalca görünüyor. Doğruyu söylemem gerekirse, aslında şaşırmadım. Peter, annesiyle babasının kopyası. Özellikle de annesinin. Bayan Winters, Emmanuel’in üzerinde yürüdüğü toprağa bile tapar. Zavallı oğlu yürümeye başladığından beri, ona Emmanuel’in ne kadar ilahi bir insan olduğunu anlatıp duruyor.

Aslına bakarsanız, bazı günler annemin ya da babamın kim olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim olmadığı için aklımı kaçıracak gibi oluyorum ama bazen de bu durumun, bana diğer çocukların sahip olmadığı bir avantaj sağladığını düşünüyorum. Bir düşünün: Burada, bir çift otorite figürü tarafından daha, her gün kulağına Emmanuel’in ne kadar kutsal biri olduğu fısıldanmayan tek ocuk benim. Herkes öksüz olmanın “acınacak bir durum” olduğunu düşünse de bunun bana kendi başıma düşünebilme şansı tanıdığına inanıyorum. Zavallı Agnes, Benny, Peter ve diğer çocukların kafalarında, yeni bir fikir için yer yok. Zihinleri sadece Emmanuel ve Veronica’nın saçmalıklarla

rıyla değil, anne babalarının saçma fikirleriyle de dolu. Kazanma şansları yok.

Köşede durup on iki-on beş yaş arası çocuklardan oluşan kendi grubuma baktım, dizlerini ovup bedenlerini esnetmeye çalışıyorlardı. En küçük çocuklar, sersemlemiş halde odanın içinde dolanıyorlardı. Gözleri, duvarın üzerindeki haça uzun süre bakmaktan şaşı olmuştu. Her zaman bir şeylerden şikayet eden altı yaşındaki Iris Murphy, bacaklarındaki ağrı yüzünden ağlıyordu. Christine onu sakinleştirmeye çalışarak sırtını ovalıyordu.

Koridorun sonundaki banyoya gidip yüzüme su çarp-tım. Aynadaki görüntüme baktım. Korkunçtu. Şişmiş gözler, lekeli bir cilt, enemde üç tane kırmızı sivilce. Bir tanesini kanayana dek sıktıktan sonra diğerlerini sıkma-maya karar verdim. Örgülerimin ucundaki paket lastiğini çıkarttım. Saçlarımı açıp aralarındaki ot parçalarını temizledim. Christine bana, doğduğum zaman annemin, salarımızın aynı renk olduğunu görünce ne kadar güldüğünü anlatmıştı. Kulaklarımızın etrafında aynı safran kırmızısı, minik bukleler varmış. Tabii Kutsanmış Dağ'da kırmızı sa da diğer tüm kırmızı şeyler gibi şeytani ve cehennemî temsil ediyor. Annem kırmızı saçlarımı sevimli bulmuş olabilir ama alev rengi buklelerim, zaten kötü olan şöhretime katkıda bulundu. Sanırım benim de kazanma ansım yok.

Christine ve ben, annemle ilgili sadece bir kez konuştuk. Bana, kırmızı saçları dışında, Naomi'nin buraya geldiğinde sadece on sekiz yaşında olduğunu ve keman çaldığını söyledi. O kadar güzel keman çalarmış ki Emmanuel ne kadar yetenekli olduğunu fark edip onu dinlemek için birçok kez odasına çağırmış. Bu, hiç de hafife alınır bir şey değil. Emmanuel eskiden klasik piyano çalarmış. Her ne kadar, oturup onu dinlemekten se tırnaklarıma iğne batırılmasına razı gelecek olsam da adamın işini bildiğini itiraf etmem gerek. Gerçekten de. Yani, çalarken parmaklarına ya da notalara bakmaya bile ihtiyaç duymuyor. Herhalde Naomi de kendi müzikal yetenekleriyle onu etkilemiş olmalı.

Christine gözleri dalıp geçmişti hatırlayarak "Aslında çarçabuk, Emmanuel'in kendine daha yakın gördüğü ruhani grubun içine dahil olmuştu," demişti. Aradan geçen yirmi beş yıla rağmen Christine, Emmanuel'in ruhani grubuna asla dahil olamadı. Nedenini bilmiyorum ama bazen, *acaba bu yüzden annemi kıskanıyor muydu*, diye merak ediyorum. "Hem de daha buradaki ilk ayını bile doldurmamıştı. Bu daha önce duyulmamış bir şeydi. Ama Emmanuel, onun keman çalmasından o kadar etkilenmişti ki kimse bu haberi duyduğuna şaşır-mamıştı."

"Peki sonra ne oldu?" diye sormuştum. "Ne oldu da kaçtı, hem de Emmanuel ondan bu kadar etkilenmiş-

ken?” Duraksamış ve dudağımı ısırıştım. “Benim yüzümünden mi?”

Christine, “Gerçekten bilmiyorum Honey,” demişti. “Bir gün önce buradaydı, seni yatakhane ziyaret etmişti. Ertesi sabah ortadan kayboldu. Bir daha onu gören olmadı.”

Sonraları bu olayın üzerine fazla gitmedim. Çünkü Christine’e inanıyordum. Bana doğruyu söylememesi için bir sebep yoktu. Ayrıca bir yanımda neler olup bittiğini bilmek istemiyordu. Hangi sebep, kendi çocuğunu terk edip gidecek kadar önemli olabilir ki?

Hızla saçlarımı örerken burnumu sildim, dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip kollarımı cübbemin içine soktum. İpek kuşağı belimin etrafında gevşekçe bağlarken aşağıya baktım. Lanet olasıca ayakkabılarım da neredeydi? Ne zaman ayağımdan çıkarmıştım ve tekrar giymeyi nasıl unutmuştum ki? Ayakkabılarımı daha sonra aramam gerekecekti. Neyse ki cübbem, ayaklarımı gizleyecek kadar uzundu. Ayaklarım gözükmessin diye küçük adımlar atarak soğukkanlı bir şekilde odaya döndüm. Etrafıma bakındım. Peter hemen geldiğimi fark edip pencerenin önündeki küçük gruptan ayrıldı.

Normal davranmaya çalışarak “Selam,” dedi. “Nerelerdeydin?”

Omzumu silkip cübbe, ayaklarımı gizlesin diye dizlerimi büktüm. “Buralardaydım.”

Peter yavaşça, “Evet,” dedi. “Pekala.” Boğazını temizledi. “Biliyorsun... Sadece sana üzgün olduğumu söylemek istiyorum, ben...”

Iris aniden Peter’ın cümlesinin yarım kalmasına neden olarak “Dualardan bıktım!” diye bağırdı. Christine’den uzaklaşmaya çalışıyordu. “Ben tekrar okula gitmek istiyorum!” O ağlamaya başlarken oda kahkahalarla çınladı. Iris’in dağınık, kıvrıkcık, sarı saçları ve küt bir burnu vardı. “Kimse beni dinlemiyor! Bacaklarım acıyor! Bütün gün ağrıdı!” Zavallı Iris. Sonuçları ne olursa olsun aklına geleceğini söyler. Burada Christine’in yanındayken, başı çok fazla derde girmez. Fakat Peter’ın ailesinden sonra Kutsanmış Dağ’daki en sadık inananlar olan anne ve babası, yaptıklarını ona her zaman ödetir. Yaptığı her hatayı hiç çekinmeden gidip Emmanuel’e anlatırlar. Tıpkı benim gibi Iris de düzen odasının yabancısı değil.

Christine, “Yukarı çık ve biraz uzan Iris,” dedi. Sesi yorgundu. “Bir dakika içinde, bacaklarını ovmak için yanına geleceğim.” Tekrar Peter’a dönüp çenesine yumuşak bir yumruk attım.

“Evet, biliyorum,” dedim. “Teşekkür ederim.” Christine bize doğru yürümeye başlayınca, Peter’ın rahatlayan yüzü bir kez daha gerildi.

Mavi gözlerinin üstündeki koyu renk kaşları birbirlerine yaklaştırarak “Honey,” dedi Christine. “Ben de tam seni araması için birini gönderecektim.” Peter pencere-

ye doğru ilerlerken Christine koluma dokundu. “Sen iyi misin?”

Kafamı sallayıp yere baktım. Elini omzuma koydu. Başımı kaldırıncaya, gözlerinin yaşardığını gördüm. “İyi olduğuna emin misin?” diye fısıldadı.

Ellerimi ceplerime sokup omzumu silktim. “Evet, tabii. Ben iyiyim.”

Sanırım Christine benim için, bir anneye en yakın olabilecek kişi. Suçiçeği olduğum zaman yaralarımı kaşımamam için ellerime eldiven takıp iki gece boyunca başımda beklemişti. Bir keresinde de, karanlık korkum iyice kötüleştiği zaman kalp şeklinde küçük sarı bir gece lambası getirip yatağımın yanındaki duvara takmıştı. Bir kemer tokası büyüklüğündeki lambayı nereden bulduğunu bilmiyorum ama hala saklıyorum. Sanırım ben küçükken bana iyi davranması, ara sıra beni Emmanuel’e ispiyonlamasını dengeliyordu. Ama artık büyüdüm. Artık anlıyorum.

Christine, Emmanuel’in büyük bir hayranı. *Büyük. Bağlılığı, yirmi yıl öncesine, Emmanuel’in Christine’in saplantılı tuhaf hastalığını iyileştirip onu kendisi olmadan yaşayamayacağına inandırdığı günlere dayanıyor. Christine’in Kutsanmış Dağ’a katılma hikayesini en az bin kez dinlemiştir. Biz yatakhane yaşarken ne zaman sıkılsa ya da duygusallaşsa, uyumadan önce bize bu hikayeyi anlatırdı.*

Christine, Emmanuel hayatına girmeden önce de bir kız kurusuymuş. Bunlar kendi kelimeleri. Iowa'nın küçük bir kasabasında, otuz altı yaşında olmasına rağmen hala annesiyle yaşıyormuş. Yerel kütüphanede çalışıyormuş ve o güne kadar tek bir sevgilisi bile olmamış. Üstelik bu yetmezmiş gibi, bir de yüzünde ve vücudunda tuhaf tiklere neden olan bir hastalığı varmış. Yüzü kendi kendine çarpılırmış ya da diliyle acayip sesler çıkarırmış. Bazen de kendi saçlarını çekiştirir, ayağını sertçe yere vururmuş. Hareketlerini kontrol edemiyormuş, bize beyninin ve bedeninin birbirinden bağımsız şekilde çalıştığını söylemişti. Hastalığının bilinen bir tedavisi yokmuş, onu bekleyen hayat umutsuz ve kasvetliymiş. Ta ki Emmanuel ve müritleri yandaki eve taşınana kadar. Christine kütüphanede birlikte çalıştığı kadından Emmanuel'le ilgili bir şeyler duymuş. Belli ki ilahiyat dersleri verdiği üniversite-deki öğrencilerini, evindeki "iyileştirme törenlerine" davet eden Emmanuel'in ünü çoktan duyulmuş. Birkaç dostça selamlaşmanın ardından Emmanuel, Christine'i de bu törenlerden birine davet etmiş.

Christine her seferinde hikayenin bu kısmında gözlerini kapatarak "O odanın içinde o kadar çok sevgi vardı ki," der. Ardından devam eder. "Tüm o sevgi, Emmanuel'den yayılıyordu. Ayaklarının dibinde yarım daire şeklinde oturmuş yedi sekiz kişi daha vardı. Ama onları fark etmedim bile. Gözlerimi Emmanuel'den alamıyordum. Yanındaki

lambadan gelen ışık, tenine vuruyordu. Işıl ışıldı. Odaya giridğimde iki elini birden bana uzatıp kusursuz bir şekilde gülümsedi. Heyecanlanmaya başlamıştım. Usulca, *yaklaş*, dedi. Birkaç adım atmıştım ki Emmanuel uzanıp ellerini başımın üstüne koydu ve Latince bir dua etmeye başladı. Dua ederken elleri kasılmıştı, başımı o kadar sıkıyordu ki çatlayabileceğini düşündüm. Ama hiç canım yanmıyordu. Bedenimin üzerinde dolaşan ellerinin ne kadar sıcak olduğunu hatırlıyorum. Sonra aniden kafamı çevirdi, göz göze gelmiştik. Gözleri, gördüğüm en değişik renkteydi. İçinde yeşil ve altın rengi benekler olan kurşuni bir renk. O gözlerle bana bakarak, *kıpırdama*, dedi. *Kıpırdama.*”

Artık Emmanuel’in mucizevi iyileştirme gücüne, bu hikayeyi ilk dinlediğim zamanki gibi inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Fakat o geceden sonra, Christine bedenini kontrol edebilmeye başlamış. Ayağını yere vurmaları, saçını çekiştirmeleri, çıkardığı tuhaf sesler, tümü, Emmanuel’in o gece ettiği duadan sonra tamamen yok olmuş. Son zamanlarda, *belki de Christine iyileşmeyi o kadar çok istedi ki bedeni kendi kendini iyileştirdi*, diye düşünüyorum. Ya da belki de Emmanuel’e olan inancı, beynindeki tuhafıktan daha güçlüydü, yerine koyabilecek bir şey bulunca sorun kayboldu. Bilmiyorum. Söylemesi zor. Nedeni ne olursa olsun, gördükleri, bavulunu toplayıp annesiyle vedalaşarak Emmanuel’in peşinden doğu-

ya gelmesi için Christine'e yetmişti. Aradan yirmi beş yıl geçti ama o asla arkasına bakmadı.

Boğazını temizledi, örgüsündeki ipi düzeltti. "Peki o zaman, tam zamanında geldin. Biz de tam yükseliş yürüyüşü için pankartları hazırlamak üzereydik."

İçimden yükselen çığlığı bastırmak için dudağımı ısırımdım. Oturup pankart hazırlayabilmem mümkün değildi. Kafamın içi sanki pamukla doldurulmuş gibiydi. Hemen çıkıp kelebek bahçesine gitmezsem çıldırabilirdim. Hızla düşünerek "Pete Nine'nin geldiğini biliyor musun?" dedim.

Christine gözlerini kırptı. "Evet, biliyorum. Az önce Agnes'in annesi gelip bana haber verdi."

Yalvaran gözlerle ona baktım. Christine'e, Pete Nine'yle aramızdaki bağı anlatmama gerek yoktu. Pete Nine, ne zaman gezdirmek için Agnes'ı yataktan almaya gelse, her seferinde onların peşlerine takılmama izin veren Christine'di. Aklımı okumuşçasına yüzünü buruşturdu.

"Ve... Onu ziyarete gitmek için izin mi istiyorsun?" diye sordu. "Şimdi mi?"

Heyecanla kafamı salladım.

Christine tek elini kalçasının üzerine koydu. "Honey, tüm öğle sonrası duasını kaçırdın. Hem de göğsüne yükseliş haftasında!" Sesini alçalttı. "Sana sürekli ayrıcalık göstermem. Emmanuel bunu öğrenir."

“Sadece bu seferlik,” diye yalvardım. “Lütfen Christine. Sürpriz yapıp gelmiş, yani çok uzun süre kalmayabilir. Sadece gidip neler olduğunu görmek istiyorum. Lütfen gitmeme izin ver.” Agnes’in aksine, eğer mecbur kalırsam yalan söylemeyi hiç sorun etmem. Oradan çıkabilmek için her şeyi yapabilirdim. Christine derin bir nefes alıp odaya baktı. Peter ve diğer oğlanlar yeni *Mercedes*’le ilgili derin bir sohbeta dalmıştı. Amanda Woodward odanın diğer ucunda oturmuş, kitap okuyordu.

“Pekala,” diye fısıldadı. “Sanırım bu özel bir durum.” İçimden gelen havalara zıplama isteğini bastırdım. Christine sesini alçaltarak “Ve yemekten önce ayakkabılarını da bulmuş ol, anlaştık mı?” dedi.

Kafamı salladım. “Anlaştık.”

Geçtiğimiz yedi yıl boyunca Winky Martin’le birlikte yaşadığım süthaneliğin arka kapısına çıkan tepeyi tırmanırken, binanın eğik çatısına baktım. Büyük binanın etrafında yarım bir daire şeklinde dizilmiş diğer yapıların aksine, süthane, ters yöndeki tarladaki çimenlerden oluşan bir denizin ortasında tek başına duruyordu. İsmi yıllar önce-sine, Emmanuel’in on müridiyle beraber Kutsanmış Dağ’ı kurduğu zamanlara dayanıyor. Eskiden bu binayı, sağdıkları üç ineğin sütünü saklamak için kullanırlarmış. Komün büyüyünce, inekler satılmış ve bina boş kalmış. Süthane, zemin katı ve merdivenle çıkılan samanlığıyla küçücük bir bina. Alt kattaki duvarlarda hala süt şişelerini koymak için

kullanılan raflar duruyor ve tavanda geniş kalasların oluşturduğu bir V şekli var. Yağmur yağdığı zaman içerisi nemli saman kokusuyla doluyor.

Yedi yaşında, yataktaneden ayrılma zamanım gelince samanlıkta yaşamak iğer buraya gönderildiğim-de bir hafta boyunca ağlamıştım. Doğduğumdan beri Agnes'dan ilk kez ayrılıyordum. O, ailesiyle yaşamaya gidiyordu. Kutsanmış Dağ'ın kurallarından biri: Tüm ocuklar, altı aylıkken ailelerinin yanından alınır ve yedi yaşına kadar yataktanede yaşarlar. Böylece Emmanuel'in, onların zihninde asıl ebeveyn figürü olması sağlanır. Zamanımın çoğunu okulda geçiriyordum ve Christine'e de her gece beni kontrol etmesi iğer talimat verilmişti. Fakat yıllardır paylaştığımız yatakta benimle yatan Agnes yanımda olmayınca, kendimi kaybolacakmış gibi hissediyordum. Daha da kötüsü, artık kalacağım yeri Winky Martin'le paylaşmak zorundaydım.

Winky'yi neredeyse her gün, büyük binanın yerlerini paspaslarken görüyordum ama ben de diğer çocuklar gibi ondan uzak duruyordum. Ne olduğundan emin değildim ama kesinlikle Winky'de bir tuhaflık vardı. Yani kafasında demek istiyorum. Bazıları onun zihinsel zrl olduğunu bile söylerdi. Bense onu korkunç buluyordum. Paspasıyla yerleri silerken terden parlayan toplu yüzüyle homurdanır dururdu. Biçimsiz hantal vücudu, mavi cb-besinin altından bile belli olurdu. Yürürken, kocaman,

tedirgin bir ayı gibi kafasını sağı sola sallardı. Haberi al-
dığımızda, Agnes beni sıkıca tutup mavi gözlerini koca-
man açarak “Her şey yoluna girecek,” diye fısıldamıştı.
“Korkma. O geldiği zaman örtülerin altına saklan.”

Ben de öyle yaptım. İlk hafta boyunca örtünün altına
girip gözlerimi sıkıca yumarak alt kattan gelen homurtu-
ları dinledim. George’u elimde o kadar sıkı tutuyordum
ki avuçlarım terliyordu. Gözlerimi sarı gece lambasına
dikip Winky’nin merdivenleri çıkarak bana korkunç bir
şey yapmasını bekliyordum. Fakat beklediğim ürkütücü
ayak sesleri hiç duyulmadı. Hatta Winky orada olduğumu
bile fark etmemişti ya da belki de önemsemiyordu. Bir
gece yatağıma girince, yastığımın altında bir kitap bul-
dum. Kapağında turuncu-siyah bir kelebek resmi olan,
ağır, büyük, sözlük gibi bir kitaptı. Resmin üzerinde,
Kelebekler Ansiklopedisi yazıyordu. İçinde, bilinen her
kelebek cinsiyle ilgili bilgiler vardı. O güne kadar gördü-
ğüm en güzel kitaptı. Kendimi kaptırıp tüm çizimleri ve
fotoğrafları inceledim, küçük böceklerin uçuş biçimleri ve
çiftleşme alışkanlıklarıyla ilgili her paragrafı ezberledim.
Olağanüstü isimli kelebekler vardı: Fırıldayan, sekerek
uçan, hükümdar, sülfür sarısı ve kraliçe. Örtülerin altı-
na gizlenip kitabı baştan sona okumak iki haftamı aldı.
George’u da yastığımın üstüne koymuştum.

Daha sonra alt katta dolaşabilmeye başladım.
Winky’nin odasında sadece dört çekmeceli bir şifonyer,

toplanmamış buruşuk bir yatak ve yeşil kadife minderli bir iskemle olduğu için, etrafta görecekle fazla bir şey yoktu. Şifonyerin üzerinde kıllarının yarısı kopmuş mavi bir fırça, bir saat ve kelebeklerle ilgili üç tane daha kitap vardı. Yatağı dağınıktı. Hoşuma gitmişti. Üst kattaki yatağının üzerinde süslü bir yatak örtüsü vardı. Yatağımı tıpkı Christine'in bana öğrettiği gibi toplamıştım. Uymamız gereken "mükemmeli hedefleme" kuralının bir parçasıydı bu da ve bana göre tam bir saçmalıktı. Akli başında olan hangi insan, bir kişinin ömrünü hata yapmadan geçirebileceğine inanır ki? İmkansız bir şey bu! Agnes'ı sürekli bu fikre alıştırmaya çalışıyorum ama beni dinlemiyor. Büyük Dört'le ilgili diğer tutarsızlıklarından bahsettiğim zamanlarda da beni dinlemek istemiyor. Özellikle de şu "baştan çıkarma ki baştan çıkarılmayasın" saçmalığı. O kural yüzünden arazide hiç televizyon, dergi ya da radyo yok. Ona hep neden bu kuralın Emmanuel ve Veronica için geçerli olmadığını soruyorum. Neden Emmanuel'in odasında müzik seti, kuyruklu bir piyano, pahalı şaraplar ve o kocaman, renkli bir televizyon var? Agnes, sanki söylediği şeyin ne anlama geldiğini bilirmiş gibi, Emmanuel'in, "baştan çıkarılmanın üstünde bir seviyeye" ulaştığı için bu tür şeylere hakkı olduğunu söylüyor.

Her neyse, sırf bu nedenden dolayı, Winky'nin toplanmamış yatağını görmek beni mutlu etmişti. İlk kez, Emmanuel'in kurallarına karşı koyma cesaretine sahip

biriyle karşılaşmıştım. Yumuşak döşəğinin üstüne oturup bacaklarımı sallandırarak, başka hangi kuralları çiğnediğini merak ettim.

Onları keşfetmem uzun sürmedi. Bir gece aşağıdan gelen tuhaf sesleri duyunca, merdivenin ucuna gidip trabzandan aşağıya baktım. Yeşil iskemlesinde oturmuş, küçük, siyah beyaz bir televizyonu izleyen Winky'yi görünce gözlerime inanamadım. Televizyonun ekranı bir sayfadan daha büyük değildi. Arada sırada kayan görüntü de bulanıktı. Kenarı kıvrılmış şapkalar ve siyah-beyaz çizgili formalar giymiş adamlar, dev bir beyzbol sahasının etrafında toplanmıştı. İçlerinden biri topa vurunca kalabalık gürliyordu. Sopayla atış yapılırken, Winky iskemlesinde kıpırdanıp homurdanıyordu. Hiç kıpırdamadan, merdivende oturup maçın geri kalanını izledim. Oyun bitince Winky ayağa kalktı, geçirdi, televizyonun fişini çekti ve yatağının altına sakladı. Ben de kendi yatağıma döndüm. Winky'nin horultusu binayı doldururken, kalp atışlarımın sesini duyabiliyordum. Tecrit edilmiş bile olsam, o günden sonra süthane artık benim evim olmuştu.

Parmakuçlarımda binanın arkasından yürüdüm. Winky bahçenin ortasında diz çökmüş, arka taraftaki biber çalılıklarına taze toprak ekliyordu. Mükemmel. Yavaşça geri gidip süthanenin içine girdim. Ses çıkarmadan ilerleyerek, Winky'nin yatağının altından küçük televizyonu çıkardım, turuncu süt kasasının üzerine yerleştirdim ve

fişe taktım. *Days Of Our Lives* bitmek üzereydi, son on dakikasını nefes almadan, neler kaçırdığımı anlamaya çalışarak izledim. Sanırım biri Hope'u öldürmeyi planlıyordu ama emin olamadım. Belki de bana öyle gelmişti. Birkaç dakikada bir pencereden bakıp Winky'yi kontrol ettim. Bir seferinde beni bu diziyi izlerken yakalayınca küplere binmişti. Onunla beraber maç izlememe bir itirazı yok ama beyzbol dışındaki her şeyin saçmalık olduğunu düşünüyor. Böyle şeyleri izlememden sorumlu olmak istemiyor. Ekrandaki kola reklamını görünce ağzım sulandı. Kolanın nasıl bir tadı olduğunu merak ediyorum. Ekranda beliren jeneriği görünce, televizyonu kapatıp gizlediğimiz yere koydum. Sonra bahçeye çıktım.

“Hey!” Yanına çömelip biber çalisına bir kova su döken Winky'yi izledim. Cevap olarak homurdandı ama dönüp bana bakmadı. “Seni burada bulamayacağım diye korktum. Yükseliş haftası görevlerinden nasıl kurtuldun?”

Winky elini cübbesinin içine sokup arka cebinden küçük bir bahçe makası çıkardı. “Patates soyuyordum ama Beatrice çok yavaş olduğumu söyledi. Beni gönderdi.” Alt dudağından sarkan diliyle kelimeleri oluştururken zorluk çekiyordu.

Dikkatlice çimene otururken, “Ah, Beatrice salağın teki,” dedim. “Veronica onu bu yıl, yükseliş yemeğiyle görevlendirdiği için herkese patronluk taslayabileceğini

düşünüyor. O dayanılmaz biri. Sen, onun söylediklerini üzerine alma.”

Winky biber çalısının etrafındaki ölü yaprakları toplamaya başladı. “Beni görmekten hoşlanmıyor. Benden korkuyor. Bana her zaman gitmemi söylüyor.” Alışılmadık lakabının sebebi olan, konuştuğu kontrolsüz bir şekilde kasılan sol gözü, o kadar hızlı kıpırdıyordu ki acaba içinde çalışan minik bir makina mı var diye düşündüm.

“Bu onun sorunu. Ben de onu görmekten hoşlanan çok fazla kişinin olduğunu sanmıyorum. Özellikle de çenesindeki o büyük, çirkin beni.” Tekrar ayağa kalktım. Canım oturamayacak kadar çok yanıyordu. Yeni bir şey olmamasına rağmen, insanlar Winky’yi tersleyince sinir oluyorum. Diğerleri kadar hızlı düşünememesi ya da tuhaf ağabeyinin on yıl önce “başka yollara sapmaya” karar vererek özürlü küçük kardeşini burada bırakmaya karar vermesi, onun suçu değil. Kutsanmış Dağ’daki çoğu kişi, gün içinde Winky’yle konuşmaz bile. Eğer konuşurlarsa da suçu olmayan bir konuda onu azarlamak içindir. Kendilerine, Winky’ye tek bir laf bile etmemiş, hatta varlığından bile haberdar olmayan Emmanuel’i örnek alıyorlar. Winky’ye *Azizin Yolu*’nun verilmediğini biliyorum. O konudan hiç bahsetmememize rağmen, düzen odasına da hiç gitmediğine eminim. Hatta belki odanın varlığından haberdar bile değildir. Emmanuel, asla hala “bozuk” olan Winky gibi birini eğitmeye çalışa-

rak zamanını harcamaz. Winky sadece ... Burada işte. Tıpkı benim gibi.

“Vay, bahçe gerçekten de düzeliyor!” Ellerimi belime koyup geçen gece diktiğimiz kelebek çalılarına baktım. “Bu sene çok iyi olacak!” Winky’nin on yıl önce tek başına ekip biçtiği kelebek bahçesi, yılın bu zamanlarında rengarenk olur. Biber ve kelebek çalıları birkaç hafta içinde çiçek açacak. Pembe, mor ve beyaz renkteki küçük çiçeklerin hoş limonlu kokusu havaya karışacak. Mayıs sonuna doğru mor alev çiçeklerinin çoğu, Fransız kaddife çiçekleri, güngüzelleri ve mineler de açmış olacak. Haziranda da ateş çiçekleri ve zinya çiçekleri, bahçeyi mora bürüyecek.

Tabii ki bahçenin en iyi kısmı, çiçeklere gelen kelebekler. Winky de bahçeyi bu yüzden oluşturdu. Kelebekler, Winky’nin saplantısıdır. Hep, en sağlıklı çevrelerin, en çok kelebeği çeken yerler olduğunu söyler. Winky’nin, kelebekleri Kutsanmış Dağ’a çekebilmek için bir bahçe oluşturmak zorunda kalmasının tesadüf olduğunu hiç sanmıyorum. Ama neyse, konumuz bu değil. Yaz gelince, bu bahçenin yüzlerce, hatta belki binlerce kanatlı ziyaretçisi olacak. Her biri en sevdiği çiçeğin içine dalacak. Winky, ayrı kelebek türleri için özel çiçekler dikti. Kelebekler onu bu yüzden seviyor. Bazen, kağıt kadar ince kanatların çıkardığı uğultudan burada durulmaz.

Winky, gökyüzüne bakmak için kafasını kaldırırken, "Bilmiyorum," dedi. "Çiftçi takviminde kuru bir yaz olacağı yazıyordu. Bu yıl çok iyi geçmeyebilir."

"O zaman biz de yağmur için dua ederiz," dedim.

Winky güldü. "Sen mi? Dua mı edeceksin?"

Bir toprak parçasını tekmeledim.

"Hey, Emmanuel'in yeni arabasıyla ilgili bir şey duydu mu? Bir *Mercedes*?"

Winky kafasını salladı. "Beatrice'in söylediklerini duydum. Veronica içinmiş. Sanırım doğumgünü."

Kafamı salladım. "Bu inanılmaz. Gerçekten inanılmaz."

"Ne, araba mı?"

"Evet, araba. Televizyon, müzik seti, kuyruklu piyano ve geri kalan her şey. Yani herkes ne kadar aptal. Ne zaman buraya on bin dolarlık yeni bir alet getirirse, kafalarını sallayıp gülümsüyorlar."

Winky, "Sanırım *Mercedes* biraz daha pahalıdır," dedi.

"Her neyse." Yere eğilip elime bir avuç dolusu toprak aldım. Kuru ve serindi. "Gerçekten de Winky, Emmanuel'in kendi koyduğu kurallara karşı istisna yapmasını gülünç bulan sadece biz ikimiz miyiz? Yani adam, tam bir iki yüzlü. Her konuda!" Küçük bir taş alıp uzağa fırlattım. Taş, bahçenin üzerinden geçerek arkasındaki araziye düştü. "Ve sana söylüyorum, günün birinde bu konuda bir şey yapacağım."

Winky dönüp bana baktı. Ağzından sarkan diline rağmen, yüzünün sol tarafının sırtmaya hazır olduğunu görebiliyordum. “Öyle mi? Sen ve hangi ordu?”

Omzumu silktim. “Belki de bir orduya ihtiyacım yoktur. Belki kendi kendime bir çözüm bulurum.”

Winky, makası arka cebine sokup dikkatle etrafına bakındı. “Hem hangi istisnadan bahsediyorsun ki? Yatağımın altında bir televizyon olduğunu biliyorsun.” Sesi boğuktu, sanki suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyormuş gibiydi.

Sabırsızca, “Ah, kimin umrunda?” dedim. “Cihaz zar zor çalışıyor Winky. Hem izlediğin tek şey beyzbol.” Duraksadım. “Benim aksime.” Son sözümü mırıldanarak söylemiştim ama Winky kafasını çevirdi ve şüpheli gözlerle bana baktı.

“Ben yokken yine o kötü dizileri mi izledin?”

Kan yanaklarıma hücum ederken, bir kez daha toprağı tekmeledim. “Onlar kötü değil Winky. Sana söylemiştim. Sadece ...”

Ayaklarının üstünde sarsılıp elini sallayarak beni susturdu. “Sana söylemiştim Honey!” Yüzü kızarmıştı, ağzından tükürükler saçılıyordu. “Sana daha önce söylemiştim!”

Ellerimi göğsümün üstüne koydum. “Tamam, tamam. Özür dilerim. Bir daha asla yapmayacağım, tamam mı? Söz veriyorum.”

Winky, suçlayan bir tavırla, “Geçen sefer de böyle söylemiştin,” dedi. Burun delikleri genişlemişti. “Yalan söyledin.”

Başımı eğdim. “Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Bir daha asla yapmayacağım.”

Utanç içinde, dizlerinin üstüne çömelip otları yolmasını izledim. Dakikalar, tuhaf bir sessizlik içinde ilerledi. Tek ses, köklerin hızla çekilip topraktan koparılışının sesiydi. Bir süre sonra ben de çömeldim. Winky’nin arkasında kalan otları yolarken, Veronica’nın kafasını omuzlarından çekip kopardığımı hayal ettim.

İyi geldi.

AGNES

Benny'yle birlikte büyük binaya giden patıkaya çıktığımızda, Pete Nine'nin yeşil *Cadillac*'ının garaj yolunda durduğunu gördüm. Kraliçe Mary.

Bir an için duraksadım, gerçekten burada olduğuna dair bir kanıt görünce içim mutlulukla dolup taşıtı. "Vay, bu gerçekten de o."

Benny zıplayarak "Sana söylemiştim!" dedi. "Sana söylemiştim!" Kolumdan çekerek beni tepeden aşağı sürükledi. "Çabuk ol Ağı! Bizi bekliyor!" Koşmaya başladık ama büyük kapıya yaklaşıncı, uzanıp Benny'yi geri çektim.

Beni başından savmaya çalışarak "Biliyorum. *Biliyorum*," dedi.

Neredeyse elli kilo ağırlığındaki büyük kapı, tam bir güzellik abidesidir. On beş yıl önce, inananlar tarafından ak-
çağağattan yapılmış. Üzerindeki güneş, ay ve yıldız oymaları, kapıya yaklaşan herkesi yavaşlatır. Tepesinde, dev bir afiş

gibi duran, “Glori Potri” kelimeleri yazılıdır: “Babanın zaferrı” cümlesinin Latincesi. Benny’yle ikimiz, saygılı bir tavırla, deyişin önünde tek dizimizin üstüne çöktük. Kapıyı açmak için ikimizin de tüm gücünü kullanması gerekti. Kapıya yaslanınca, ahşabın kokusu burun deliklerime doldu. İçeri girince, kapı gıcırdayarak arkamızdan kapandı.

Büyük binanın içinde kocaman, uzun bir oda vardır. İçerisi, ahşap masanın etrafına oturmuş, çeşitli işlerle uğraşan mavi cübbeli insanlarla doluydu. Göğre yükseliş haftasında olduğumuz için, kasabada çalışan erkeklerin çoğuburada, ziyafet gününe hazırlanıyordu. Iris’in babası Bay Murphy, birkaç metre ilerde durmuş, duvardaki dev haç cialalıyordu. Saygılı bir şekilde, elindeki bezle İsa’nın kaburgalarını ve kanlanmış tenini siliyordu. Mutfaktan sorumlu kadınlardan biri olan Beatrice, diğer köşede patates, soğan ve kereviz soyan kadınlara talimatlar veriyordu. Emmanuel’in güzel portrelerini çizen Lynn Waters, el boyaması yükseliş afişlerini getiren kadınlarla derin bir sohbete dalmıştı. Dört adam uzak köşedeki pencereleri siliyordu. Yapılan bunca işe rağmen, kimsenin ağzından fısıltıdan daha yüksek bir ses çıkmıyordu. Emmanuel vaktini büyük binanın arkasındaki odalarda geçirir ve hiçbir koşulda rahatsız edilmemesi gerekir.

Benny, çalışmayan bir şöminenin etrafına üç deri kanepe nin düzgünce yerleştirildiği köşeyi işaret ederek “İşte orada!”

dedi. Pete Nine, örgülerini her zamanki gibi başının üstünde toplamıştı. Saçları, yumuşak derisinin üstünde parlayan bir ay gibiydi. Annemle babam, onun karşısındaki koltukta oturuyordu. Cübbeleri çenelerinin altında sıkıca bağlanmıştı. Annemin yüzü gergindi, ne zaman Pete Nine'yle aynı odada olsa böyle olur. Babam bayılacakmış gibi gözüküyordu. Yasak olmasına rağmen, Benny sandaletlerini siyah beyaz linolyum döşemeye çarparak, odanın sonuna doğru koştu.

“Benny!” diye tısladım. “Yürü!” Ama bana göre çok hızlıydı. Dehşet içinde, Pete Nine'nin kucağına atlayışını izledim.

“Ahhh!” Pete Nine keyifle güldü. “Benny! Canım benim!” Onu kollarında tutup baştan ayağa inceledi. “Ne kadar da büyümüşsün böyle!”

Kollarım cübbemin yenlerinin içinde, yavaşça yürüdüm.

“Farecik!” Burnum o kıpırtı hareketini yapmaya başladığından beri, benimle konuşurken bu ismi kullanır. “Ben de ne zaman geleceğinizi merak ediyordum!”

Beni kucaklarken gözlerimi kapatıp o hoş, tanıdık kokusunu içime çektim. Wrigley'in naneli sakızı, *Nina Ricci* parfümü ve ince bir ter kokusu. Duyduğum metal gıcirtısıyla yeniden gözlerimi açtım. Annem ve babam, birer asker gibi dik, arkamızda dikiliyorlardı. Cübbelerinin ipek kuşakları sallanıyordu. Annemin topuzundan çıkan saçları, yumu-

şak bir biçimde omuzlarına dökülmüştü, gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

“Oturun.” Babamın sesi, kasırğa kadar korkutucuydu. “İkiniz de.” Bıyığı titriyordu, burun delikleri genişlemişti. Pete Nine önce babama sonra da bize baktı. İkisi tartışmaya başlamadan önce ne kadar zaman geçeceğini merak ettim.

Ninem elini sallayarak “Ah, Leonard,” dedi. “Çocukların önünde başlamayalım. Daha buraya yeni...”

Annem, sözünü kesti. “Petunia, lütfen sesinin tonunu alçalt. Ve lütfen ona Leonard demeyi de kes. Artık isminin bu olmadığını biliyorsun.”

Belki annem ona hiç hoşuna gitmeyen ilk ismiyle hitap ettiğinden, belki de babam üç yıl önce Emmanuel’e en yakın olan ruhani gruba dahil olduktan sonra Isaac ismiyle yeniden vaftiz edildiği için, Pete Nine acıyla yüzünü buruşturdu. Pete Nine’nin pek hoşuna gitmemişti. Ama bu, Kutsanmış Dağ’da sık sık olan bir şey. Eskiden annemin adı Samantha’ydı. Emmanuel ona ruhani gruba dahil olma töreni sırasında Ruth ismini verdi. İnananların çoğunun yeni isimleri var. Eski hayatlarını geride bırakıp yepyeni yaşamlara başlamış olmalarının bir sembolü bu. Günün birinde, tabii o kadar kutsal olabilirsem, Emmanuel bana da yeni bir isim bağışlayacak.

Pete Nine, anneme gülümsedi. Tekrar kanepedeki yerine otururken, “Tabii,” dedi, “hatırlıyorum.”

Annem de babamın yanına oturup Benny'yle ikimize bir bakış attı. "Cübbeni düzelt Benedict," diye fısıldadı. "Ve kuşağını da bağla. Kutsal bir mekanda olduğunu hatırlamalısın."

Benny tekrar ayağa fırladı. Cübbesini düzeltmesi ve kuşağını ayarlaması için ona yardım ettim. Pete Nine, yüzünde acı çeken bir ifadeyle bizi izliyordu.

Annem kafasını sallayarak "Böylesi daha iyi," dedi. "Şimdi yerinize oturun ve seslerinizi alçaltın."

Kanepeye önce ellerimi sonra popomu koyarak dikkatlice oturmaya çalıştım. Ses çıkarmamak için dilimi ısıırıyordum.

Pete Nine beni izliyordu. "Bir sorun mu var farecik?" diye sordu.

Yakalanmışçasına, hızla kafamı kaldırdım. Başımı sallayarak "Hayır, hayır," dedim.

Pete Nine'nin menekşe rengi gözleri, yalan söylediğimi anladığı zamanlarda olduğu gibi kısıldı. Gözlerimi, annemin kahverengi sandaletlerinin içindeki ayaklarına diktim. Ayak tırnaklarının kesilmesi gerekiyordu.

Annem ayaklarını cübbesinin altına çekerek "Emmanuel bu sabah Honey'yle ikinizi yanına mı çağırdı Agnes?" diye sordu.

Gözlerimi ayaklarının az önce durduğu yerden ayırmadan kafamı salladım. Söylenmesi gereken tek şey buydu. Gerisini biliyorlardı. Belki daha sonra eve döndüğümüzde Emmanuel'in beni neden çağırdığını sorabilirler. Ama belki

de sormazlar. Yaptığım büyük hatalar için beni disipline sokmak onların işi değil, bundan Emmanuel sorumlu.

Annem ve babamla aramızda konuşulmayanlar yüzünden, Pete Nine birkaç saniye boyunca şaşırmış gibi gözüktü. Ağzını açtı, anneme doğru yöneldi. Sonra tekrar ağzını kapattı. Kollarını dolayıp beni kendine çekti. “Seni gördüğüm çok sevindim canım,” diye mırıldandı. Diğer tarafında oturan Benny’yi de sıkıştırarak “Ve seni de kovboy,” dedi.

O sırada, deri çantasının içinden belli belirsiz bir zil sesi duyuldu. “Afedersiniz,” dedi. Pete Nine çantasını karıştırırken, babamın çenesinde bir kas seğirmeye başladı. İnce gümüş bir kutuyu dışarı çıkarınca zil sesi yükseldi. Kutunun üstünü açıp bir şeye bakarken ve bir klik sesiyle tekrar kaparken onu izledik. Zil sesi kesildi.

Benny, Pete Nine’nin kucağına doğru eğilirken, “Ne güzel!” dedi. “O bir telefon mu?”

Pete Nine güldü. “Tabii ki bir telefon Benny!” Göstermek için tekrar kapağını açıp ona doğru tutarken, gözümün ucuyla izledim. “Bu bir cep telefonu! Daha önce hiç görmediniz mi?”

Benny’yle birlikte kafamızı salladık. Annem boğazını temizledi.

Babam oturduğu yerde kıpırdandı. “Lütfen,” dedi. “Telefonu kaldır. Böyle şeylerin burada yasak olduğunu biliyorsun. Ve bir daha çalmaması için kapat.”

Pete Nine küçük telefonu tekrar çantasına koyup babama baktı. “Pekala. Ama öğleden sonra buradan çıkmama konusunda ciddi misin? Yaşlı annenin ziyareti için bile çıkamaz mısın?”

Babam içini çekti ve özür dilercesine anneme baktı. “Anne,” dedi sonra. “İlk olarak, sesinin tonunu alçalt.” Pete Nine, parmağını dudaklarına bastırdı. Babam bir saniyeliliğine gözlerini yumdu, sanki içinde bir yerlerde kalan sabır kırıntılarını arar gibiydi. “Daha önce de söylediğim gibi, Ruth ve ben perşembe akşamı yapılacak olan yükseliş yürüyüşünün detaylarını planlamakla meşgulüz. Bu çok ama çok önemli bir etkinlik, yılın en kutsal zamanlarından biri. Ve bu yıl, Emmanuel, Ruth’la ikimize tüm grup toplantılarını yönetme görevi verdi.”

Annem gözlerini yere dikmişti. “Böyle bir etkinliği planlamak muazzam bir onur,” dedi.

Babam başparmağı ve işaret parmağıyla bıyıklarının kenarını düzeltti. “Geçen sefer telefonda konuştuğumuzda sana tüm bunları bir bir anlattığımı hatırlıyorum anne.”

Pete Nine pantolonunun paçasına uzanarak bacağına kaşırken, “O ne zamana denk gelmişti?” diye sordu. “Sekiz ay öncesine mi?”

“Evet, sekiz ay önce. Hatırlamıyor musun? O zaman sana her şeyi açıklamıştım. Baştan sona.” Babam, boynundan yukarı yükselmeye başlayan kızarıklığı önlemek ister-

cesine dizlerini ovaladı. “Yükseliş perşembesi, buradaki en derin inançlarımızın kökü anne. Bunu bildiğini biliyorum. Ve senin böyle birdenbire ortaya çıkarak -hiç haber vermeden- planlarımızı senin heveslerine göre değiştirmemizi beklemen... İnanılmaz bir kabalık!”

Babam az önceki feveranı nedeniyle kızaran yüzüyle arkasına yaslanıp dudaklarını sildi. Pete Nine, sessiz geçen uzun bir dakika boyunca babama baktı. Kimse kıpırdamadı.

Pete Nine sonunda, “Pekala,” dedi. “Kesinlikle haklısın Leonard. Düşüncesizlik ettim. Haber vermeden gelmemeliydim. Son haftalarda seninle paylaşmam gereken beklenmedik şeyler oldu. Ama haklısın. En azından telefon etmeliydim. Benim ihtiyaçlarım, seninkilerden daha önemli değil. Bekleyebilirler.” Düğmeli beyaz gömleğini, kırışıklarını düzeltmek için çekti. Bir elini benim, diğerini Benny’nin dizinin üstüne koyup devam etti. “Uzun süre kalmayacağım. En fazla birkaç gün. Ve buradayken, işinize mani olmam. Söz veriyorum. Ama sen de gitmeden önce çocuklarla biraz zaman geçirmeme izin verirsin, öyle değil mi?”

Annesinin uzlaşmacı sözlerinin ardından, babamın yüzü yumuşamıştı. Rahatsız bir şekilde oturduğu yerde kıpırdanarak “Tabii ki,” dedi. “Ama bu hafta yükseliş haftası, yani çocuklar sessiz olmak zorunda. Her zamanki gibi seninle arazide koşturamazlar. Onları eve götürüp akşam yemeği vaktine kadar orada zaman geçirmelisin.”

Pete Nine, “Tamam,” dedi. Ayağa kalktı, babamı da kaldırıp yanağından öptü. Babam rahatsız olmuş gibiydi. Pete Nine usulca, “Lilian’ı aradın mı?” diye sordu. “Bir merhaba demek için.”

Annemin bakışları sertleşti.

“Nerede durman gerektiğini hiç bilmiyorsun, değil mi anne?” dedi babam. Pete Nine’nin elini bıraktı. “Hadi gidelim Ruth,” dedi. “Yapılacak işlerimiz var.”

Arabaya doğru yürürken Pete Nine elimi tutuyordu. Benny çoktan koşup arabaya binmişti. Başparmağımı nazikçe elinin üzerindeki kabarmış yeşil damarların üzerinde gezdirdim. Kadife kadar yumuşaktılar.

Usulca, “Babamın kızacağını bilmene rağmen neden hep Lilian’ın konusunu açıyorsun?” diye sordum.

Pete Nine kafasını kaldırıp kaplumbağa şeklindeki bulutlara baktı. Sonra “Ah,” dedi. “Anneler böyledir işte.”

Üstüne gitmedim. Lilian’la ilgili bildiğim tek şey, babamın küçük kardeşi olduğu ve yıllar önce aralarının bozulduğu. Bugüne kadar babamın ondan bahsettiğini hiç duymadım. Nedense, Pete Nine’nin, bizimle Lilian’la ilgili konuşmasını da yasakladı. Yine de ikisinin Lilian konusunu tartışmadığı tek bir ziyaret bile hatırlamıyorum.

“Peki neden her zamanki gibi ağustosta değil de şimdi geldin?” diye sordum.

“Çünkü ağustosta gelemem farecik. Doktorum benden birkaç test daha istedi. O yüzden, bir süre seyahat edemeyeceğim.”

Durdum. “Test mi?” diye sordum. “Neden? Neyin var?”

Pete Nine güldü. Dişleri bozuk para rengindeydi. “Boş yere endişelenme canım. Gün geçtikçe gençleşmiyorum ya. Benim yaşıma geldiğin zaman böyle şeylerin olması normal. Doktorum bu yaşlı vücudu kontrol edip her şeyin çalıştığından emin olmak istiyor, o kadar.”

“Ah, o zaman bu genel bir kontrol, öyle mi?”

Pete Nine gözlerini ileriye dikerek başını salladı. “Kesinlikle öyle farecik. Sadece genel bir kontrol.”

Kraliçe Mary’nin içinde hafif bir soğan kokusu vardı. Pete Nine’nin en büyük zaaflarından biri, abur cubura olan düşkünlüğüdür. Özellikle de bize her yıl gizlice getirdiği, *funyun* denilen şeylere bayılır. Funyunlar, tadı soğana benzeyen, yumuşak, küçük yiyecekler. Uzun zaman önce tattığımda hoşuma gitmişti. Fakat bu, *Azizin Yolu*’nu okumaya başlamadan önceydi. Funyunlar buradaki kurallara göre kesinlikle yasaktır. Üstelik bir aziz, kutsal ruhun tapınağı olan bedenini asla abur cuburla doldurmamalıdır. Ama Benny, funyunların resmen bağımlısı oldu. Arka koltukta ağzını küçük bir köpek yavrusu gibi açmış, Pete Nine’nin torpido gözündeki paketi çıkarmasını bekliyordu.

“Pete Nine,” diye söze başladım. “Lütfen... biliyorsun.”

Gölerek, paketi Benny'nin uzanmış eline bıraktı. "Biliyorum. Biliyorum farecik. Ama onu öldürecek değiller ya. Söz veriyorum."

Dönüp Benny'ye baktım. O yumuşak şeylerin dördünü ağzına tıkmıştı bile. Göz göze geldiğimizde çenesi dondu kaldı.

Pete Nine uzanıp eliyle Benny'nin çenesini okşadı. "Ah, bırak yesin canım," dedi. "Bırak da bir şeyden keyif alsın." Benny'nin çenesini sıktı. Ve sanki bu bir işaretmiş gibi, Benny hemen çiğnemeye başladı. Önüme dönerek ileri bakmaya başladım. Pete Nine gülerek kolumu dürttü. "Her zaman, her konuda bu kadar ciddi olmak zorunda değilsin farecik."

Gözlerimi gölgelikten ayırmadan, "Artık eve gidebilir miyiz? Uzanmak istiyorum," dedim. "Biraz yorgunum da." Pete Nine beyaz deri direksiyonun üzerinde ellerini gezdirdi. Parlak mor renge boyalı tırnakları, güneşin altında parılıyordu.

"Aslında farecik, bu çok iyi bir fikir." Motoru çalıştırıp gaza bastı. Bir anda radyo çalışmaya başladı. Arabanın içini davul ve inilleyen bir kadın sesi doldurdu: "*Sweet dreams are made of these. Who am I to disagree?*"

Hemen ellerimle kulaklarımı kapadım. "Kapat şunu!" diye bağırdım.

Pete Nine hızla öne eğilip radyoyu kapattı. "Özür dilerim farecik. Unutmuşum." Araba garaj yolundan çıkarken, altı-

mızdaki lastiklerden hatur hutur sesler çıktı. Birkaç saniye sonra Pete Nine, arabayı kutsal yola doğru sürerken, “Siz ikiniz neden okulda değilsiniz?” diye sordu. “Bugün salı, öyle değil mi? Bugün tatil mi?”

Benny, “Emmanuel, yükseliş haftası boyunca hep okulu kapatır,” dedi.

Pete Nine, “Yükseliş,” diye mırıldandı. “O hangisiydi?”

Bırakın mecburi kutsal günleri bilmeyi, İsa Peygamber'i bile tek hakim ve dünyanın kurtarıcısı olarak kabul etmeyen Pete Nine gibi insanların sonsuza kadar cehennemde yanacakları aklıma gelmese, bu söylediklerine gülebilirdim. Babam, Pete Nine'nin bir dinsiz olduğunu söyler. Çünkü o hiçbir dine inanmıyor. Ama bir seferinde ona bunu sordüğümde, bir dine inanmakla Tanrı'ya inanmanın iki farklı şey olduğunu söylemişti. Bence bu hiç mantıklı değil.

“Hazreti İsa'nın cennete yükselişi,” diye cevapladım.

“Ah.” Pete Nine kafasını salladı. “Tabii ya. Peki ya babanın sözünü ettiği şu yürüyüş de neyin nesi? O tam olarak nasıl bir şey?”

Ona, her yıl yapılan, inananlar için yılın en büyük etkinliği olan geleneğimizden bahsettim. Herkes, küçük çocuklar bile, kutsal gecenin akşamında, etkinlik için özel olarak hazırlanmış kar beyazı cübbeler giyer. Sonra eğimli bir patikanın üzerinde yürüyüp en tepe noktaya varırız. Hep birlikte göğe yükselişi canlandırırız.

Pete Nine umursamaz bir tavırla, “Durun, tahmin edeyim,” dedi. “İsa rolü Emmanuel’in, öyle değil mi?”

“Evet,” diye cevapladım. “Tabii ki.” Sesinin tonu beni rahatsız etmişti ama bir şey söylemedim. Ninemin, bunun ne kadar inanılmaz bir şey olduğunu anlamasına imkan yok. Geçen sene Christine ve Bay Murphy’nin arasında durmuş, kollarını mor gökyüzüne doğru kaldırıp kafasını geriye atan Emmanuel’e bakarken, ondan yayılan enerjiyi izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilemez. Sanki Emmanuel’in bedeninden gerçek bir ısı yayılıyordu ve ayakları neredeyse yerden kesilmek üzereydi. Olağanüstüydü, tıpkı meditasyon yaparken yerden yükselen Cupertino Azizi Joseph gibiydi.

Bir sessizlik oldu, arabanın içindeki tek gürültü kaynağı, Benny’nin boş funyun paketini buruştururken çıkardığı sestti.

Pete Nine, “Bu yükseliş yürüyüşü için geç saatlere kadar uyanık mı kalıyorsun?” diye ısrarla devam etti. “Topallamanın sebebi bu mu?”

Yanaklarım kızarıırken kafamı iki yana salladım. “Topallamıyorum.”

“Pekala.” Koca arabayı yavaşlatarak evimizin önündeki garaj yoluna soktu. “Sana başka bir soru daha sorabilir miyim?” Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. “Annen, Emmanuel’in, Honey’yle ikinizi çağırdığını söylerken ne demek istedi? Başınız belada mı?”

Kanım dondu. Arkada boş paketten gelen ses kesilmişti.

Benny, “Emmanuel sizi düzen odasına mı götürdü?” diye sordu.

Kafamı çevirip ters ters ona baktım. Gözlüklerinin arkasındaki gözleri kocaman olmuştu.

Pete Nine, dönüp Benny’ye bakarak “Ne odası?” diye sordu.

“Benedict.” Sesim çelik gibiydi. “Çeneni kapat. Ciddiyim.”

Küçük kardeşim, ağlayarak arka koltukta kayboldu. Pete Nine arabanın motorunu durdurdu.

Gözlerini bana dikerek “Düzen odası tam olarak nedir?” diye sordu. İlk iki kelimeyi, sanki ağzına acı bir şey dolmuşçasına, yavaşça söylemişti. Burnum kırpışmaya başladı. “Agnes? Konuş benimle.” Bir terslik olmadığı sürece, Pete Nine bana asla Agnes demez. Yutkunup kafamı salladım.

“Hiçbir şey değil. Cidden. Bir şey değil.” Akmayan göz yaşlarım boğazımı tıkamıştı.

Ninem uzanıp elimi tuttu. “Agnes, canım. Bana bak. Lütfen. Hiçbir şey değil deyip durma. Bunun doğru olmadığını biliyorum.”

Kafamı daha da sertçe salladım. Bugün bir yalan daha söyleyeceğimi düşününce kıpırtılar hızlandı. Burnum çılgına dönmüş gibiydi, yüzümden kopup uçmasından korkuyordum. Kapının kolunu kavrayıp ardına kadar açtım.

Pete Nine, “Farecik!” diye bağırdı.

Kapıyı arkamdan çarpıp bacaklarımdaki ağrıyı görmezden gelerek hızla koştum ve evin içine daldım. Odama gelince, peşimden kimsenin gelmediğini fark ettim. Hızla kalan Kraliçe Mary’nin öfkeli bir hayvan gibi kükreyen motorunun sesini duydum.

Yavaşça cebimdeki taşları boşaltıp bir bir yatağımın üstüne dizdim. Sırtıma batıp canımı yakarlarken sesimi çıkartmamaya çalıştım. Eğer Aziz Rose yapabildiyse ben de yapabilirdim.

HONEY

Winky'nin kelebek bahçesi en sevdiğim yer. Sırf buz tutmuş toprağın ay yüzeyi gibi gözüktüğü soluk kış ışığında bile güzelliğini koruyabildiği için değil, kendi başına, apayrı, küçük bir dünya olduğu için. Kelebeklerin tüm yaşam döngüsü baştan sona burada meydana geliyor. İnananlar buradan küçümseyici bir tavırla bahsederler. Birkaçının buraya, "Winky'nin küçük hobisi" dediğini bile duydum. Böyle dediklerini duymak, bende çığlık atma isteği uyandırıyor. Sanki Winky elinde küçük bir kaşıkla toprağı kazıyormuş gibi davranıyorlar. Tüm bu olanların ne kadar karmaşık olduğuyla ya da Winky'nin yıllardır bu bahçe için ne kadar emek harcadığıyla ilgili en ufak bir fikirleri yok.

Bahçe iki ayrı bölümden oluşuyor: Ot bölümü ve bitki özü bölümü. Aslanağzı, kaplumbağa kafası çiçeğı, deve diken, yabani rezene, nane, taflan ve bodur menekşe-

lerden oluşan ot bölümü, dişi kelebeklerin bıraktıkları yu-
murtalardan çıkan tırtıllar için kocaman bir besin kayna-
ğı. Bitki özü bölümüyse ülkenin bu bölgesindeki kelebek
popülasyonuna uygun olarak seçilmiş iek açan bitki-
lerden ve çalılardan oluşuyor. Mesela alev çiçeği ve yıldız
ieği, bulutlu kükürt kelebeğinin en sevdiği çiçeklerden-
dir. Amiral kelebeklerinin favorileri, bodur menekşeler ve
taflanlardır. Havalar ısınmaya başlayınca bitki özlerini her
gün kontrol etmek zorunda kalırız çünkü bazen tırtıllar,
ilerine girdikleri çiçeklerin yapraklarını yer. Bitkiler sağ-
lıklı bir şekilde byyebilsin diye bulduğumuz tırtılları, ot
bölümüne geri götürürüz.

İşte geçtiğimiz bir saat boyunca, Winky'yle yaptığı-
mız şey buydu. Bitki özü bölümündeki en az elli tür ie-
ėin yapraklarını ayırıp aralarında tırtıl aradık. Tırtılları tek
tek toplayıp avularımız dolunca onları bahçenin diğer
ucundaki ot bölümüne geri götürerek sessizce çalıştık.
Arada bir benimle konuşmasını umarak Winky'ye bak-
tım ama o sessizliğini korudu. İzin almadan televizyo-
nunu izlememe mi, yoksa pembe dizi seyretmeme mi
daha çok kızdı, bilmiyordum. Sormak da istemiyordum.
Böylesi her şeyi daha da kötüleştirir diye korkuyordum.
Winky'nin daha önce de bana sinirlendiği oldu. Bir ke-
resinde tartışırken ona aptal diye bağırdığım için iki gün
boyunca benimle konuşmamıştı. Hayatımın en uzun iki
günüydü. Uyuyamamıştım. Nedense, içimde tuttuğum

ve çoğunlukla geride bırakabilmeyi başarabildiğim, anemle ilgili acı şiddetlenmişti.

Cesaretimi toplayarak “Hey, Winky?” dedim. “Hala kızgın mısın?”

Elinde minik, yeşil tırtıllar vardı. Doğrulup bana baktı. “Evet.”

“Ne kadar kızgınsın?” Arkasını dönüp ot bölümüne gidişini izledim. Bahçede çalışırken çıkarmayı tercih ettiği kuşağı yokken, cübbesi uçuşup koca göbeğini meydana çıkarıyordu. Sesimi yükselttim.

“Birazcık mı kızgınsın, yoksa benimle iki gün konuşmayacak kadar mı kızgınsın?”

Cevap vermek yerine, avcundaki solucanları taflanın üzerine bırakıp hiçbirinin yere düşmediğinden emin olmak için, eğilerek toprağı kontrol etti. Emin olunca, dönüp mümkün olduğunca yavaş adımlarla bana doğru yürümeye başladı.

Sonunda, “Birazcık kızgınlım,” dedi ve gülümsedi. Aramızın iyi olduğunu anladım. Ben de ona gülümseyip elimdeki tırtıllarla ot bölümüne yöneldim.

Winky, “Neden öyle tuhaf yürüyorsun?” diye sordu. “Bir yerini mi incittin?”

Bir an, acaba Emmanuel ve Veronica’nın bana o sabah yaptıklarını Winky’ye anlatsam ne olur diye düşündüm. Ama hemen sonra bu düşüncüyü kafamdan attım. Winky’ye söylemenin ne faydası olabilirdi ki?

Yapabileceği bir şey yoktu. Olayın detaylarını anlayabilceğinden bile emin değildim. Düzen odası o kadar uzun bir süredir Kutsanmış Dağ'ın küçük, kirli sırrı olarak orada ki bu konuda konuşmayı düşünmek bile tuhaf geliyor. Yani Agnes'la bile bu konuyu zar zor konuşuruz.

“Evet, geçen gün bisikletimle geziyordum,” dedim. “Bilirsin, salaklık ettim. Ayağım pedaldan kaydı.”

Winky cevap vermeye hazırlanırken, bir arabanın lastiklerinden gelen tiz ses ona engel oldu. Soluk yeşil renkteki araba, çimenliğe yaklaşıyordu. Pete Nine'nin arabadan inip çimenlikten yukarı doğru yürümesini izledim. Yüzündeki ifade, kafamdaki tehlike çanlarını harekete geçirmişti.

“Pete Nine,” diye seslendim. “Merhaba!”

Parmağıyla beni yanına çağırdı. “Honey! Benimle gel! Hemen şimdi!”

İşte şimdi çanlar çalmaya başlamıştı. Genellikle sarılıp beni öper ve “Nasılsın tatlım? Seni son gördüğümde beri ne kadar da uzamışsın!” derdi. Belki yanında, sürpriz olarak arkasında sakladığı bir paket funyun da olurdu. Ama bu sefer hiçbir yoktu. Arabanın arkasında oturmuş, camdan dışarı bakan Benny'yi görünce şüphelerim iyice arttı.

“Ne oldu?” diye sordum. “Agnes nerede?”

Pete Nine yanıma geldi, nefes nefeseydi. Uzanıp çabucak bana sarıldı, sanki bu faslı bir an önce aradan çıkarmak ister gibiydi.

“Lütfen canım. Bir saatten fazla zamandır seni arıyorum. Lütfen sadece benimle gel. Seninle konuşmam gerek. Hemen şimdi.”

Ellerini kalçasına dayayıp Winky’ye baktı, onu yeni fark etmişti.

Kolunu sallayarak “Winky,” dedi. “Merhaba. Sanırım kibarlığımı yolda unutmuşum. Özür dilerim.”

Winky, çamur bulaşmış eldivenli elini uzattı.

Pete Nine, Winky’nin elini tutup hızlıca sıktı. Bitkilere bakarak “Bahçen çok hoş gözüküyor,” dedi. “Özellikle de güngüzelleri harika.”

Winky memnun bir ifadeyle, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Yardımcını bir süre için ödünç almama itiraz etmezsin ya?” diye sordu. “Bir konuda onunla konuşmam lazım.”

Winky kafasını salladı. “Hadi git Honey. Ben geç saate kadar burada olacağım.”

Pete Nine’ye yetişmeye çalışarak arabaya doğru yürüdüm. Yaşlı bir kadın olmasına rağmen, istediği zaman epey hızlı olabiliyordu.

Elimi kapının kulbuna atıp bir kez daha “Agnes nerede?” diye sordum.

Pete Nine beni, “İçeri gir Honey,” diye cevapladı. Sesi sertti. “Ve kapıyı kapat.”

Onun yanındaki koltuğa ilişip kutsal yola doğru ilerlerken, kolçağa tutundum. Arka koltuktaki Benny’ye bakıp

ondan biraz bilgi koparabilmeyi umdum. Fakat yüzünü, dizlerinin arasına gizlemişti.

Pete Nine sonunda durdu. Araba gölete o kadar yaklaşıp ki nefesimi tutup kendimi geri çektim. Pete Nine, motoru kapatıp bana döndü. Sert gözlerle yüzüme bakıyordu. Rimeli akmaya başlamıştı, fazla allık sürülmüş yanakları terden parlıyordu. Birinci sınıf bir çatlak gibi gözüküyordu.

İlk kez ondan korktum. “Ne?” diye sordum.

Pete Nine yutkundu. “Düzen odası nedir? Nedir? Nerededir? Ve orada size ne yapıyorlar?”

Sorduğu sorular beni öylesine şok etmişti ki bir dakika boyunca konuşamadım. Sonra ne diyeceğimi bilmediğimi fark ettim. Agnes’la konuştuğumuz birkaç acı veren detay dışında, düzen odasından kimseye bahsetmemiştim. Hiç.

En sonunda, sesimin titremesine engel olmaya çalışarak “Bunu nasıl öğrendin?” diye sordum.

“Agnes’dan.”

“Agnes’dan mı?”

Pete Nine, Benny’ye bakarak “Öyle sayılır,” dedi. Koltuğun tepesini o kadar sıkı tutuyordu ki beyaz deri döşeme içine çökmüştü. “Annesiyle babası bugün ikinizin Emmanuel’in yanına gönderildiğinizle ilgili bir şeylerden bahsetti. Ve bilmiyorum, seçtikleri kelimelerle ilgili bir şey beni düşündürdü. Sonra onun topalladığını gördüm ve

ne olduğunu söylemesi için ısrar ettim...” Sesi, canlılığını yitirmişti.

Benny kafasını kaldırdı. “Benim suçum!” dedi. “Agnes’a yanlışlıkla odayı sordum.” Sanki yaptığı itirafın büyüklüğünü yeni anlamışçasına, gözlüklerinin ardındaki yüzünü buruşturdu. “Bilerek yapmadım Honey. Ben bilmiyordum...” Başını tekrar öne eğip hıçkırmaya başladı, küçük omuzları sarsılıyordu. Pete Nine uzanıp parmaklarıyla Benny’nin dizlerine dokundu.

“Agnes bana hiçbir şey anlatmaz,” dedi. “Ama ısrar edince arabadan kaçıp gitmesi, anlatılacak çok şey olduğunu gösteriyor.” Benny’nin sırtını okşayan eli durdu. “Sadece size zarar verilip verilmediğini bilmek istiyorum Honey. Lütfen. Bana gerçeği söyle.”

Kalbim, göğsümün içinde küt küt atıyordu. Parmaklarımın ucu uyuşmuştu. Eğer Pete Nine’ye düzen odasıyla ilgili gerçekleri anlatırsam daha sonra kesinlikle durduramayacağım bir dizi olaya neden olacağımı fark ettim.

“Orası... sadece... bir oda,” dedim.

“Ve?”

“Ve... ne?” Neden tereddüt ettiğimi bilmeden dudaklarımı ısırdım.

“Ve bu oda nerede?”

“Şey... Emmanuel’in odasının arkasında.”

“Emmanuel’in odasının arkasında mı? Gizli bir kapısı filan mı var?”

Omzumu silktim. "Aslında tam olarak gizli değil. Ama bir kapı var."

"Pekala. O kapıyı açsam ne görürüm Honey?"

Düşününce bile, ağzımın içine acı bir tat doldu. Usulca "Bir bağlama taşı," dedim.

Pete Nine'nin yüzü bembeyaz oldu. "Bağlama taşı da ne?"

"Üstüne yatırılan, bank gibi bir şey."

"Dua etmek için mi?"

"Hayır," diye cevapladım. "Dua etmek için değil."

Pete Nine yavaşça kafasını salladı. "O zaman ne için?"

Benny'nin başının tepesine baktım. Saçları o kadar beyazdı ki onları kafa derisinden ayırt etmek mümkün değildi.

Pete Nine ısrarla, "Honey," dedi. "Bağlama taşı ne işe yarıyor?"

Sabah olanları düşünerek irkildim. "Bizi üstüne çıkarıp yatırıyor."

"Yüzüstü mü?"

"Evet."

Pete Nine güçlükle yutkundu. "Neden?"

Gözümün önünde, o lanet şeyin üstünde, belimden aşağısı çıplak bir şekilde yatarkenki halim canlandı. O anda ayakkabılarımın nerede olduğunu hatırladım. Çamurla kaplı oldukları için Veronica, Emmanuel'in odasına girmeden önce ayakkabılarımı çıkarttırmıştı. "Pis

ayakkabılarının odayı kokutmasını istemiyorum,” demişti, dişlerinin üzerinde kıvrılan dudaklarıyla. “Çıkar şunları.” Agnes ve Peter orada olmadıkları için sevinmiştim, çamurlu ayakkabılarımı sıranın altına saklamak utanç vericiydi. Ayakkabılarımdan daha beter kokan ayaklarımla tekrar içeri dönmek zorunda kalmaksa daha da kötüydü.

“Honey?” Pete Nine adımı öyle yumuşak bir tonda söylemişti ki içimden ağlamak geldi. “Honey. Odanın içinde başka ne var?”

Dişlerimi sıktım. “Kayışlar.” Arkamda duran Benny’nin omuzları kasıldı.

“Kayışlar mı?”

“Bir duvar dolusu. Cübbelerimizi çıkarıp bağlama taşının üstüne yatmadan önce, üzerimizde hangisini kullanacağını bize seçtiriyor.”

İşte. Söylemiştim. Nihayet. Fakat rahatlayacağıma, tüm vücudum kaskatı kesilmişti. Sanki daracık bir yere sıkışmışım ve nefes almak için çırıpınıyordum.

Pete Nine fısıldayarak “Ve sonra size vuruyor mu?” diye sordu. “Kayışlarla?”

“Evet.”

“Bir kere mi?”

Soru o kadar saçmaydı ki neredeyse gülecektim. “Hayır, bir kez değil. Defalarca.”

“Ve bu sabah... Bu sabah Agnes’la ikiniz o odada mısınız?” Pete Nine’nin dudakları titriyordu. Kafamı sal-

ladım. Parmaklarıyla, alındaki teri sildi. “Agnes’in annesiyle babasının bundan haberi var mı? Onlara bunu anlattınız mı?”

Yavaşça, “Bildiklerinden emin değilim,” dedim. “Ama zaten fark etmez.”

Benny derin bir nefes alıp parmaklarıyla kulaklarını kapattı.

Pete Nine, onu görmemiş gibiydi. “Fark etmez mi?” diye tekrarladı. “Tabii ki fark eder! Başınıza gelenleri biliyorlar mı? En ufak bir...”

Parmaklarından birini kulağından çekerek “Hey, Benny,” dedim. Boynunda kırmızı benekler belirmişti. “Ne yapıyorsun dostum?”

Gözlerini açmadan, “Yok olmaya çalışıyorum,” dedi.

“Ah, şekerim.” Pete Nine, nazıkçe Benny’nin diğer elini çekti. “Dur tatlım. Bana bak.” Ama Benny gözlerini daha da sıkıca yumdu.

Ona doğru uzandım. “Benedict!” Gözleri korkuyla açıldı. Usulca, “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim. Gözlüklerinin altından, aşağı doğru bir damla yaş süzüldü. Başparmağımın ucuyla yanağını sildim. “Dinle. Neden gölete gidip yakalamaya çalıştığımız şu kocaman kurbağayı aramıyorsun? Hadi, git bakalım. Birkaç dakika sonra ben de gelip sana yardım edeceğim.”

Ben daha cümlemi tamamlamadan, Benny kapıyı açık bırakarak arabadan çıktı. Göletin kenarına inip gözleri-

ni suya dikmesini izlerken, arabanın içinde korkunç bir sessizlik oldu. Pete Nine'nin bakışlarının bana kaydığını hissedebiliyordum ama kafamı çevirmedi.

"Yani Agnes'in annesiyle babası..." diyerek kaldığı yerden devam etti.

Parmağımı koltuğun üzerindeki kırıksıklıkta gezdirerek "Agnes ve Benny'nin annesiyle babası, düzen odasıyla ilgili her şeyi biliyorlar," dedim. "Emmanuel onları da odaya götürdü."

Pete Nine'nin dudakları kıvrılmıştı. "Yani onlar da mı kırbaçlandı demek istiyorsun?"

"Evet. İnananların çoğu kırbaçlanmıştır. Oda sadece çocuklar için değil. Emmanuel orayı herkesi yeniden eğitmek için kullanıyor. Adı, bu yüzden düzen odası."

"Yeniden eğitmek," diye mırıldandı Pete Nine. "Tanrım. Ne kelime ama! Leonard buna nasıl..." Kafasını salladı. "Bu konuda bir şey yapmam gerek. Bir şeyler yapılmalı! Hemen. Hemen şimdi. Polisi aramak zorundayım. Bu, akıl almaz bir şey. Burada yaşamaya devam edemezsiniz."

Pete Nine'nin söylediklerini duyunca içimden bir ateş yükseldi. Gerçekten mümkün müydü bu? Bunca zamandan sonra? Biri çıkıp tüm bunlara bir son verebilecek miydi gerçekten?

Sonra ani bir sarsıntıyla kendime geldim. "Polisi aramazsın," dedim.

“Arayamazsın da ne demek? Nedenmiş?”

“Eğer polis gelip soruşturma başlatırsa, bizi götürürler.”

“Ama bu iyi bir şey Honey! Zaten amacımız da bu! Sizin böyle yaşamanızı...”

“Ama beni... Beni gönderirler.” Kekeliyordum. “Agnes ve Benny’yi büyük ihtimalle sana verirler. Ama beni bir yetimhaneye ya da onun gibi bir yere yollarlar. Çünkü burada bir annem ya da babam yok. Ben Emmanuel’e aitim.”

Pete Nine’nin yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. “Sen Emmanuel’e ait değilsin.”

“Ama bunun aksini söyleyen bir belge yok.” İçimde bir panik dalgası kabarıyordu. “Annem beni burada öylece bırakıp gitti. Beni ona bıraktı. Ve sorumlu kişi o. Bana ne olacağını söyleyebilecek tek kişi o. Eğer onu götürürlerse, ben de gitmek zorunda kalırım. Her şey yoluna girip yasallaşana kadar beni bir yere kaparlar. Bu da hiçbirinizi bir daha göremeyeceğim anlamına gelir.” Pete Nine’nin bluzunun koluna yapıştım. “Lütfen polisi arama Pete Nine. Lütfen. Ben... ben yapamam... Yani Agnes olmadı, yaşayabilir miyim bilmiyorum...” Boğazım küçülüp bir iğne deliği kadar daralmıştı.

“Honey.” Pete Nine’nin sesi güçlüydü. “Sakin ol. Kimse seni bir yetimhaneye kapatmayacak ya da Agnes’den ayırmayacak. Sana söz veriyorum. Ama bir şeyler yapmak zorundayım. Bütün bunları öğrendikten sonra Teksas’a dönmem mümkün değil.”

“O zaman bizi de yanında götür!” diye patladım.

“Ne?”

“Bizi de götür! Yanına al! Herkes akşam duası törenindeyken gizlice kaçır gideriz!”

“Ah, Honey.” Sesi tekrar güçsüzleşmişti. “Bunu yapamam canım. Bu adam kaçırmaya girer. Tutuklanırım, hatta belki hapse bile girebilirim.”

“Ama eğer seninle gelmeyi istiyorsak, bu kaçırma olmaz ki,” diye ısrar ettim. “Bizi burada zarar gördüğümüz için götüreceksin. Lütfen Pete Nine. Tek yolu bu! Bizi de götür. O zaman hep birlikte olabiliriz, en azından işler yoluna girene kadar.”

“Peki ya Leonard ve Samantha ne olacak?” diye sordu. Onun, Agnes’in annesiyle babasından bahsettiğini anlamam için, aradan birkaç saniye geçmesi gerekti. “Onlar asla bizimle gelmek istemezler,” diye devam etti. “Ve ben, torunlarımın ailesini dağıtmaktan sorumlu olmak istemiyorum...”

“Pete Nine, onlar olması gerektiği gibi bir *aile* değil ki. Buradaki gerçek baba Emmanuel. Ve anne de Veronica. Agnes, annesi ve babasıyla birer yabancı gibi.”

Pete Nine, “Ama yine de onlar annesiyle babası!” dedi. “Emmanuel değil ki...”

“Hayır, öyle.” Cümleyi onun yerine tamamladım. “Bizi ziyarete geldiğin onca senenin ardından bunu nasıl göremezsın Pete Nine? Neden çocukların ilk yedi sene bo-

yunca ailelerin yanında değil de yatakhane de kaldığını sanıyorsun?” Burnumdan derin bir nefes aldım. “Böylece tüm o... ebeveyn-çocuk ilişkisi... o bağ... koparılıyor. Emmanuel, tüm çocukların kendisine bağlanmasını istiyor. Ailelerine değil.”

Pete Nine kuşkuyla bana baktı. Ne düşündüğünü biliyordum. Tıpkı Agnes gibi, ben de tüm hayatım boyunca Kutsanmış Dağ'daydım. Nasıl olmuştu da yalnızca Emmanuel'in yöntemlerinden etkilenmemekle kalmayıp aynı zamanda herkesin ne kadar derinden etkilendiğini fark edebilmişim? Tekrar pencereden Benny'ye baktım. Göletin kenarında çömelmiş, yüzeydeki kurbağalara bakıyordu. O kadar küçük gözüküyordu ki. Pete Nine'nin benden bir tür açıklama beklediğini hissederek, aniden, “Ben televizyon izliyorum, tamam mı?” dedim. “Dışarıdaki dünyanın nasıl olması gerektiğini biliyorum.”

“Televizyon mu? Ama ben sanıyordum ki, burada...”

Omzumu silktim. “Winky'de bir tane var. Çok küçük ve iyi çalışmıyor. Sadece üç kanalı var. Ama bu yerin nasıl bir tımarhane olduğunu anlamama yetecek kadar şey gördüm. Kimsenin böyle yaşamadığını biliyorum.”

Pete Nine'nin gözleri, başımın üzerinde bir noktaya takılmıştı. Yavaşça kafasını salladı. “Niye bana daha önce düzen odasıyla ilgili bir şey söylemedin canım?”

Sorduğu soru, buz kesmeme neden oldu. Sorunun cevabını bildiğimden emin değildim. En basit açıklama, bu

konunun hiç açılmamış olmasıydı. Pete Nine'nin ziyaretlerini gerçekleştirdiği ağustos ayında düzen odasına hiç gitmemiştik. Bir tesadüf müydü bu? Emmanuel'in pis sırrının açığa çıkması için, gerçekten de Pete Nine'nin habersiz bir şekilde çıkagelmesi gibi basit bir şey mi gerekliydi? Yoksa her şey daha mı karmaşıktı? Bunca yıldır onun bize yaptıklarını ortaya çıkarmaktan korkuyor muydum? Emmanuel'in benim üzerimde gerçekten de böyle bir gücü var mıydı? Aklımdan geçenler beni sinirlendirdi. Öfkeyle torpido gözüne tekmeleyerek "Bilmiyorum," dedim.

Pete Nine usulca, "Hey," dedi. "Sorun değil. Seni suçlamıyorum Honey. Sinirlenme."

Ama sinirliydim. Öfkeden kuduruyordum. Ve sadece Emmanuel yüzünden değil. Aniden, beni burada, bu canavarla bırakıp giden anneme karşı içimde hissettiğim korkutucu öfkenin farkına vardım. Kırmızı kalemle sırtıma yazılan o iğrenç kelimeyi düşününce, içimdeki hırs, beni boğan bir şeye dönüştü. Üstüme oturup beni nefessiz bırakan, uzun dokunaçlarıyla boğazıma sarılan, kocaman bir deniz canavarı gibiydi. Kendimi durdurma fırsatı bulamadan, kollarım ve bacaklarım sağa sola sallanarak arabanın içini tekmelemeye, torpidoya, ön koltuğa, kapıya vurmaya başladım.

"Ondan nefret ediyorum!" diye çığlık attım. "Nefret ediyorum! Onu öldürmek istiyorum! Ve Veronica'yı da! Onun gözlerini oymak istiyorum!" Yumuşak deriyi yum-

ruklayarak arabanının alt kısmını tekmelemeye devam ettim. Yorgun düşünce, gevşek bir şekilde başım dönerrek ellerimdeki şişliğe baktım. Yanımda oturan Pete Nine donup kalmıştı. Elleriyle ağzını kapatmıştı. Sonra kollarını açıp bana sarıldı. Ilık ve yumuşaktı, oje ve naneli sakız gibi kokuyordu. Uzun bir süre boyunca o kadar çok ağladım ki sustuğum zaman kendimi hasta gibi hissediyordum. Pete Nine'nin gömleğinin üzerinde sümkürten bir şerit oluşmuştu, tıkanmış burnumdan çağlayan gibi sesler çıkıyordu. Pete Nine tek kelime etmeden çantasına uzandı. İçinden bir mendil çıkarıp burnuma dayadı. Sümkürüp arkama yaslandım. Kulaklarım uğulduyordu.

Yumuşak bir sesle, "Yıllardır birinin gelip seni buradan götürmesini bekliyordun, değil mi canım?" diye sordu. Tekrar ağlamamaya çalışarak yutkundum ve kafamı salladım. Yüzümü, avcunun içine aldı. "Artık beklemene gerek yok Honey. Seni buradan kurtaracağım. Agnes ve Benny'yi de." Uzanıp yüzümü koluna yasladım. Bedenim tir tir titriyordu.

"Ne zaman?" diye fısıldadım.

Pete Nine saçlarımı okşayarak "En kısa zamanda," dedi. "Sen sakın endişelenme." Arabanın içindeki tek ses, örgülerimin üzerinde dolaşan parmaklarının sesiydi. "Biliyor musun, bu inanılmaz," dedi. "Doktorum birkaç gün önce bana, bir daha bu yolculuğa çıkabileceğimden emin olmadığını söylemişti."

Doğruladum. "Neden? Hasta mısın?"

"Hayır, hayır şekerim. Sadece ağustosta bazı testler yapmak istedi. Bu yüzden şimdi geldim, sizi görme fırsatını kaçırmamak için."

Tekrar yumuşak göğsüne yattım. "İyi ki geldin."

Pete Nine başımı öptü. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum."

AGNES

Birkaç saat sonra aniden uyandım. Sertçe sırtıma batan taşların bıraktığı izleri ovalayarak yataktan çıktım. Dışarıdaki ışık koyu sarı renkteydi. Hatta neredeyse turuncuydu. Çimenlikteki gölgeler uzamıştı. Şifonyerimin üzerindeki saatin mavi sayıları 16:45'i gösteriyordu. Akşam yemeğine bir saat kalmıştı. Pete Nine ve Benny'ye seslenerek evin içinde dolaştım. Ama kimse yoktu. Nereye gitmiş olabilirlerdi ki? Ve ben nasıl böyle uyuyabilmiştim?

Banyoya gidip yüzüme soğuk su çarptım. Sarı saçlarımı taradım. Honey, her zaman benim ondan daha güzel olduğumu söyler. Bence bu doğru değil. Sürekli kemirdiğim için, dudaklarım yara bere içinde. Gözlerimin altında mor renkte halkalar var. Burnumun üstündeyse yeni çiller. Kaşlarımı çatarak kendime baktım. Benny kadar çok çilim olmamasını umuyordum. Yavaşça dönerek aynadaki profilime baktım. Göğüslerim nihayet büyümeye başlamıştı. İçten içe buna se-

vindiğim için utanıyordum. Artık gerçek bir kadın oluyordum. Ömrünün sonuna kadar iffetli kalmayı hedefleyen bir kız için, göğüslerin sorun yaratabileceğini biliyordum. Belki ben de savaşa gitmeden önce göğüslerini gizleyen Jan Dark gibi onları bantlarım. Fena bir fikir değil.

Ön kapıya gitmek için mutfaktan geçerken, aceleden neredeyse iskemlelerden birini düşürüyordum. Üst katımızda kardeşi Andrew'la birlikte yaşayan Claudia Yen, ocağın önünde durmuş, peynirli bir sandviç hazırlıyordu. Claudia, Kutsanmış Dağ'ın doktorudur. Bebek doğurtmaktan tutun da yıllık aşılarımızı yapmaya kadar, buradaki herkesle o ilgilenir.

Sinirli bir şekilde, "Yavaş ol," dedi. "Andrew yukarıda uyuyor."

Andrew hep uyur. Kutsanmış Dağ'a gelmeden önce yaptığı bir motor kazası yüzünden tekerlekli sandalyeye mahkum. O tuhaf biri. Kollarının üst kısmı mavi dövmelele kaplı. Ayrıca yakalattığı her kurbağa için Benny'ye bir çeyreklik verir. Benny, kurbağaların bacağına koparıp mısır ununda kızartarak kahvaltıda yemekten hoşlandığını söylüyor. Böyle bir şeyi düşünmeye bile tahammül edemiyorum.

İskemleyi düşmeden yakalayarak "Özür dilerim," dedim. Tekrar masanın altına itip ön kapıya doğru yürümeye devam ettim.

Tel kapıyı kaparken Claudia arkamdan, “Sen iyi misin?” diye seslendi. Durdum. Üst katımızda yaşadığı onca yıl boyunca Claudia bana, “Aaaa de,” ve “Bu biraz canını yakacak,” dışında tek bir kelime bile etmemişti.

İnce telin arkasından ona bakarak “Efendim?” dedim.

Kızarmış peynirli sandviçin altına spatulayı sokup tersini çevirdi. “Topallıyorsun. Bir yerini mi incittin?”

“Topallıyor muyum?” diye tekrar ettim.

Claudia, ocağın altını kapatıp sandviçini mavi çiçekli porselen bir tabağa koydu. Tezgahın üzerinden bir bez alıp ellerini sildi. “Bana doğru yürü,” dedi.

Tel kapının önüne çıkıp düzgün adımlarla yürümeye çalıştım.

Claudia eli belinde, başını sallayarak beni izledi. Koyu renk küt saçları sağa sola sallanıyordu. “Sol bacağında bir sorun olduğu kesin,” dedi. “Burkulmuş olabilir. Bir bakmamı ister misin?”

Kafamı sallayıp bir adım geriledim. “Şey... Olmaz...” Başka bir yalan daha söyleyemezdim. O gün olmazdı. “Bu sabah düzen odasıındaydım,” dedim.

Claudia’nın yüzü hemen değişti. Dikkatini tekrar sandviçine vererek usulca, “Ah,” dedi. “Tamam o zaman.”

Bir kez daha dönüp kapıya doğru yürüdüm. Kapı arkamdan çarparak sıçramama neden oldu. Kutsal yola doğru ilerlerken Pete Nine ve Benny’yi göletin kenarında bu-

labilmeyi umuyordum. Huş ağaçlarıyla çevrili dönemecin arkasında, siyah kaldırım taşı kaplı uzun bir yol vardı. En son bu yola çıktığımda Honey'yle yarışmıştık. Honey nefes nefese kalıp bana yetişmeye çalışmıştı. İki yaz önceydi. O günü hatırlayınca kalçalarım sızladı. Adımlarımın hızlandığını, yürüyüşümün canlandığını hissettim. Dirseklerim içgüdüsel olarak belimin yanındaki yerlerini almış, omzum dikleşmişti. Harekete hazır, gergin bedenim öne uzandı ve göğsüme bir hafiflik hissi doldu. Aniden Avila Azizi Teresa'nın sözlerini hatırladım: *Yaptığın her hareket, Tanrı'yı yüceltmek için yapılmalı, kendini yüceltmek için değil.* Ellerimi kalçamın üzerine koyup derin bir nefes aldım. Sonra cübbemin altına uzanıp belimdeki ipi biraz daha sıkılaştırdım.

Pete Nine ve Benny, dizlerine kadar çamurlu göletin içine girmişti. Arkaları dönük olduğu için geldiğimi görmediler. Yosun tutmuş bankın üzerine, Pete Nine'nin pembe botlarını bıraktığı yere oturdum. Dizlerimi kendime çektim. Pete Nine kollarını Benny'ye dolamış, suyun üzerindeki zambak yapraklarına doğru ilerliyordu.

"Bekle Benny," diye fısıldadı. "Daha değil," Haki pantolonunun paçalarını sıyırmıştı, su dizlerine kadar geliyordu. Çözölmeye başlayan örgülerinin arasından çıkan tel tokalar, tığ gibi gözüküyordu. Yanakları pespembeydi ve gömleğinin

önü çamurla kaplıydı. Onu daha önce hiç bu kadar güzel gördüğümü hatırlamıyordum.

Uğuldayan meşe ağacının ardından, göletin diğer tarafından biri bağırdı.

“Yakaladım!” Honey, meşenin ağır, perde gibi kapanmış dallarının arkasından ortaya çıktı. Sağ elinde hamster büyüklüğünde bir kurbaga tutuyordu.

“Vay canına!” Benny bağırmaya başladı. “Gerçekten de yakalamışsın!”

İrkilerek, içgüdüyle geri çekildim.

Honey diğer koluyla bana el salladı. “Hey, Ags!” Honey seslenince, Pete Nine ve Benny de dönüp bana baktı.

Pete Nine, “Farecik!” dedi. “Ne kadar zamandır orada oturuyorsun?” Kıvırdığı paçalarını tutarak yavaşça suyun içinde ilerledi.

Omzumu silktim. “Birkaç dakika oldu sanırım.”

“Uykunu aldın mı?”

Yüzünü dikkatlice inceleyerek kafamı salladım. Ben yokken, düzen odasıyla ilgili başka bir şey öğrenmiş miydi acaba?

Honey, elindeki iri kurbagayı birkaç metre ötemde duran sarı kovanın içine bırakırken, “Neredeyse akşam yemeği vakti geldi,” dedi. Sıçrayarak birkaç adım geriledim.

Bana gülerek “Tanrım, sakın ol!” dedi. “Seni ısırılmaz Ags.”

Korku içinde, gözümün ucuyla kovaya bakarak “Dışarı sıçramasına izin verme,” dedim.

“Merak etme,” dedi. Çıplak ayağını kovanın içine soktu. “İşte. Ayağımın altında. Hiçbir yere gidemez artık.” İrkilerek kollarımı kavuşturdum. Honey, Benny’ye döndü. “Andrew’a bunun için 50 cent istediğini söyle. Baksana, kocaman. Parayı bölüşürüz, tamam mı?”

Pete Nine otların arasında ilerlemeye çalışarak “Pozunu bozma,” dedi. Ayakları, çamura batarken yumuşak sesler çıkarıyordu. “Çantamda bir fotoğraf makinası var. Üçünüzün bir resmini çekmek istiyorum.” Gözlerimi ayağına ve kovanın içine dikerek, Honey’ye cesaret edebildiğim kadar yaklaştım. Benny kolumun altına girmişti. Pete Nine makınayı gözüne yaklaştıırken, “Gülümseyin!” dedi.

Polaroid resim, makinadan çıktı.

“Güzel oldu!”

Benny, Pete Nine’nin omzuna yaslanarak “Görebilir miyim?” diye sordu. Ben de baktım. Görüntülerimiz, soluk kahverengi sisin altında netleşiyordu. Pete Nine her gelişinde fotoğraflarımızı çeker. Burada hiç fotoğrafımız olmadığı için onun çektiklerine tekrar tekrar bakmaktan hiç sıkılmam.

“Anne!” Babamın ılık havayı delip geçen sert sesini duyunca yerimden sıçradım. “Anne! Agnes! Benedict! Burada mısınız?”

Pete Nine bize bakıp yüzünü buruşturdu. “Hay aksi. Burada olmamamız gerekiyordu, öyle değil mi?” Kolunu uzattı. “Hadi, gel Benny. Yemekten önce temizlenmemiz lazım.”

Çenesi sımsıkı kasılmış, bize doğru gelen babamın yanına koştum. Yavaşça, “Merhaba baba,” dedim. “Biz de tam...”

“Burada ne işin var Agnes? Size eve gitmenizi söylemiştim. Göge yükseliş haftasındayız! Senin bunu bilmen gerekirdi!”

Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkundum. “Biliyordum baba. Yani, biliyorum. Ben eve gitmiştim, biraz uzandım. Hatta uyuyakalmışım.”

“Benny de seninle geldi mi?”

Babama yetişebilmek için hızlandım. “Hayır. O, Pete Nine’yle birlikte buradaydı sanırım. Ve Honey’yle.”

Babamın gözleri kasıldı. “Bu tam onlara göre işte.”

Gözlerimi yerden ayırmadan, Honey’nin birkaç hafta önce bana söylediklerini düşündüm. “Bazen, sırf kendi ruhunu kurtarabilmek için kendi kardeşini satabileceğini düşünüyorum Agnes.” İçim suçluluk duygusuyla kaplandı. Babama yetişebilmek için tekrar adımlarımı hızlandırdım.

“Ama uzun süredir burada olduklarını sanmıyorum baba,” dedim hızla. “Ben sadece birazcık...”

Babam sözümü keserek “Anne!” diye bağırdı. “Benedict!”

Honey’nin yanına oturmuş Pete Nine’nin mendillerinden biriyle ayaklarındaki çamuru temizliyorlardı. Pete Nine

clini kaldırdı. Çamurlu mendil, bir barış teklifi gibi parmaklarının arasında sallanıyordu.

Babam birkaç adım ötelerinde durdu, yüzü terden ve sinirden parlıyordu. “Şu anda seninle bunu tartışmak için bile vaktim yok anne,” dedi. “Hemen benimle gelip yemekten önce temizlenmen lazım. Emmanuel, yükseliş haftası boyunca akşam yemeklerini komün içindeki herkesle beraber yer ve ne olursa olsun geç kalamayız.”

Benny’yle birbirimize baktık. Gözleri korkudan büyümüştü.

Pete Nine mendiliyle bileklerini silerken, “Tamam, tamam,” dedi. “Bir dakika Leonard.”

Babam sertçe, “Anne!” dedi. Köşede durmuş kıkırdayan Honey’ye baktı. “Hemen şimdi gitmemiz lazım!”

Pete Nine mendili ön cebine sokup bir kolunu babama uzattı. Babam onu ayağa kaldırıp arkasını döndü ve hızla yola koyuldu.

Arkasından yetişmeye çalışırken, belki dönüp bana affeden bir bakış atar diye, yalvaran gözlerle babama baktım. Ama o, hızla önümüzden yürüdü. Takılıp yere düşünce, dizimi bir taşa çarptığımda bile arkasını dönüp bana bakmadı.

Emmanuel nadiren sadece kutsal haftalara denk gelen dönemlerde yemeklerini Kutsanmış Dağ’daki toplulukla beraber yediği için, bu çok önemli bir durumdur. Geç kalmak büyük bir kabalık göstergesidir. Saat altıda çalan zilden son-

ra gelenlerin, yemek bitene kadar büyük binaya girmelerine izin verilmez. Birkaç yıl önce babamın başına gelmişti bu. Aslında onun suçu değildi, kullandığı araba yolun ortasında bozulmuştu. Babam da birinin gelip onu almasını beklemek zorunda kalmıştı. Ama Emmanuel, onu dinlemek bile istemedi. Zavallı babam, eğitim binasına gidip yemek bitene kadar bizi orada beklemek zorunda kalmıştı. Benny'ye babam için ceplerini ekmekle doldurmasını söylemiştim. Ama babam yemek istememişti.

Başını sallayarak “Hayır Agnes,” demişti. “Emmanuel haklı. Bu akşam aç kalmayı hak ettim.”

“Ama bu senin hatan değil,” diye karşı çıkmıştım. “Araba...”

Babam elini omzuma koyarak “Hiçbir şey tesadüf değildir,” demişti. “Her şey Tanrı’nın istediği gibi olur. Bu gece beni sınıyordu. İşin aslı, eve dönmek için daha çok çaba harcamalıyım. O zaman Emmanuel’le birlikte yemek yeme şansını kaçırmazdım. Ama çabalamadım. Pes ettim ve birinin gelip beni almasını bekledim.”

“Ama...”

“Aması yok,” demişti babam sertçe. “Tanrı, kendi başının çaresine bakabilenlere yardım eder.”

Aklım o kadar karışmıştı ki sinirlendiğimi hissetmiştim. Kurallara uysun ya da uymasın, babamın açıklaması hiç de mantıklı değildi. Hem de hiç. Daha sonra yatağında

cübbemin kuşağını düzeltirken, bu açıklamanın mantıklı olması gerektiğine kadar vermiştim. Sonuçta bunları söyleyen babamdı. Emmanuel'den sonra tanıdığım en kutsal kişi oydu.

Büyük salonun içinde alçak bir mırıldanma hakimdi bu akşam, tıpkı bir arı kovanının içi gibi. Oda, oraya buraya yürüyen mavi cübbelilerden oluşan bir deniz gibiydi. Anneler çocuklarını yerlerine oturturken, diğer kadınlar da masalara ekmek dağıtıyordu. Servis takımlarının üzerlerinde yeşil plastik kaseler, küçük tabaklar ve bardaklar vardı. Annemle babamı takip ederek Pete Nine'nin arkasından her zamanki masamıza gidip yerime oturdum. Benny yanıma oturup gözlükleriyle oynamaya başladı. Honey'yi arayarak odaya bakındım. Genelde karşımızdaki masada Winky'yle birlikte otururdu. Christine'i, Claudia Yen'i ve kardeşi Andrew'u gördüm ama Honey ortalarda yoktu. Neredeydi? Gerilerek saate baktım: 17:57. Büyük binanın kapısı kapatılıp kilitlenmeden önce, üç dakikası kalmıştı.

Aniden odaya bir sessizlik hakim oldu, büyük bir dalgalanmayla odadaki herkes ayağa kalktı. Annem ve babam gözlerini yumup başlarını öne eğmişlerdi, yüzleri ciddiydi. Benny de ayağa fırlayıp gözlerini sıkıca yumdu. Avuçlarıyla bacaklarına vurmaya başladı. Gözucuyla Pete Nine'ye baktım. Hala oturuyordu.

“Çocuklarım!” O tanıdık, boğuk ses konuştu. “İyi akşamlar! Yılın en kutsal haftasının ilk gün batımda hepinizi kutsuyorum!”

Babam gözlerini aralayıp kaşlarını çattı. Pete Nine’nin kolunu dürttü. “Ayağa kalk,” diye tısladı. Fakat Pete Nine, önüne bakmaya devam etti.

Hızla arkamı dönerek, kalabalığın içinde hareket eden Emmanuel’i görebilmek için kıpırdandım. Başının tepesini görünce, içim bir anlığına korkuyla doldu. Gümüş rengi kalın saçları, özenle bir tarafa doğru taranmıştı. Konuştuğu zaman, sakallarının ardındaki sarı dişleri parlıyordu. Gözleri, odadaki herkesin üzerinde tek tek duruyor gibiydi. Ama gözlerimi çekmemin nedeni, dizlerimi titreten otorite ve özgüven yüklü kalın sesiydi.

“Bu akşam, yemeğimize başlarken, sonsuza kadar yaşayabilmemiz için kendi bedeninden ve kanından bizim için vazgeçenin kim olduğunu hatırlayalım.”

Odadakiler toplu şekilde, “Amin,” dedi.

“Ve Efendimiz İsa Peygamber’in sevgisi ve bağışlayıcılığı olmadan, sevmeye layık olmayan, en kötü cinsinden günahkarlar olduğumuzu hatırlayalım.”

Oda, az öncekinden daha coşkulu bir, “Amin, şükürler olsun!” sesiyle çınladı. Başımı önüme eğdim.

Emmanuel, yavaşça kollarını indirerek “Ve tıpkı İsa Peygamber gibi, ben de her birinizi seviyorum,” diye de-

vam etti. “Hepiniz benim çocuklarımsınız ve ben, babanız olarak dürtüsel zayıflıklarınızı sadece fark etmekle kalmıyorum. Onları anlıyorum da. Sizi anlıyorum. Buna rağmen, sizi daha çok seviyorum. Sizi, olduğunuz gibi seviyorum...”

Kalabalığın mırıltılarının arasına karışan, arkamdan gelen homurtuyu duymazdan geldim.

Birisi, “Teşekkürler Emmanuel,” diye bağırdı.

Bir başkası, “Ah Emmanuel,” dedi. “Tanrı seni korusun. Tanrı seni kutsasın.”

Emmanuel, yanında duran Veronica'ya gülümsedi. Veronica, uzanıp onun elini tuttu. Alnındaki yeşil damarlar belirginleşmişti ve pembe dudakları, Noel hediyelerinin üzerindeki fiyonklar gibiydi. Cübbesi üzerindeyken bile, köprücük kemiklerinin sert açısını fark edebiliyordum. Saçını düzeltmek için elini kaldırıncı, Emmanuel'in hediyesi olan büyük, altın yüzüklerden biri ışıldadı. O kadar güzeldi ki. Yavaşça arkama dönüp peçetemi kucağıma sererken, Honey'nin sırtına yazdığı kelimeyi düşünmemeye çalıştım.

Babam, masanın diğer ucunda, Pete Nine'nin kulağına sinirle bir şeyler fısıldıyordu. Ama ninem, onun söylediklerine aldırış etmiyormuş gibiydi. Biraz sonra, mutfakta çalışan kadınlar, masaların arasında gezinerek kaselerimize kepçe dolusu yoğun sarı çorbadan boşaltmaya başladılar. En sevdiğim çorbalardan biri olduğunu görünce kalbim sıkıştı.

Patates, kereviz ve taze mısırla pişirilmiş sebzeli balık çorbası. Kadın, omzumun üzerinden, kepçeyle önümde duran kaseye uzandı. Ellerimle kaseyi kapattım.

Kadın, ilerleyip yanımda oturan Benny'nin kasesini doldururken, Pete Nine kaşlarını çattı. "Yemeyecek misin farecik?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Bir süre oruç tutmaya karar verdim," dedim. "Bugün... bugün işlediğim günahlar için."

Babam yavaşça başını sallayarak gülümsedi. *Acaba bu beni affettiği anlamına mı geliyor*, diye merak ettim.

Odanın diğer ucunda bir gürültü koptu.

Iris Murhpy, "Size söyledim, istemiyorum!" diye bağıırıyordu. "Midem bulanıyor! Eğer zorla yedirirseniz kusarım!"

Gözlerimi devirdim. Daha geçen hafta Iris, yemeğin ortasında kendini yere atıp bağırarak başının ağrıdığını söylemişti. Emmanuel o akşam bizimle yemiyordu ama yine de bu olayın sonu kötü olmuştu. Emmanuel onu düzen odasına götürmüştü. Niye hiç ders almıyordu ki? Tüm başlar ona dönmüştü.

Bay Murphy, zıvanadan çıkmış kızını çekiştiriyordu. "Kapa çeneni!" diye bağırdı adam. Öfkeden titriyordu.

Iris, başını geri atıp çığlık çığlığa bağırırmaya devam etti. "Ama beni dinlemiyorsunuz! Ben..."

Iris daha cümlesini bitirmeye fırsat bulamadan, Emmanuel araya girdi. "Onu buraya getir Samuel!"

Bay Murphy ağlayan kızını, Emmanuel'in masasına doğru sürüklerken, odaya ölüm sessizliği hakimdi. Yanımda duran Benny'nin bacakları kıpırdamayı kesmişti. Benny'yle aynı yaş grubunda olan Iris, onun en yakın arkadaşlarındandı. Kız mücadele edip babasının kollarından kurtulmaya çalışırken, Benny'nin dudakları titremeye başladı. Uzanıp onun küçük elini kendiminkilerin arasına aldım. Emmanuel'in, kızı herkesin içinde disiplin etmekten çekinmeyeceğini, Benny de benim kadar iyi biliyordu. Hep, "Bir kişiye verilen ders, herkese ders olur," derdi. Bay Murphy ve Iris önünde debelenirken, Emmanuel ağzını sildi, sandalyesini çekti ve ayağa kalktı.

O ayağa kalkınca, Pete Nine de ayağa kalktı. O kadar ani ve hızlı hareket etmişti ki önünde duran kaseyi devirdi. Kase yere düştü. İçindeki patates ve mısırlar etrafa saçıldı. Emmanuel şaşkınlıkla nineme döndü. Pete Nine, kalabalığın üstünden, gözünü bile kırpmadan ona baktı. Yumruklarını öylesine güçlü sıkıyordu ki teninin altında gerilen eklemlelerini görebiliyordum.

Emmanuel ona seslendi. "Burada olduğunu niçin kimse bana söylemedi Petunia?" Gözleri, başını öne eğen babamın üzerindeydi.

Pete Nine, onu, "Evet," diye cevapladı. "Buradayım." Sesi güçlü ve kararlıydı.

Bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca birbirlerine baktılar. Gözlerim ikisinin arasında gidip ge-

liyordu. İkisi de bakışlarını kaçırmadı. Neler oluyordu? Midem korkuyla kasıldı. Emmanuel en sonunda hala önünde duran küçük kıza döndü. Iris'in yüzü bembeyazdı, Emmanuel'in parıldayan gözlerinin altında iyice küçülmüş gibiydi. Gözlerimi yumup kendimi yanağına inecek ani tokadın sesine hazırladım. Benny parmaklarıyla kulaklarını tıkayıp iskemlesinde öne arkaya sallanmaya başlamıştı.

Ama ne tokat sesi ne yere düşen bir bedenin gürültüsü duyuldu. Ağlama sesi bile yoktu. Yavaşça gözlerimi açtığımda, Emmanuel'in, ellerini Iris'in başına koyduğunu gördüm. Gözlerini kapatıp Latince konuşmaya başladı: "*Gratio vobis et pax a Deo Patre nostro et Dominio Jesu Christo...*" Pazar ayinlerinde okuduğumuz bir duaydı bu: "Babamız Tanrı'nın ve efendimiz İsa Peygamber'in inayeti ve barışı seninle olsun."

Emmanuel, elini Iris'in başından çenesine doğru götürürken küçük kız ağlamaya başladı. "Gidip yemeğini bitir," dedi Emmanuel. "Ve tıpkı olduğun kişi gibi, Tanrı'nın çocuğu gibi hareket et."

Iris başını sallayıp geriledi. Gözleri kocaman açılmıştı, pembe yüzünden aşağı yeni gözyaşları akıyordu.

Bay Murphy, Emmanuel'in önünde eğildi. Sonra arkasını dönüp Iris'i takip etti.

Emmanuel de Pete Nine'ye doğru kısa bir bakış atarak önüne döndü. Pete Nine hala bir asker gibi dimdik ayakta-ydı. Emmanuel ona şöyle bir gülümseyip yerine oturdu.

Benny, yüzünde tuhaf bir ifadeyle öne eğildi. Aniden, yediği bütün çorba ve ekmekler ağzından dışarı boşaldı. Boğulacak gibi öğürerek kusuyordu.

Çevremizdeki inananlar birden ayağa fırlayıp aceleyle pisliği temizlemeye koştu. Annem, Benny'yi kollarına almıştı. Benny, minik bedeni sarsıla sarsıla hıçkırıyor ve ağlıyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı.

Annem, “Önemli değil,” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. “Şşş...” Benny'nin kirli cübbesini üstünden çıkarıp bana uzattı.

Pete Nine peçetesini masaya bırakarak “Onu eve götürmeme izin verin,” dedi. “Dinlenmesi lazım.”

Babam, “Birkaç dakika sonra akşam duası başlayacak,” dedi. “Sonra gidebilir.”

Pete Nine ayağa kalktı ve hor gören bakışlarla babama baktı. “Bu çocuk az önce ne yediyse kustı.” Sesi, büyük salonun desibel sınırlarının çok üzerindeydi. “Onu yatağına götürüyorum.”

Emmanuel'in sesi masamıza ulaştı. “Aklında başka bir şey mi var Petunia?” Babamın yüzü sertleşti.

Pete Nine'nin sesi buz gibiydi. “Hiç de değil,” dedi. “Hasta bir çocuğu yatağına götürüyorum, ait olduğu yere.” Dönüp babama baktı, bir hamlede Benny'yi kollarına alarak odadan dışarı çıktı.

Annem kolunu omzuma atarak “Sen de onunla git,” diye fısıldadı. “Benny’nin pijamalarının yerini bildiğini sanmıyorum. Cübbesini de al. Bu gece yıkayacağım.”

Babama ürkek bir bakış atıp yerimden kalkarak, hızla Pete Nine’ye yetişmeye çalıştım.

HONEY

Agnes'ın babası bizi gölette bulduktan sonra, temizlenip büyük binadaki yemeğe gitmeye karar vermiştim. Fakat sonra, bahçedeki işlerini bitirmek üzere olan Winky'yle karşılaştım.

Çamurlu eldivenlerini çıkarırken, “Selam,” dedi. “Bay Schwab, çiftliğinde benim için büyük bir gübre yığını olduğunu söyledi. Gelip taşımama yardım etmek ister misin?”

“Kesinlikle!” diye cevapladım. “Hadi gidelim.” İkimizin de başının ne kadar büyük bir belaya girebileceğiyle ilgili düşünceleri bir kenara bırakıp ahırdaki küçük el arabasını çıkardım. Canı isterse Emmanuel beni bir askıya bağlayıp işkence edebilir. Umrumda bile değildi. Pete Nine işareti verdiği zaman buradan çıkıp gideceğiz ve hiçbir şey bunu değiştiremez.

Winky, belki birileri bizi arıyordur diye, Bay Schwab'ın çiftliğine giderken arka yollardan birini kullandı. Önündeki

el arabasına rağmen hızlı yürüyordu. Ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım. Winky, sürekli bahçeye getirebileceği yeni ve ilginç bitkilerin peşinde olduğu için, Kutsanmış Dağ dışında da bağlantılara sahip. Yolun üç kilometre aşağısında yaşayan mısır çiftçisi Bay Schwab'la da bu sayede tanıştı. Winky, Bay Schwab'ın kendisine ağustos ayında üzerinde ipek bir kuşak olan mavi bir cübbeyle dolaştığı için, ilk başlarda biraz temkinli yaklaştığını söylemişti. Yine de Winky ona ne aradığını söyledikten sonra, hemen arkadaş olmuşlardı.

Bay Schwab'ın karısı Libby'nin, kendi çiçek bahçesi vardı. Kadın, yabani bitkiler ve bodur ağaçlarla ilgili bilmesi gereken her şeyi biliyordu.

Bay Schwab, tanıdığım en tatlı adamlardan biri. Agnes'in babası gibi orta yaşlı ama daha genç gözüküyor. Siyah saçları ve yumuşak bir yüzü var. Sürekli dışarıda çalıştığı için teni hep bronz ve dişleri de bembeyaz. Bir keresinde beni traktörü Dorothy'yle gezintiyeye bile çıkarttı. Koltuğunun arkasındaki küçük bölümde ayakta durup omuzlarına tutundum ve kilometreler boyu devam eden tepelere baktım. O gün, ölüp cennete gittiğimi zannetmişim. Karısı Libby de harikadır. Bir akşamüstü Winky ve Bay Schwab dışarıda ipek otu dikerken, beni çiftliklerine davet etmişti. İkram ettiği ahududulu turtayı yerken, benimle beraber mutfak masasında oturmuştu. Kırmızı yemek yediğim için hissettiğim suçluluk duygu-

sunu bastırmaya çalışarak lokmaları ağzıma atarken, bana en sevdiği çiçeklerden bahsetmişti. Tabağımdaki turtayı bitirince bir dilim daha istemiştim.

Bay Schwab'ın çiftliğinin köşesine vardığımızda karnıma bir ağrı saplandı. Nefes almakta zorlanıyordum. Sırtımdaki ve bacaklarımdaki yaralar alev almış gibiydi. Durup yere düşmek üzereyken Bay Schwab'ı gördüm. Dorothy'nin üstüne oturmuş, boş mısır tarlasının ucundan bize el sallıyordu. Gökyüzü soluk kömür rengindeydi, ufukta ince, turuncu bir çizgi vardı.

"Winky! Honey! Buradayım!" Onu görmek bana güç vermişti, toparlanarak yürümeye devam ettim. Traktörden aşağı, bana bakarak "Ben de bu akşam gelmenizi umuyordum," dedi. Dorothy'nin dev tekerleklerinin ucuna boyum anca yetiyordu. Bay Schwab'ın başında, güneşten rengi solmuş, her zaman taktığı, kırmızı beyzbol şapkası vardı. Üzerine de mavi iş tulumu ve beyaz tişört giymişti. Çalışırken giydiği botlarının önü, kurumuş çamurla kaplıydı. Oraya yolu düşeceğinden değil ama, *acaba Veronica, Bay Schwab'ın, ayakkabılarıyla Emmanuel'in odasına girmesine izin verir mi*, diye düşündüm.

"Öyle mi?" diye sordum. "Neden?"

Bay Schwab'ın gözleri parladı. "Belki Dorothy'yi bir gezintiye çıkarmak istersin diye düşündüm."

Nefesimi tuttum. "Yani onu sürmekten mi bahsediyorsunuz?"

Bay Schwab güldü ve kafasını salladı. “Sadece şurada, tarlanın köşesinde sürülecek bir iki yer kaldı. Yani çok heyecanlı bir iş değil. Ne dersin, yapabilir misin?”

“Evet!” diye haykırdım. “Kesinlikle!”

Bay Schwab bir kez daha güldü. Sonra neredeyse özür dileyen gözlerle Winky’ye baktı. “Eve tek başına gitmen sorun olmaz ya Winky? Libby içeride seni bekliyor.”

Winky kafasıyla onaylayarak elini salladı. “Dikkatli ol Honey.”

Daha önce de Dorothy’nin üstüne çıkmıştım. Ama o zaman sadece, sürücü koltuğunun arkasındaki minik bölmede durmuştum. Şimdi Bay Schwab arkamdayken sürücü koltuğunda oturunca kendimi kral gibi hissettim. Bay Schwab bana uzun uzun, önümde duran dört pedalin ne işe yaradığını anlattı. Sol tarafta debriyaj denilen bir şey vardı, ortada iki tane fren pedalı ve en sağda da gaz pedalı. Anahtarı sokup motoru çalıştırmama izin verdiğinde, gökyüzü mosmor olmuştu. Ellerim heyecandan titriyordu.

Bay Schwab, motor kükremeye başlarken, “Ağırdan al,” dedi. “Dorothy, yumuşak, kibar dokunuşlardan hoşlanılır.” Benim deneyimsiz direksiyonum sayesinde Dorothy sarsılarak stop etti ama Bay Schwab sakin bir sesle konuşmaya devam ediyordu. Birkaç dakika sonra Dorothy, yumuşak toprağın üzerinde ilerlemeye başlamıştı.

“Evet!” diye bağırdım. “Bana bakın! Traktör sürüyorum!”

Bay Schwab başını geriye atıp güldü. “Hoşuna gitmesine sevindim. Gayet iyisin Honey! Doğuştan yeteneklisin. Ama hala biraz işimiz var. Şimdi sola dönebilir misin?” Beni tarlanın uzak köşesine yönlendirirken onun talimatlarını dinledim. Arka kısımlardaki toprağı sürerken, gözümü açıp kapayınca kadar bir saat geçmişti. Hava gitgide koyulaşırken, etrafı ılık toprağın kokusu kaplamıştı. Kendimi daha önce hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Sonra Bay Schwab her şeyi berbat eden cümleyi kurdu.

Tarlanın ucundan son dönüşü yaparken, “Keşke, ailen şu anda seni görebilseydi!” diye bağırdı. Bana bakıp kaşlarını kaldırdı. “Öyle değil mi?”

Bay Schwab, ailevi durumumla, daha doğrusu ailesizliğimle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Yani söylediklerinin tamamen iyi niyetli olduğunu biliyordum ama yine de içimde bir şey koptu. Hızla kafamı sallayıp diğer tarafa döndüm. Son toprak parçası da bitene kadar sessizce işimize devam ettik ve sonra traktörü döndürdüm.

Yavaşça, “Çok teşekkür ederim,” dedim. “Çok eğlenceliydi. Artık Winky’yle geri dönmemiz gerekiyor. Akşam duasına yetişmemiz gerek.”

Bay Schwab anlayışlı bir tavırla kafasını salladı. Bize Kutsanmış Dağ’la ilgili fazla soru sormaz ama akşam duaları ve yükseliş yürüyüşleri gibi tuhaf kurallarımız olduğunu bilir.

“Tamam o zaman,” dedi. “Hadi gidip Winky’yi bulalım ve yola koyulun.”

Hava kararmıştı. Winky’yle birlikte, ağzına kadar Libby’nin özel gübreleriyle dolu el arabalarını çektiğimiz için, dönüş yolu epey uzundu. Sürüklediğim el arabası neredeyse iki yüz kilo gibiydi ama göğsümdeki ağırlık daha baskındı. Winky bir süre boyunca gözünün ucuyla beni izleyerek yanımdan yürüdü. Bana yabancı kirazların üzerinde kümelenmiş beyaz amiral kelebeklerini ve ejderha çiçeğinin üstünde çiftleşen iki gümüş damalı kelebeği gösterdi. Fakat sesi uzaktan geliyor gibiydi. Ona cevap vermedim. Serinleyen akşam havası, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Ağzımın içi kurumuştı. Yol ikiye ayrılınca, Winky hızla döndü ve ben de ona yetişebilmek için el arabasını hızlandırarak peşinden gittim. Aniden arabanın içindeki tüm gübre yere saçıldı. İnek pisliği ve çürük yumurta gibi pis bir koku etrafı kapladı.

Gübre yığınının yanına çökerek “Kahretsin!” diye bağırdım. Cebimde duran George, kalçama battı. Öfkeyle elimi cebime sokup onu dışarı çıkarttım. Tüm gücümle, yolun karşısındaki ağaçlığa fırlattım. Yumuşak bir *plop* sesiyle çalılının arkasına düştü.

Winky birkaç saniye boyunca bana baktıktan sonra el arabasını indirdi. “Niye böyle bir şey yaptın ki şimdi?” diye sordu. Aniden, ne yaptığımı fark ettim. Winky, bir

cevap beklemeden, yolun karşısındaki ağaçlığa doğru yürüdü.

Kendimi üç yaşında bir çocuk gibi hissetmemi umursamadan, “Boşuna zahmet etme!” diye bağırdım. “Bırak orada kalsın! Artık onu istemiyorum! Bırak, kalsın Winky!”

Bana aldırış etmedi. Dizleriyle çalıların arasına girip böğürtlen yapraklarının ve yabani otların arasında, kalın elleriyle toprağı ararken, donuk gözlerle onu izledim.

“Herhalde o da buradaki herkes kadar deliydi,” diye mırıldandım. “Akli başında olan hangi insan, küçük bir bebeğı terk etmeden önce ona seramik bir kedi bırakır ki?”

Aniden Winky, elinde George’la, zafer kazanmış gibi ayağı kalktı. İçimdeki rahatlamadan doğan hıçkırığı bastırdım. Gelip yanıma oturunca kafamı salladım.

Küçük heykelciğı dikkatle dizimin üstüne bırakarak “Al onu,” dedi. “Bu sana annenden kalan tek şey. Ne anlama geldiğini bilmesen de ona sahip çık. Böylece, bir gün onu bulduğunda, kendisine sorabilirsin.”

Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu, benle konuşurken nadir olarak yaptığı bir şeydi bu.

“Bir gün onu bulabileceğimi düşünüyorsun musun?” diye sordum.

Winky kafasını salladı. “Evet.”

“Neden?”

Ayağı kalktı. “Çünkü bulmak istiyorsun. Bu, içinde yanan bir ateş gibi. Ve içinde bunun gibi yanan bir şey

olduğu zaman, onu söndürene kadar başka hiçbir şeyin önemi olmaz.”

George’u iki parmağımla tuttum. Sol kulağının yarısı kopmuştu. Parmağımla kulağını okşayıp tekrar cebime koydum. Kalçamın kenarındaki her zamanki yerine inene kadar, onu aşağı ittim.

Winky, “Hadi bakalım,” dedi. “Şu pisliği temizleyelim. Akşam duasına geç kalacağız.” Ayağa kalkarken, omzunun üzerinden bana baktı. “Ve artık surat asmak yok.”

Büyük binanın kapıları açılmıştı. Bu da akşam yemeğinin bittiği, dua töreninin başladığı anlamına geliyordu. Winky’yle beraber sessizce içeri girip odanın en arkasından dizlerimizin üzerine çöktük. Her zamanki gibi uzun bir törendi, kısa bir süre sonra dua etmeyi bırakıp Agnes ve Benny’ye bakınmaya başladım. Cübbeli bedenlerin arasından gözlerimle önce sağ tarafı sonra da sol tarafı taradım ama ikisini de göremedim. Bay ve Bayan Little, ön tarafta, Emmanuel ve Veronica’nın hemen arkasında diz çökmüş, huşu içinde dua ediyorlardı ama yanlarındaki yer boştu.

Emmanuel, ayağa kalkıp kalabalığın başlarının üzerine de haç çıkartarak töreni tamamladı.

Monoton bir sesle, “*In nomine Patris...*” dedi.

İçimden, *senden nefret ediyorum*, dedim.

“... *et Filii...*”

Seni koca sahtekar. Canavar.

“... et Spiritus Sancti.”

Bir süre sonra bir daha beni asla göremeyeceksin.

“Amin.”

Etrafımdaki herkes kafalarını öne eğip Emmanuel’in kaldırdığı kollarının altında, “Amin” dedi. Başını öne eğip ellerini kavuşturduktan sonra, gözden kaybolarak kendi odasına doğru giderken kimse kıpırdamadı.

Kalabalığın arasından ilerleyerek, dikkatlice Emmanuel’in kapısının önündeki banka doğru süzıldüm. Eğilip bankın altına baktım. Oradaydılar. Ayakkabıları alırken içimde onlara karşı tuhaf bir şefkat hissettim, sanki ben yokken yalnız kalmış gibiydiler.

Agnes’ı sorabilmek için Bayan Little’a doğru yürüdüm ama biri onu çoktan yakalamıştı. Mutfağa doğru gidiyorlardı. Geriye Bay Little kalıyordu. Yutkunup onun yanına gittim.

“Agnes nerede acaba?” diye sordum.

Bay Little bana kaldırımdaki bir böcekmişim gibi baktı. “Afedersin?” dedikten sonra, sanki bitliymişim filan gibi, her zaman yaptığı şeyi yaptı ve benden bir adım uzaklaştı.

“Agnes’in nerede olduğunu biliyor musunuz diye sordum. Onu törende göremedim.” Bay Little kollarını yavaşça cübbesinin yeninin içine soktu. Gözlerini alnımdaki bir noktaya dikti. Kafasını sivri gösteren bir saç kesimi vardı. “Agnes, annemle birlikte Benedict’i eve

götürdü. Benedict yemek sırasında hastalandı ve yatması gerekti.”

“Ah. Peki. Teşekkür ederim.”

“Sakin oraya gideyim deme,” dedi. “Ciddiyim.”

Ağzım acı bir tatla doldu. “Bir şey yapacak değilim. Sadece Benny’ye bakmak istiyorum. Ve Agnes’a iyi geceler demek istiyorum.”

Bay Little gözünü bile kırpmıyordu. “Benny’nin kontrol edilmeye ihtiyacı yok. Ve Agnes’a bir gece iyi geceler demezsen bir şey olmaz.” Gözleri kısılmıştı, kenarlarındaki kırışıklıklar belirginleşmişti. “Hatta belki ona faydası bile olur. Sen yanındayken Agnes baştan çıkıyor ve her türlü günahı işliyor. Senin yanındayken pelte gibi oluyor. Düzene uymamaktan başka bir şey düşünemez oluyor, bu sabah düzen odasına gitmek zorunda kalmasının sebebi de bu...”

Bizi duyabilecek kadar yakınımızda olan inananlar dönüp ikimize bakıyordu. Gözlerimi yere dikip alt dudağımı ısırdım.

“Ve bugün onu gölette bulmamın sebebi de,” diye devam etti. “Emrettiğim gibi evde olması gerekirken. Bana kalırsa, özellikle de bu kutsal zamanda, kızımla ne kadar az zaman geçirirsen o kadar iyi.” Bakışlarını alnımdan gözlerime çevirmişti. Sanki göz bebeklerimin içine lazer tutuyormuş gibiydi. “Hepimiz için en iyisi bu.”

Sözlerinin ağırlığı bir taş gibi göğsüme oturmuştu. Bu adamın benden hoşlanmadığını yıllardır biliyordum ama bu, nefret gibiydi. Birden omzumda bir el hissettim.

Winky, “Hadi Honey,” dedi. “Gidelim.”

Tepeden aşağı inip kutsal yoldaki leylak çalılarının arasından geçerek, süthaneye giderken onu takip ettim. Biraz ilerde, ananas ağaçlarının arkasında, eğitim binası-na görebiliyordum. Agnes’in olduğu yeri.

Winky’nin yanından geçip eğitim binasına yönelerek, “Oraya gideceğim,” dedim. “O benim babam değil. Bana ne yapacağımı söyleyemez.”

Winky kolumu tuttu. “Yapma,” dedi. Gözü korkunç bir şekilde seğiriyordu. “Bu gece gelip gelmediğini ona soracak ve Agnes’in yalan söylemeyeceğini biliyorsun. Sonra bunun bedelini Agnes ödemek zorunda kalacak.”

Durup öfkeyle arkamı döndüm. “Tanrım, Winky, bu gece bütün doğru cevapları bilmek zorunda mısın?”

Sesini alçaltırken gözü yavaşlamıştı. “Hadi gel, saat 10 oldu bile. Şimdiye kadar maçın yarısı bitmiştir.”

İsteksizce, “Bu gece kiminle oynuyorlar peki?” diye sordum.

“Cleveland. Ve bu sezon çok iyiler.”

Winky televizyonu çıkartıp üzerindeki anteni ayar-larken yatağına yerleştim. Otuz saniye sonra ekranda Clevelandlı atıcının, topu yakalayıcıya atan bulanık resmi belirdi. Bir Yankee oyuncusu, topu yakalamak için ge-

rildi. Winky heyecanla alt dudağını çekiştiriyordu. “Hadi dostum,” diye mırıldandı. “Hadi kıpırdayın.”

Winky’nin kitap rafından kelebek defterimi çıkartıp yıllardır biriktirdiğim çizimler ve bilgilerle dolu sayfalara baktım. O güne kadar buralarda en sık görülen cins olan yüz kırk tane benekli kelebek, altmış dört sülfür sarısı, doksan iki kuzey saydam kanatlısı, bize uzak olan okyanus havasını tercih eden on altı tane fırldayan, yirmi dokuz tane çatal kuyruk, iki yüz on tane Amerikan bakır rengi, on dokuz tane bahar mavisi ve yirmi yedi gümüş mavisi kelebek gördüğümü not etmişim. Defterde, her türün, tırtıl evrelerini de kapsayan kaba taslak çizimleri de vardı. O gün Agnes’la birlikte tarlada gördüğümüz benekli kelebeği ve Winky’nin bana gösterdiği beyaz amiral kelebeklerini de not ettim.

Sonra Kelebekler Ansiklopedisi’ni çıkardım. Hep aynı sayfayı açıp Winky’nin bana birkaç yıl önce gösterdiği kelebeğe bakıyordum. Kelebeğin adı, Zebra Çatal Kuyruk’tu. Siyah beyaz çizgili kanatları ve gözyaşı biçimindeki şekliyle o kadar güzeldi ki. Winky, bahçeyle ilgili olduğu bunca yıl boyunca, sadece bir tane Zebra Çatal Kuyruk görmüş. Hayatının en güzel günlerinden biriymiş.

Ben de öyle bir gün yaşamak isterdim.

Kitabı kapatıp televizyona bakarken gözlerimin ağırlaştığını hissettim. Cleveland iki sayı öndeydi. “Ben yatmaya gidiyorum,” dedim. “Çok yorgunum.”

Winky, “Tamam,” dedi. “İyi geceler.”

Merdivenlerden tavan arasına çıktım. Kalın perdeyi kapatarak pijamalarımı giydim. Elimde tuttuğum George’la yatağa girip içimden ona kadar saydım. Ama bu iyi gelmemişti. Kalp şeklindeki küçük gece lambam yıllar önce yanmıştı ve Christine’den yeni bir ampul istememiştim. Hala karanlıktan korktuğumu bilmesine gerek yoktu.

Birkaç dakika sonra, “Winky?” diye seslendim.

Ayağa kalkıp şifonyerinin üzerindeki minik lambayı yakarken, “Evet,” dedi.

Lamba, tavanda yumuşak bir ışık halkası oluşturdu. “Özür dilerim. Unutmuşum.”

AGNES

Annemle babam büyük binadan döndüklerinde saat neredeyse on buçuk olmuştu. Benny, saatler önce uyumuştı ama ben çarşafın altında duran taşlara dayanabileceğim bir pozisyon bulabilmek için hala uyanıktım. Sırtüstü yatmak imkansızdı ama eğer hiç kıpırdamadan karnımın üzerinde yatarsam o kadar da kötü olmadığını keşfetmiştim. Yan odada tartışan babamla Pete Nine'nin sesini duyunca kulak kabarttım.

Pete Nine, "Ama gidene kadar onları görebileceğimi söylemiştin," dedi. "Bunun sorun olmayacağını söylemiştin."

Babam, "Ve sen de bu haftanın ne kadar kutsal olduğunu açıkladığımda, onları eve götüreceğini ve sessiz duracağınızı söylemiştin," diye karşılık verdi. "Yarım saat sonra seni, çamura saplanmış bir şekilde, elinde bir kurbagayla buldum."

Pete Nine boğazını temizledi. "Bir daha kesinlikle böyle bir şey yapmayacağız. Söz veriyorum."

Babam, “Üzgünüm anne ama çocuklar yarın gruplarıyla birlikte olmak zorundalar,” dedi. “Bu yıl yürüyüş için hem afiş hem de yeni cübbeler hazırlıyorlar. Hala yapacak bir sürü iş var ve onların gitmesine göz yummak adil olmaz.”

“Leonard...”

Babam sertçe, “Isaac,” dedi. “Adım Isaac anne. Tamam mı?”

Pete Nine derin bir nefes aldı. “Isaac. Lütfen. Burada sadece birkaç gün kalacağım. Lütfen, sadece yarın için onları almama izin ver. Senden daha çok zaman istemeyeceğim. Lütfen.”

Babamın tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. Gözlerimi sıkıca yumarak, nefesimi tutup ümitsiz vakaların azizi Aziz Jude’ a dua ettim.

Babam sonunda, “Sadece akşamüstü,” dedi. “Sabah tüm dua törenlerine katılıp afiş ve cübbeler için çalışmak zorundalar. Öğle yemeğinden sonra onları alabilirsin.” Duraksadı. “Eve geleceksiniz. Sadece evde duracaksınız anne. Başka hiçbir yere gidilmeyecek.”

“Tamam.” Pete Nine’nin sesi hayalkırıklığıyla doluydu ama ben karanlıkta gülümsedim.

Babamın, “Ah,” dediğini duydum. “Veronica bu akşam dua töreninden sonra yanıma geldi. Emmanuel’in yarın sabah dua törenlerinden sonra kahvaltıda ona katılmanı istediğini söyledi. Ruth ve ben de davetliyiz...”

Pete Nine şaşırmış gibiydi. “Neden?”

“Neden de ne demek? Çünkü bin kilometrelik bir yoldan yeni geldiğini biliyor ve seninle bir öğün paylaşmak istiyor. O bir beyefendi.” Pete Nine hafifçe öksürdü. Birkaç saniye boyunca ikisi de konuşmadı. Sonunda babamın, “Tamam mı?” dediğini duydum. “Anne?”

Pete Nine de “Tamam,” dedi. Ama sesi isteksizdi. “Pekala o zaman. Sabah hazır olacağım.”

Ertesi sabah Pete Nine, temiz pembe bir gömlek ve yeni ütülenmiş mavi pantolonuyla mutfaktaydı. Saçları taranmış, örülmüş ve başının tepesinde toplanmıştı. Dudaklarına pembe ruj sürmüştü.

Benny uykulu bir sesle, “Neden bu kadar erken kalktın?” diye sordu.

Pete Nine, onu kavrayıp yanağından öptü. “Sana da güneydın canım.” Dönüp bana baktı. “Sizinle beraber sabah duası törenine katılacağım ve sonra da Emmanuel’le birlikte kahvaltı edeceğim.” Sevincimi zar zor bastırarak babama baktım. Kafasını sallayıp yüzünü buruşturdu.

Sabah duası sırasında Honey, beni dürterek Benny’yi işaret etti. Benny’nin elini cübbesinin içine sokup cebindeki bir şeyi itmesini izledim. Eliyle bastırırken bir vıraklama sesi duyuldu. Honey kıkırdadı. “Kurbaga,” dedi. “Dünkü kurbaga. Hala cebinde.”

Yüzüme hücum eden kanı hissedebiliyordum. Dudaklarımı kenetleyerek, etrafımdaki diz çökmüş inanan-

lardan birinin, Benny'nin kıpırtılarını fark edip etmediğini kontrol ettim. Claudia sağ tarafımızdaydı ama o ve diğer yetişkinler gözlerini kapamış, dualarına konsantre olmuşlardı. Ben de bakışlarımı duvardaki haça dikip aynı şeyi yapmaya çalıştım.

"Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum. Adveniat regnum tum. Fiat voluntas tua, sicut in caelo et in terra..."

Dua töreni bittikten sonra Pete Nine kollarını üçümüze birden dolayarak "Sizi öğle yemeğinden sonra almaya geleceğim," dedi. "Çok eğlenceli şeyler planladım." Babam yan gözle ona baktı. "Evin içinde tabii ki." Hepimizi teker teker alınlarımızdan öptü. "Yemekten sonra görüşürüz."

"Hadi anne." Annem elini tuttuğunda, babam solgun ve gergin gözüküyordu. "Emmanuel'i bekletmek istemeyiz."

Uzaklaşmalarını izlerken Honey, "Nereye gidiyorlar?" diye sordu.

"Emmanuel kahvaltı için Pete Nine'yi odasına davet etti. Annem ve babam da gidiyorlar."

Honey'nin yüzü soldu. "Öyle mi? Ve o da gidiyor mu?"

Dönüp sertçe ona baktım. "Evet, gidiyor. Niye gitmesin ki? Emmanuel uzun yolculuğunun ardından ona kibarlık etmek istiyor. O bir beyefendi."

Christine, odanın diğer ucunda, kahvaltı için çocukları en baştaki masanın etrafına topluyordu. Honey'yi kolundan

çektim ama bakışlarını, köşeyi dönüp gözden kaybolan Pete Nine'den ayırmıyordu.

“Hadi Honey. Kahvaltı zamanı.”

Bu haftaki tüm diğer öğünler gibi kahvaltıda da et yoktu. Yine de önüme bırakılan bir bardak elma suyu ve bir dilim ekmek, doyurucu gözüküyordu. O kadar acıkmıştım ki kendi kolumu bile yiyebilirdim. Ekmeğin üzerindeki tereyağının kokusu burun deliklerime dolup başımın dönmesine neden oldu. Her zaman kıtlıktan çıkmışçasına yiyen Honey, ekmeğini bitirip bana döndü. “Onu yiyecek misin?”

Başımı sallayarak ekmeği ona doğru ittim.

Daha gözümü kırpmaya fırsatı bulamadan ekmeği kapan Honey, “Of be,” dedi. “İçeride ne konuştuklarını çok merak ediyorum.”

“Kimin?”

“Pete Nine ve Emmanuel’in.” Konuşurken, gözünün kenarında bir damar atıyordu. “Tanrım,” dedi. “Dayanamayacağım.”

Dönüp köşede oturan Amanda’ya baktım. Konuştuklarımıza ilgi göstermeden kız kardeşiyle sohbet ediyordu. Masanın diğer ucundaki Christine, hala bardaklara meyve suyu doldurmakla meşguldu. Honey, ekmeği ağzına tıkmıştı, sanki sihirli bir şekilde bir parça daha be-
lirecekmiş gibi masaya bakıyordu. “Her konuda konuşuyor

olabilirler, biliyorsun değil mi? Hem neden bu kadar gergin-sin?" diye sordum.

Honey bana baktı ve gözlerini kaçırdı. "Ben mi? Hiç. Gergin değilim. Sadece merak ettim, hepsi bu."

Söylememem gerektiğini bilmeme rağmen, "Dün gece bu konuda babamla tartışıyorlardı," dedim. Honey, babamla Pete Nine'nin tartışma hikayelerini dinlemeye bayılır, özellikle de Emmanuel hakkında olanları. Bense bundan nefret ediyorum. Kendimi her zaman taraf tutmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama kimin tarafını tutarsam tutayım, her zaman kaybediyorum.

"Kahvaltıya gitmekle mi ilgili?" diye sordu Honey.

"Evet. Nedense gitmek istemedi."

Honey sıırttı. "Çünkü o, ayakları yere basan biri."

Christine elinin tersiyle masaya vurdu. Yavaşça, "Doğru binasına gitme vakti," dedi. "Lütfen herkes büyük kapının önünde tek sıra olsun."

Benny'yi elinden tutup sıraya doğru yürüdüm. Cebi hala kıpırdıyordu.

"Benimle birlikte sıranın arkasında dur," diye fısıldadım. "Ve büyük binadan çıkar çıkmaz, o kurbağayı serbest bırakacaksın."

Benny, "Hayır!" diye karşı çıktı. "Bu Andrew için! Bu sabah getirmemi söyledi ama henüz onu göremedim. Bana 50 cent verecek. Honey'yle parayı bölüşeceğiz."

Dümdüz ileri bakarak “Serbest bırakacaksın diyorum Benny,” dedim. “Bana karşı gelme.”

Sıra ilerlemeye başlayınca Benny’nin omuzları düştü. Herkes kapıya doğru ilerlerken onu yanıma çektim ama geri çekildi, ayaklarını sürümeye başladı. Birkaç saniye sonra elini bıraktım.

Kulağına, “Pekala, git başını derde sok,” diye fısıldadım. “Ama düzen odasına çağrıldığında, seninle içeri gelmemi bekleme.”

Düzen odası lafını duyunca, küçük kardeşimin yüzü bembeyaz kesildi. Sızlanarak bana yetişmek için peşimden koştu ama ben çoktan kapıdan çıkmıştım.

“Agnes!” diye bağırdı. Bağırdığını duyunca hafifçe ona doğru döndüm. Tam o sırada kurbağa, son bir özgürlük hamlesiyle cebinden dışarı fırlayıp büyük binanın içine kaçtı. Kapanmak üzere olan kapının önünde duran Benny arkasını döndü. Kapı, büyük bir gürültüyle üstüne kapandı. Kapının diğer tarafından daha önce hayatımda hiç duymadığım gibi bir ses gelmeden önce, bir saniyelik bir sessizlik oldu. Öylesine hayvani ve vahşi bir sesteki ki saf acıyla dolu ulumayı duyunca ağzımın içi buz gibi oldu. Olduğum yere çakılıp kalmıştım. Fakat Honey fırlayıp kendini kapıya doğru attı. Kapı yavaşça açıldı.

Honey, “Aman Tanrım,” diye bağırdı. Honey’nin arkasından, Benny’nin yerde yatan bedenini gördüm.

Christine'in beni itip geçtiğini hayal meyal hatırlıyorum. Honey'nin yanında dizlerinin üzerine eğilip küçük kardeşimi kollarına aldı. Büyük binanın giriş salonuna doğru koşarken, "Yardım edin!" diye bağıırıyordu. "Bize yardım edin, lütfen!" Bacaklarım kendiliğinden hareket etmeye başlamıştı, Benny'yi görüş mesafemde tutmaya çalışarak ilerledim.

Giriş salonunun ortasına geldiğimizde, mavi cübbesi yanlarında kocaman kanatlar gibi uçuşan Claudia'yı gördüm. "Sorun nedir? Ne oldu?"

Christine, "Eli!" diye bağırdı. "Eli kapıya sıkıştı."

Bakışlarımı, Benny'nin kafasından Christine'in kollarında ölü bir balık gibi sallanan eline kaydırdım.

Claudia acıyla inleyen Benny'nin üzerine eğilerek "Ah, Yüce İsa," dedi. "Parmakları neredeyse tamamen kopmuş. Bir ambulans çağırmak zorundayız."

Honey çekilmişti ama ben, Christine ve Claudia'nın arasına girerek Benny'nin yanına gittim. "Benny! İyi misin? Bakmama izin ver! Bakmama izin ver!" Christine, Benny'yi Claudia'nın kollarına uzattığında, parıldayan kanları gördüm. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki neresinin kanadığını görememiştim. Başka bir yeri daha mı yaralanmıştı? "Benny!" diye haykırdım.

Claudia, odanın ortasına doğru ilerlerken hala kahvaltı eden Bay Murphy'ye bir masayı boşaltması için seslendi.

Benny çığlıklar atıyordu. Claudia onu masanın üstüne yatırıp talimatlar vermeye başladı.

“Kanı durdurmak için turnike yapmam lazım Samuel. Mutfağa gidip bana bir bez ya da havlu getirin, ne bulursanız! Böylece kanamasını durdurabilirim!” dedi. Bay Murphy arkasını dönüp koşmaya başladı.

Claudia komnn telefonlarına cevap vermekten sorumlu olan Bayan Winspear’a döndü. “Martha! 911’i ara! Hemen bir ambulansa ihtiyacımız olduğunu söyle!”

Bayan Winspear’ın pelte gibi yüzündeki gözleri kocaman açıldı ve yanakları titredi. Numaraları çevirmeye başladı. Bay Murphy, avuç dolusu yara bandı, ıslak el bezi ve bir paket sargı beziyle geri dönmüştü. Uzanıp sargı bezini kapan Claudia’nın gömleğinin arka kısmını tuttum. Fark etmemiş gibiydi. Gözümün ucuyla büyük salona, Emmanuel’in odasına doğru koşan Honey’yi gördüm. Arka planda Bayan Winspear, bağırarak telefonda konuşuyordu. “Evet, doğru, Kutsanmış Dağ! Kutsal yolun hemen yanındaki. Evet, evet, komün! Korkunç bir kaza oldu! Lütfen acele edin!” Cam gibi keskin sesi beni paramparça etmişti. Benny ığlık atarak masayı tekmeliyor, kollarını ve bacaklarını çılgın gibi sallıyordu.

Claudia, “Tutun onu!” diye bağırdı.

Claudia bezi parçalara bölerken, Christine ve Bay Murphy, Benny’yi tuttular. Christine, kabus görmüş kk

bir çocuk gibi, içini çeke çeke ağlıyordu. Benny'nin gözleri yuvalarında dönüyordu ve ağzından tuhaf homurtular çıkıyordu. Claudia'nın yanına sıkışıp Benny'nin üzerine eğildim. Açık renk kaşlarının arasından ter damlaları sözülyordu.

“Benny,” diye fısıldadım. “Benny, benim Ags. Buradayım Benny. Gececek. Ambulans çağırdılar tatlım. İyileşeceksin. Sakın korkma Benny. Yanındayım.”

Claudia yaralanmış eline müdahale edince Benny çığlık atarak doğruldu.

Konsantrasyondan genişlemiş gözleriyle Claudia, “Gececek Benny,” dedi. “Cesur olman gerek. Parmaklarından ikisi ciddi şekilde yaralanmış ve daha fazla kan kaybetmemen için onları sarmam gerekli.” Bay Murphy'ye kısa bir bakış attı. “Tut onu Samuel. Bu hoşuna gitmeyecek.”

Claudia'nın hızlı hamleleri yüzünden kıvranıp bağırarak Benny'nin yanında ağlıyordum. Christine'in hıçkırıkları daha da güçlendi. Birdenbire, etrafımızı saran diğer inananların arasından geçmeye çalışan annemi, babamı ve Pete Nine'yi gördüm.

“Isaac!” Christine geriye bir adım attı, neredeyse beni yere devirecekti. “Ah Isaac, özür dilerim! Bir kaza oldu! Onun geri dönüp içeri girdiğini bile görmedim!” Babam Benny'ye bakarken, bir saniyelğine şaşırmış gibi gözüktü.

Pete Nine, Bay Murphy'nin yanından geçmeye çalışarak, "Eli mi?" diye sordu. "Elinden mi yaralandı?"

Kabalalık birdenbire açılmaya başladı. Emmanuel ve Veronica ortalarından geçerken, insanlar sessizce geri çekiliyorlardı. Hala deli gibi kardeşimle ilgilenen Claudia, Benny'nin birkaç santim ötesinde duran Emmanuel'i fark etmemişti ama babam onu hemen görmüştü. Yüzü soldu.

Emmanuel, "Yaptığın şeyi hemen kes," dedi. Sesi, ürkütücü bir sakinliğe sahipti.

Claudia kafasını kaldırıp baktı. "Emmanuel." Şaşkına dönmüştü.

Emmanuel, Bayan Winspear'a döndü. "Telefon edip ambulansa gelmemesini söyle Martha, onlara bir yanlışlık olduğunu söyle."

Şimdi şaşırma sırası Bayan Winspear'ındı. Şişman elleriyle yüzünü tutup yanaklarına bastırdı. Önce Claudia'ya sonra da Emmanuel'e baktı.

Veronica bir adım öne çıkıp dudaklarını büzdü. "Hemen Martha!" Bayan Winspear dönüp telefonun tuşlarına basmaya başladı.

Claudia doğruldu. "Sen ne..."

Emmanuel, "Onu benim odama getirin," dedi. Sesi sakin ve gizemliydi.

Claudia kafasını sallayarak "Ah, hayır," dedi. "Saygısızlık etmek istemem ama şu anda bu çocuğun dua töreni için

vakti yok. Daha fazla kan kaybetmeden bir an önce hastaneye yetiştirilmesi lazım.”

Emmanuel, “Dua töreni olmayacak,” dedi. Eğilip Benny’yi masadan kaldırdı. “Onu iyileştireceğim.”

Kalabalık, nefesini tuttu.

Cluadia’nın yüzü bembeyaz olmuştu. “İyileştirecek misin? Nasıl?”

İnananların şaşkın bakışları arasında, Emmanuel’in yükselen sesi duyuldu.

“Sana söylüyorum, eğer hardal tohumu kadar inancın varsa bu dağa, *buradan buraya ilerle*, diyeceksin ve dağ ilerleyecek. Hiçbir şey senin için imkansız olmayacak.”

Claudia dehşet içindeydi. “Bu çocuğun bir cerraha ihtiyacı var. İnanç bekleyebilir! Bu parmaklarda muhtemelen kırılmış kemikler, tendonlar ve sinirler var, yeniden dikilmeleri gerek. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok Emmanuel! Senin tıp eğitimin yok!”

Fakat Emmanuel kollarında yavru bir köpek gibi inilleyen Benny’yle, Claudia’nın itirazlarına sırtını döndü. Afallamış kalabalığın arasından yürürken, sesi büyük bina da çınılıyordu. “Ve size söylüyorum: *Kalbinde şüphe olmayan, söylediklerinin olacağına inanan için, istediği şey gerçek olur.*”

“Lütfen hastaneye gitmemize...” Claudia’nın cümlesi yarım kaldı.

Veronica ateş saçan gözlerle ona bakıyordu. “Kes sesini! Kiminle konuştuğunun farkında mısın?” Claudia geri çekilerek ellerini dudaklarına bastırdı. Pete Nine babamın kolu-na yapıştı.

“Aptal olma Leonard!” Sesi çatlamıştı. “Gitmesine izin verme! Gerekli tıbbi müdahale yapılmazsa Benny ölebilir.”

Babamın gözlerindeki anlık panik duygusundan, Pete Nine’nin sözlerini değerlendirdiğini anlayabiliyordum. Fakat sonra gözlerini kırptı ve panik yok oldu.

Yavaşça, “Bu dünyadaki aptallar anne,” dedi, “inanmayı reddedenlerdir. Biz bu yüzden inananlarız.”

Babam, annemin elini tutup Veronica’nın yanında, Emmanuel’in odasına doğru yürümeye başladı. “Görmemelerine rağmen inananlar, kutsanmış olanlardır,” dedi. Kalabalık, kendi inanç ve bağlılıkla ilgili cümlelerini mırıldanarak ilerliyordu.

“Sonra İsa dedi ki, Size, inanırsanız Tanrı’nın ihtişamını görebileceğinizi söylememiş miydim?”

“İnancınıza sahipken onu ışığa bırakın, bu sayede ışığın oğulları olabilirsiniz.”

Kulaklarımda tanıdık bir ses yankılanırken durdum. “O güçsüzlüğümüzü alıp hastalıklarımızı iyileştirdi!”

O ses, benim sesimdi.

HONEY

Pete Nine, Agnes ve ben, gözlerimiz saatte, Emmanuel'in odasının önündeki kanepelerden birinde oturup bekledik. Dakikalar geçiyordu ama kimse Emmanuel'in odasından çıkmıyordu. Üçümüzün içeri girmesi yasaklandığı için, odada neler olup bittiğini anlamanın imkanı yoktu. Ayağa kalkıp kulağımı kapıya dayadığımda bile hiçbir ses duymadım. Diğer inananlar, hiçbir şey olmamış gibi sessizce temizlik yapıyor, yerleri süpürüp, camları siliyorlardı. Hatta Bay Murphy, kahvaltısına bile dönmüştü. Telefon çalınca Bayan Winspear ahizeyi kaldırıp gözünü kırparak her zamanki cümlelerini kurdu: "Merhaba, Tanrı sizi korusun! Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" Sanki 50 metre ileride, altı yaşında bir çocuk can çekişmiyordu. Tüm bu insanlar, içimde, gidip birilerine bulaşma isteği doğuruyordu.

Sabah ışığı pencerelerden içeri süzülürken Pete Nine kimseye bakmadı, tek kelime bile etmedi. Yüzünde dal-

gın bir ifadeyle, odanın diğer ucundaki bozuk şöminenin küllü ağızına bakıyordu. Arada bir çantasına uzanıp içinden çıkardığı pembe mendiliyle üst dudağını siliyordu. Pete Nine'nin diğer yanında oturan Agnes, öne arkaya sallanarak İncil'deki inançla ilgili bölümleri tekrar ediyor ve tespihindeki boncukları çekiyordu. Çılgık çılgıla bağırarak istedi. Ayağı kalkıp banyoların olduğu yöne doğru yürümeye başladım.

Neredeyse, Benny'nin tüm o heyecan sırasında büyük kapının önünde unutulmuş gözlüklerine basacaktım. Gözlüğü elime alıp sol camdaki kan damlasına baktım. Claudia'nın sözlerini düşününce içimi bir korku kapladı: "Daha fazla kan kaybetmeden, bir an önce hastaneye yetiştirilmesi lazım." Benny ne kadar kan kaybetmişti acaba? Çok mu geç kalınmıştı? Cübbemin eteğiyle nazikçe gözlüğün camlarını sildim. Kapatıp cübbemin geniş yeline yerleştirdim. Sonra dönüp kanepede Pete Nine'nin yanına oturarak beklemeye başladım.

Nihayet, dört buçuk saatin ardından Bay ve Bayan Little, Emmanuel'in odasının kapısında belirdiler. Büyük binadaki tüm inananlar gelip etraflarını çevreledi. Benny, Bay Little'in kollarındaydı. Gözleri kapalıydı, ağzı hafifçe aralanmıştı. Pete Nine, Agnes ve ben, kalabalığı yarım yarıya karşıladık.

Agnes, "Öldü mü?" diye bağırdı. Bayan Little'ın yüzü tuhaf mavi bir renk almıştı, sanki suratındaki tüm kan

çekilmiş gibiydi. Uzandı ve kolunu, kızının omzuna do-
ladı.

“Tabii ki hayır Agnes. Sadece uyuyor.” Nazikçe Benny’nin sarılı elini kaldırdı. “Ve parmaklarını görmen lazım.” Şimdi kalabalığa hitap ediyordu. “Tıpkı eskisi gibi oldular. Emmanuel onları geri dikti, santim santim. Benny iyileşecek. Eskisinden bile iyi olacak.”

“Parmaklarını geri mi dikti?” Pete Nine’nin sesi kalabalıkta kaybolmuştu.

Birisi, “Bu bir mucize!” dedi.

Bir başkası huşu içinde, “O bir iyileştiriciden de öte,” dedi. “O mucizevi biri. O kadar şanslıyız ki!”

Bay Little sevinçle kafasını salladı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Omzunun üzerinden, “Hadi, işlerimizin başına dönelim!” dedi. “Heyecan sona erdi ve hala yapacak bir sürü işimiz var.” Kalabalık dağılmaya başladı.

Pete Nine parmaklarını dudaklarına bastırıp hızla Bay Little’in yanına gitti. Agnes, annesinin yanında yürüyordu. “Leonard, gerçekten de parmaklarını dikti mi? Bu nasıl mümkün olabilir ki? Bunu gerektiği gibi yapabilmesine imkan yok.” Sessizce ikisinin arkasından yürüyordum.

Bay Little, gözünün ucuyla Pete Nine’ye baktı. “Benny’yi yatağına yatırmak için eve gidiyoruz. Muhtemelen tüm gün uyuyacak. Bu da iyi bir şey, çünkü yükseliş yürüyüşü için yapmamız gereken onlarca iş var.”

Pete Nine, “Yürüyüş mü?” dedi. “Tüm bu olanlara rağmen yürüyüş hazırlıklarına devam mı edeceksiniz?”

Bay Little şaşırmış gibi gözüktüyordu. “Tabii ki devam edeceğiz. Neden devam etmeyelim ki? İşler yoluna girdi. Her şey normale döndü.”

“Her şey normale dönmedi Leonard! Beni dinle, lütfen! En azından kontrol ettirmek için onu hastaneye götürelim!” Bay Little’ın görüş alanına girmemeye çalışarak, Agnes ve annesinin arkasından yürüdüm. Pete Nine, “Ya ilaca ihtiyacı olursa Leonard?” diye ısrar etti. “Enfeksiyon kapmaması için?”

Bay Little etrafında uçan bir sineği kovmak istercesine kafasını salladı. “Onu hastaneye götürmeye hiç gerek yok anne. Benedict uyanıp kendini iyi hissetmeye başladığında bandajları çıkarırım, sen de Emmanuel’in nasıl bir mucize yarattığını kendi gözlerinle görürsün.”

Pete Nine, “Mucize mi?” diye bağırdı. Olduğu yerde durdu. “Leonard, sen aklını kaçırmışsın! Düzgün düşünemiyorsun!”

Bay Little da durdu. “Yeter!” Gözleri parlıyordu. Pete Nine, gözlerinde soru işaretleriyle oğluna bakıyordu. “İnananlar olarak yaptığımız seçimleri sürekli olarak sorgulamaya devam edeceksen, senden gitmeni istemek zorunda kalacağım,” dedi Bay Little. “Şimdi.” Arkasını dönüp yürümeye devam etti. Bayan Little, kocasına yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

Kafası karışmış bir halde annesiyle babasına, sonra tekrar dönüp Pete Nine'ye bakan Agnes'ı izledim. Pete Nine'ye yaklaşıp göğsüne yaslandım. Agnes'ın de aynı şeyi yapmasını umarak ona baktım.

Bay Little aniden arkasına dönerek "Buraya gel Agnes," diye seslendi. "Görünüşe bakılırsa, öğleden sonra Benny'yle tek başına bakman gerekecek."

Agnes itaatkar bir şekilde annesinin arkasından yürüdü. Leylak çalılarını geçip tepeye ulaştıklarında, dönüp bomboş gözlerle bana baktı.

Pete Nine bir kez daha mendiliyle yüzünü sildi. Çok terliyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum. Kafasını sallayıp boş araziye baktı. Etrafta kimse yoktu.

"Planlarda bir değişiklik oldu canım. Yarın akşamki yükseliş yürüyüşünü beklemeyeceğiz. Leonard ve Samantha büyük binaya döner dönmez, bir saat içinde yola çıkacağız. Benny'yi gerçek bir hastaneye götürmemiz gerek, hazır çıkmışken gidebiliriz. Gidip eşyalarını topla ve yarım saat içinde benimle tepede buluş."

Ne kadar ciddi olduğunu anlamadan önce birkaç saniye boyunca yüzüne baktım. "Agnes'a ne diyeceksin?" dedim.

Pete Nine uzaklara dalmıştı. "Bırak o konuda ben endişeleneyim," dedi. "Hadi, git."

Winky'yi ya da kelebek bahçesini büyük ihtimalle bir daha göremeyeceğimi fark ettiğimde, süthaneye giden

yokuşun yarısına gelmiştim. Aklıma gelen şey, sanki birileri beni halatla geriye doğru çekmişçesine duraksama ma neden oldu. Kısa bir an boyunca, gidip Pete Nine'ye bensiz gitmelerini, yapamayacağımı söylemeyi düşündüm. Fakat bu çılgınlık olurdu. Hayatım boyunca hiçbir şeyi bundan daha fazla istememiştim. Şimdi geriye dönmem mümkün değildi.

Yine de kelebek çalılarının üzerine eğilmiş çalışan Winky'yi görünce bayılacak gibi oldum. Onunla karşılaşamazdım. Arka taraftan içeri girebilmek için tepenin diğer köşesinden yürüdüm. Hızlı hareket etmeye çalışıyordum ama bacaklarım kaskatı kesilmişti.

Bavulum yoktu. O yüzden çöp poşetini boşaltıp içine mümkün olduğunca fazla giysi tıktırmaya çalıştım. Geriye bir tek George ve kelebek defterim kalmıştı. George'u ayakkabımın içine yerleştirdim. Defterimi de buruşmaması için en dibe koydum. İşte. Bitmişti.

Parmakuçlarımda cama doğru yürüdüm. Duvara yaslanarak, Winky'yi görebilmek için biraz öne eğildim. Arkası bana dönüktü, dizlerinin üzerindeydi. Kelebek çalılarının altına Bay Schwab'dan aldığımız yeni gübreleri koyuyordu. Aklımdan ihtimaller geçiyordu. Ona doğruyu söylemeli miydim? Ya da belki Benny'yi hastaneye götüreceğimizi ama geri geleceğimizi mi söylemeliydim? Eğer ona her şeyi anlatırsam, eninde sonunda birilerine söyler miydi? Gözlerimi kapattım. Ah, Tanrım. Ne yapmalıydım?

Belki de yanına gidip hiçbir şey olmamış gibi davranmalıydım. Büyük ihtimalle, içi kıyafetlerle dolu çöp poşetiyle ne yaptığımı sorardı. Ama görmemesi için poşeti evin diğer tarafına bırakıp gitmeden önce oradan alabilirdim. Saati baktım. Geriye sadece on dakika kalmıştı. Harcayacak zamanım yoktu.

Sonra aniden, ne yapacağıma karar verdim.

Poşetin içinden kelebek defterini çıkarttım. Yatağımın kenarına oturup yazmaya başladım.

Bitirdiğim zaman, parmak uçlarımda alt kata indim. Winky'nin yatağının altına eğilip mektubu televizyonunun üzerine bıraktım. Her bir ayrıntıya dikkatle bakarak, gözlerimle yavaşça odanın içini taradım. Bu binanın içinde son kez durduğumu biliyordum.

"Seni seviyorum Winky," diye fısıldadım.

Sonra dönüp koşmaya başladım.

Eğitim binasından içeri süzülürken, Agnes'in, "Öylece çıkıp gidemeyiz," dediğini duydum. Sesi titriyordu. "Kasabada çalışmadıkları sürece, inananların araziden çıkmaları yasaktır. Ve Benny uyuyor. Annem ve babam akşamın geri kalanı boyunca ondan benim sorumlu olduğumu söyledi. Ben..."

Odaya girdiğimi görünce, durup sinirle bana baktı. "Ne? Yoksa senin bundan haberin var mıydı?" Kafamı salladım.

Pete Nine iskemlesinin arkasından yün hırkasını alırken, "Birkaç saat sonra dönmüş olacağız Agnes," dedi.

“Kimse gittiğimizi fark etmeyecek bile. Kardeşini gerçek bir doktora gösterebilmek için gerçek bir hastaneye götürüyorum. Emmanuel’in, kardeşinin zavallı parmaklarına nasıl bir zarar verdiğini Tanrı bilir.”

Agnes, “Ama babam, onu iyileştirdiğini söyledi,” diye karşı çıktı. “Bunun bir mucize olduğunu söyledi.”

“Agnes,” dedim. Sesimi sakın tutmaya çalışarak ona doğru bir adım attım. “Şu söylediklerini bir dinle. Burada gerçek dünyadan bahsediyoruz, aziz kitabındaki şehit hikayelerinden değil. Kardeşin gerçekten tehlikede olabilir.” Bana arkasını döndü.

Pete Nine odanın içinde hızla aşağı yukarı yürüyerek “Aslına bakarsan canım,” dedi, “buradaki tek mucize, kardeşinin geceyi, elini tamamen kaybetmeden atlattığı olacak.”

Arkamızdan bir ses, “Babaannen doğru söylüyor,” dedi. Claudia, kapının önünde duruyordu. Koyu saçları, beyazlamış dudaklarını, solgun yüzünü çevreliyordu. “Ve onu hastaneye götürdüğünüz zaman mutlaka doktorlara Emmanuel’in Benny’yi bayıltmak için eter kullandığını söyleyin. Kan sayımını kontrol etmeleri gerekecek.”

Pete Nine, elleriyle ağzını kapattı. “Eter! Tanrı aşkına eteri de nereden buldu?”

Claudia başını salladı. “Nereden bulunduğunu bilmiyorum. Eter yıllardır ticari olarak satılıyor. Ama beni asıl

endişelendiren, ne kadar kullandığı. Çocuklar üzerindeki etkisiyle ilgili fazla bilgim yok ama bu şakaya gelecek bir şey değil.”

Claudia, gözlerini ayırmadan Agnes’a baktı. “Kardeşine tıbbi müdahale yapılmazsa, bir daha asla elini kullanamayabilir Agnes. Nineni dinle. O ne yaptığını gayet iyi biliyor,” dedi. Agnes’ın yüzünde yine de şüpheli bir ifade vardı.

Elini tutarak “Bu sadece Benny’yle ilgili Agnes, başka bir şeyle değil,” dedim. “Tanrı aşkına, Claudia bir doktor! Neden bahsettiğini biliyor.”

Ama Agnes benden uzaklaşıp Benny’nin yanına oturmak için yatağa gitti. Benny’nin sağlam elini kendinin kilerin arasına alırken sessizce onu izledik. “Sadece bir saatliğine mi gideceğiz?” diye sordu. Pete Nine’yle birbirimize baktık.

“Kesinlikle,” diye cevap verdim. “Sadece kısa bir süreliğine Ags. Sadece onu kontrol ettirebilmek için.”

Agnes parmaklarıyla Benny’nin başını okşadı. “Ve tüm bu süre boyunca yanında kalabilecek miyim?” diye sordu.

Pete Nine, “Tabii ki,” dedi.

Claudia öne çıktı. “Yola koyulsanız iyi olur Petunia,” dedi. “Harcayacak zamanınız olduğunu sanmıyorum.”

Pete Nine, yalvaran gözlerle Claudia’ya baktı. “Lütfen gittiğimizi anlamalarına izin verme.”

Claudia, Pete Nine'nin elini sıktı. "Ben buraya sadece Andrew'un üzerini değiştirmek için geldim," dedi. Pete Nine'nin gözlerinin içine bakıyordu. "Hiçbir şey görmedim."

İkinci bölüm

AGNES

Kucağımda Benny'nin kafası, Kraliçe Mary'nin arka koltuğunda, Pete Nine ve Honey'nin arasından, ön camdan dışarı bakıyordum. Hava yavaş yavaş kararıyordu. Dikiz aynasından, önce altın rengine sonra turuncuya dönen güneşi görebiliyordum. Pete Nine'nin gösterge panelindeki saat bozuktur. Ama saatin altıya yaklaştığını biliyordum. Bir saatten fazla zamandır yoldaydık ve Pete Nine, yakın bir zamanda yavaşlayacağına dair bir belirti göstermiyordu. Yirmi dakika önce, Fairfield Hastanesi'nin tabelasını geçtiğimizde, ona neden durmadığımızı sordum.

Direksiyonun üzerindeki ellerini sıkıp, gaz pedalına bastı. "Başka bir hastaneye gidiyoruz," dedi. "Claudia bana, biraz daha ileride, amputasyon konusunda uzmanlığı olan cerrahların bulunduğu bir hastaneden bahsetti."

Hala kendinde olmayan Benny'yi rahatsız etmemek için, dikkatlice yerimde kıpırdandım. "Diğer hastane nerede?"

Pete Nine, aynasından bakarak, sol taraftaki arabanın önüne geçti. “Neredeyse geldik,” dedi. “Rahatlamaya çalış farecik.”

Ama rahatlayamıyordum. Bedenimdeki bütün sinirler gerilmişti. Korkudan o kadar çok midem bulanıyordu ki Pete Nine ne zaman şerit değiştirse, boğazımdan yukarı yükselen safrayı yutmam gerekiyordu. Tek düşünebildiğim şey, geri döndüğümüz zaman başımızın ne kadar büyük bir belaya gireceğiydi. Hayal etmesi bile imkansızdı. Şu ana kadar vazgeçen inananlar dışında kimsenin yapmadığı bir şey olan Kutsanmış Dağ’dan izinsiz çıkmayı bir kenara bırakın, bizim asıl suçumuz, Emmanuel’e inanmamaktı. Emmanuel dört buçuk saat uğraşır bir mucize gerçekleştirdikten sonra, Benny’yi gerçek doktorlar tarafından kontrol edilebilmesi için bir hastaneye götürmek, onun suratına tükürmek gibi bir şeydi. Kendime, *kutsal bakire ona görüldüğünde, Aziz Bernadette’ye de kimse inanmamıştı*, dedim. Meryem, toprağı kazıp su çıkartmasını söylediğinde, insanlar ona gülmüştü. Ama söyledikleri doğru çıkmıştı. Daha sonra, önceden ona inanmayanlar, iyileştirmesi için hasta akrabalarını ona getirmişlerdi. Ve sonra mucizeler, ardı arkası kesilmeyen, sayısız mucizeler başlamıştı.

Belki de yüzüncü kez, “Lütfen Pete Nine, geri dönelim, olur mu?” dedim. “Lütfen? Annemle babamın toplantısı bitmeden dönmüş oluruz ve eminim sabah Benny’yi hastaneye götürmeleri için onları ikna edebiliriz.”

Fakat Pete Nine kafasını salladı. “Yapamam farecik. Claudia’nım, eterle ve Benny’nin elini bir daha kullanamamasıyla ilgili söylediklerini sen de duydun. Onu kontrol ettirmemiz gerek. Hemen şimdi.”

Benny’ye baktım. Yüzü kar gibi beyazdı. Dudaklarının kenarları morarmıştı. Göz kapaklarının arkasında kıpırdayan gözlerini görebiliyordum. Sanki kötü bir rüya görüyord gibiydi. Yaralanmadan önce ona en son söylediğim sözleri düşünmemeye çalıştım ama kelimeler kafamda yankılanıyordu: “*Pekala, git başını derde sok. Ama düzen odasına çağrıldığında, seninle içeri gelmemi bekleme.*” Gözlerim yaşlarla doldu. Nasıl böyle şeyler söyleyebilmişim? Böyle bir günahın kefaretinin nasıl ödeyeceğimi bile bilmiyordum. O kadar büyüktü ki.

O ana kadar alışılmadık derecede sessiz olan Honey, arkasını döndü. Yüzünde ciddi bir ifadeyle kardeşime baktı. “Gözlükleri bende,” dedi. “Bil diye söylüyorum.”

Söylediği şey, beni şaşırtmıştı. Benny’nin gözlüklerini nasıl unutmuşum?

“Neredeydi?”

“Büyük kapının hemen yanında. Yerde öylece duruyordu. Sanırım, düşmüş... Şey olduğu zaman.” Oturduğu yerden uzanarak, parmak uçlarıyla, nazikçe Benny’nin tişörtünü okşadı. “İyi gözüktüyor,” dedi. “Sence de öyle değil mi?”

Sanki bu bir işaretmişçesine, Benny'nin kirpikleri oynadı ve gözleri yavaşça aralandı.

Ona doğru eğilerek "Merhaba," diye fısıldadım. "Merhaba Benny, benim." Benny hiçbir şey göremeden birkaç kez gözlerini kırptı ve sonra kafası karıştı. Korkarak çığlık atmaya başladı. Debelenmeye başlayınca, kucağımdan kayıp arabasının zeminine düştü.

"Benny!" diye bağırdım.

"Aman Tanrım!" Pete Nine neredeyse yoldan çıkacaktı. "Arkaya geç Honey! Elini daha fazla incitmeden, fareciğin onu yerden kaldırmasına yardım et!"

Honey, göz açıp kapayıncaya kadar yanıma geçti, Benny'yi aramıza aldık. Ben kollarını tutuyordum, Honey de hala hareket eden bacaklarını.

Acı çığlıklarının arasından sesimi duyurmaya çalışarak "Geçti Benny!" diye bağırdım. "Hastaneye gidiyoruz! İyileşeceksin!" Ağlamaya başladım. Acısını durdurabilmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Ne gerekirse.

Pete Nine dikiz aynasından üçümüze bakarak "Neredeyse geldik," dedi. "Dayanın çocuklar." Bir kez daha gaza bastı. "Dayanın."

Kraliçe Mary nihayet, kapısında ACİL yazan mavi bir binanın önünde durdu. Pete Nine, kollarında hala inlemeye devam eden Benny'yle içeri koştu. Honey'yle ikimiz peşinden gittik. Beyaz kıyafetli sağlık görevlileri saniyeler içinde

etrafımızı sardı. Bir dakika sonra cam bir kapının ardındaki odaya geçerek, Benny'yi gümüş rengi bir masaya yatırdılar.

Honey'yle ikimiz odanın içine süzölmeyi başardık. İçeri girip çıkan hemşirelerin önünü kapatmamaya çalışarak bir köşede bekledik. Aniden odaya, maviler içinde, uzun bir adam girdi, eline kalın plastik eldivenler taktı.

“Yara elinde, doğru mu?” Derin bir sesi ve düzgünce tarranmış beyaz sakalları vardı. Gömleğinin üzerindeki kartta, adının Dr. Pannetta olduğı yazıyordu.

“Sağ elinde Doktor Pannetta!” Hemşire, Benny'nin çığlıklarının arasından sesini duyurabilmek için, bağırarak zorunda kalmıştı. Burnunda gümüş bir küpe vardı. “İkinci ve üçüncü parmaklarında!”

Dr. Pannetta eldivenli eliyle Benny'nin bileğini tutup daha yakından görebilmek için üzerine eğildi. Sanki korkunç bir koku duymuşçasına yüzünü buruşturdu. “Bu da ne böyle?” Boyu benden biraz daha kısa olan diğer hemşire, parmakuçlarına kalkarak Benny'nin parmaklarına bakıp nefesini tuttu. Dr. Pannetta, Pete Nine'ye döndü. Bir kez daha, “Bu ne böyle?” diye sordu. “Ne oldu? Birileri parmakları geri dikmeye mi çalıştı?”

Pete Nine doğru kelimeleri bulmak istercesine gözlerini yere dikti.

Birdenbire öne çıktım. “Emmanuel yaptı! Onu iyileştirdi! Babam, bunun bir mucize olduğunu söyledi!”

Dr. Pannetta gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. Gözleri cübbeme takılıp kaldı, sanki ilk defa böyle bir şey görüyormuş gibiydi. Honey ve Benny'nin üzerinde cübbeleri yoktu. Birdenbire sanki çıplakmışcasına utandım.

“Emmanuel de kim?” diye sordu doktor.

Düşünmeden, “İnananların lideri,” dedim. “Kutsanmış Dağ'da. Bizim...” Dr. Pannetta'nın yüzündeki ifade, susma neden oldu.

Pete Nine, yardımımıza koştu. “Aslında, o... o sadece... tanıdığımız biri,” dedi.

Dr. Pannetta tekrar Benny'nin parmaklarına bakınca bir sessizlik oldu.

“Her kimse, doktor olmadığı kesin,” dedi. Benny'nin yaralı elini tutarak bana baktı. “Senin hayallerini yıkmak istemem tatlım ama burada bir mucize söz konusu değil. Bu, gördüğüm en vahşi şey. Şu Emmanuel, her kimse, bu çocuğu parmaklarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya bırakmış. Enfeksiyon kapma ihtimalinden bahsetmiyorum bile.”

Midem altüst oldu.

İşine dönen Dr. Pannetta iki hemşireye seslendi. “Onu hazırlayıp üç numaralı ameliyathaneye çıkaralım. Dr. Francis ve Dr. Stella'yı da çağırın.”

Hemşireler Benny'yi odadan çıkarırken, sersemlemiş bir halde geride durdum. Dr. Pannetta, arkalarından giderken

kapıda durdu. Sanki üçümüzün hala orada dikildiğini yeni hatırlamış gibiydi.

“Emmanuel denilen adamın yaptığı her şeyi düzeltmek zorundayım,” dedi. Pete Nine’ye bakarak konuşuyordu. “Ve sonra geriye kalanları kurtarmaya ve parmaklarını dikmeye çalışacağım.” Yüzünü buruşturdu. “Bu karmaşık bir ameliyat olacak ama doğru yere geldiniz. Ne yaptığımı biliyorum. Bekleme odasında biraz dinlenmeye çalışın, daha sonra gelip sizi gelişmelerden haberdar ederim.”

Pete Nine minnettar bir şekilde kafasını salladı. Dr. Pannetta, onun omzuna dokunup odadan çıktı.

Koridorda doktorun arkasından koşarak “Bekleyin!” diye bağırdım.

Dr. Pannetta arkasını döndü. O kadar uzundu ki ona baktığımda, önce boğazındaki ademelmasını sonra yüzünü görebiliyordum. “Evet?” dedi.

Burnum kırışılmaya başlamıştı ama öğrenmem gerekiyordu. Her şeyden çok bunu öğrenmem gerekiyordu.

“Emmanuel onu iyileştirememiş mi? Mucize yok muydu yani?”

Dr. Pannetta uzun bir dakika boyunca merakla yüzüme baktı. Gri gözlerinin içinde mavi benekler vardı. Nazik bir şekilde, “Hayır,” dedi, “mucize yoktu.”

Sonra arkasını dönüp gitti. O iki kelime kafamda yankılanıyordu.

Mucize yoktu. Mucize yoktu. Mucize yoktu.

Honey'nin hafifçe omzuma koyduğu ellerini hissettim.
Sanki tonlarca yük gibi geldi.

Onu üzerimden atarak "Dokunma bana," dedim.
"Ciddiyim. Dokunma bana."

HONEY

Pete Nine ikimizi de koyu mavi iskemlelerle dolu bekleme odasına götürdü. Odanın duvarları ve yerdeki halı da iskemlelerle aynı renkteydi. Sanki ısıtıcı çalıştırılmıştı. İçerisi mağara gibiydi. Belki de insanların burada uyuyakalmalarını istiyorlardı. Duvara monte edilmiş televizyon ve köşede duran yeşil plastik ağaç dışında oda boştu. Pete Nine'yle ikimiz oturunca, Agnes odanın diğer ucuna gitti. Yerde diz çöküp kollarını öne uzattı. Tanıdık Latince kelimelerle dualar fısıldamaya başlayınca gözlerimi devirdim. Ayağa kalktım.

“Ben dışarı çıkacağım,” dedim.

Pete Nine bana baktı. “Ben bunun iyi bir...”

“Sadece biraz temiz hava alacağım,” dedim, sözünü keserek. “Endişelenme. Birkaç dakika sonra dönerim.”

Bir süre, PEDIATRİ ÜNİTESİ, ÜÇÜNCÜ KAT ve ZİYARET SAATLERİ DUYURULACAKTIR gibi tabelaları

okuyarak, hastanenin beyaz koridorlarında dolaştım. Ne kadar büyük olduğuna inanamıyordum! Kapalı kapılarla dolu, uzun, lekesiz koridorlar, boylu boyunca uzanıyordu. Birkaç dakikada bir elektronik bir kadın sesi, ziyaret saatlerinin bitmek üzere olduğunu haber verdikçe yerimden sıçırıyordum. Üzerinde SOYUNMA ODASI yazan bir odanın köşesini dönünce, kulağıma korkunç çığlıklar ulaştı. Karşımdaki duvarda asılı duran büyük mavi tabela, PEDIATRİK YANIK ÜNİTESİ'nde olduğumu gösteriyordu. Ağzında kağıttan bir maske olan bir kadın, hızla yanımdan geçip çığlıkların geldiği odaya girdi.

“Buraya nasıl girdin?” diye bağırdı. “Steril değilsin! Çıkman gerek!” İterek odanın kapısını açtı. Korkunç çığlık sesleri daha da yükseldi, sanki birileri işkence görüyor gibiydi. Daha önce de duyduğum seslerdi bunlar. Arkamı dönüp diğer yöne doğru koştum. Karşı koridorun yüz metre ilerisinde hastanenin ön kapısı vardı. Kapiya doğru yürüdüm. Geniş cam çerçeveler otomatik olarak açılınca şaşkınlıkla bakakaldım. Bunun gibi kapıları, daha önce *Days of Our Lives*'da görmüştüm. Müzik yükselip görüntü kararırken, birileri hep bu kapılara doğru koşardı. Tekrar arkamı dönerek, sihirli bir şekilde açılmalarını görmek için, bir kez daha kapiya doğru yürüdüm. Sonra aynı şeyi bir kez daha yaptım. Ve dört kez daha.

“O kapılar oyuncak değil genç bayan.”

Korkarak arkamı döndüğümde, mavi gözlük takmış bir kadının bana kaşlarını çatarak baktığını gördüm. Önünde altın harflerle DANIŞMA yazan bir masanın arkasına oturmuş, elindeki kalemle çenesine vuruyordu.

“Özür dilerim. Ben sadece... Ben daha önce hiç... Yani demek istiyorum ki daha önce hiç böyle bir kapı görmemiştim.”

Kadın soğuk bir tavırla, “Pek dışarı çıkmıyorsun galiba?” dedi. Dudakları parlak turuncu renge boyanmıştı, soluk, sulu gözleri vardı. Sarı bukleli saçlarını o kadar yüksekte toplamıştı ki sanki kafatasından fışkırmış gibi gözüktüyordu. Yuvarlak kırmızı şeker paketini açıp bana uzattı. Gümüş renkli ambalajda, VIŞNELİ HAYAT KURTARICILARI yazıyordu. “Bir tane ister misin?” diye sordu. Kırmızı gıda. Yasak.

Bir tanesini ağızma atarken, “Neden ortalarında delik var?” diye sordum.

Kadın ağzındaki şekeri emerken, birkaç saniye boyunca yüzüme baktı.

“Sen nereden geldin, Mars’tan mı?”

Birdenbire nasıl aptal gibi gözüktüğümü fark ederek ona baktım. Artık buradaydık. Gerçek dünyada. Bir an önce ayak uydurmalıydim. Böyle aptalca sorular sormaktan vazgeçmeliydim. Bir adım gerileyerek küçük bir kahkaha attım. “Evet, Mars’tan geldim,” dedim. “Bir sonraki durak da Plüton.” El salladım. “Şeker için teşekkürler. Hoşçakalın.”

Dışarı çıkıp boş tahta bir banka oturunca, yüzüme serin hava çarptı. Terlemiştim, serinlemek iyi geldi. Öylece oturup havanın yüzüme vurmasına izin verdim. Vişneli şeker, dilimin arkasında ekşi bir tat bırakmıştı ama hoşuma gitmişti. Sanki beni kendime getirmişti. Elimi cebime atıp George'u dışarı çıkardım.

“Merhaba dostum.” Nazik bir şekilde, kırılmış kulağını okşadım. “Nasılslın? İyi misin?” George gözünü kırpıp hafifçe kafasını salladı. Derin bir nefes aldım. “Oradan kurtulduk George. Gerçekten de. Kutsanmış Dağ, Emmanuel ve tüm o çıldırmış inananlar artık geride kaldı.” Parmaklarımı minik bedeninin üzerine kapattım. “Bunu başka birine söylemeyeceğim George ama biraz korkuyorum. Gerçekten. Ne olacağını ya da buradan çıkınca nereye gideceğimizi bilmiyorum. Pete Nine'nin başının belaya girmesini istemiyorum. Yolda ne düşündüm biliyor musun? Eğer bir şey olursa, Emmanuel bizi almaya gelirse ya da Agnes'in annesiyle babası bizi bulup geri götürmeye çalışırlarsa, kaçıp gideceğim. Oraya geri dönemem George. Asla. Dışarı ne kadar korkutucu olsa da orası bin kat daha beterd. Artık kendi yoluma gitmem lazım.”

Hiçbir uyarı olmaksızın, otomatik kapıdan dışarı bir adamla bir kadın çıktı ve beton yolda koşturmaya başladılar. George'u hemen cebime soktum.

Benim boylarımda ama biraz daha kilolu olan kadın, adamın önünde koşuyordu. Kenarlarında sarı laleler olan

beyaz bir etek ve çenesine kadar düğmeleri olan beyaz bir hırka giymişti. Gülüyor ve çığlık atıyordu. Açık yeşil bir ceket ve mavi kot pantolon giymiş adam da peşinden gidiyordu. Kadın birdenbire durdu ve adama dönüp kollarını boynuna doladı. Onu öpmeye başladığında, elleri adamın koyu renk saçlarında dolaşıyordu. Adam da kadını öpüyordu.

Onları izlerken, içimde bir şeyler harekete geçti. Yaptıkları, Emmanuel'in beni öldüresiye dövmesine sebep olan şey değil miydi? Ayrıldıkları zaman, adam kolunu kadına dolayıp onu kendine çekti. Yolun geri kalanı boyunca sarılarak yürüdüler. Bir kez daha öpüşmelerini umarak, görüş alanımdan çıkana kadar onları izledim. Eğer bu *Days of Our Lives*'dan bir sahne olsaydı, hala öpüşmeye devam ederlerdi ve arka planda müzik çalardı. Ama nasıl ortaya çıktılarsa aynı hızla köşeyi döndüler ve gözden kayboldular.

Ayağa kalkıp hastanenin dışına doğru yürüdüm. Otoparktaki araba denizine ve uzaktaki tepelere baktım. Acil servise giden yolun kenarındaki şakayık çalıları dikkatimi çekti. Yarısından çoğu çiçek açmıştı bile.

Bir grup sülfür sarısı kelebek kocaman bir çiçeğin etrafında uçuşuyordu. Eğilip kelebeklere baktım, şimdiden çiçek özleriyle dolmuş narın duyargalarını ve tıpkı kışın, güneşin batmadan önceki rengi gibi gözüken, soluk sarı renkteki kanatlarını inceledim. Sessizce kele-

bekleri saydım. Altı tane vardı. Daha sonra kelebek defterime not alacaktım.

Acaba Winky mektubumu bulmuş mudur, diye merak ettim. Gökyüzündeki birkaç bulutun arkasında ay belir-meye başlamıştı, yani Yankee'lerin maçı başlamış olma-lıydı. Yazdıklarımı okuyunca ne yapacaktı? Bir şey yap-a-cak mıydı? Yoksa hiçbir şey yapmayacak mıydı? Sadece birkaç saat olmuştu ama onu özlemiştim bile. İçeri dö-nerken onu aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Pete Nine bekleme odasında tek başına oturmuş, sesi kısık televizyona bakıyordu. Ekranda bir mini fırını işaret ederek deli gibi kollarını sallayan adamlar vardı. Odaya girdiğimde irkildi. Onu uyandırdığımı fark ettim.

O mahmur gözlerini ovuştururken, "Agnes nerede?" diye sordum.

Salonun içindeki başka bir odayı işaret etti. "Orada. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söyledi."

Dönüp baktım. Agnes yüzüstü yerdeydi, kolları iki ya-nına açılmıştı. Yüce Tanrım. Bu saçmalıklar ne zaman sona erecekti?

Hafif bir zil sesi duyuldu. Pete Nine'nin çantasına bak-tım. Zil sesi bir kez daha duyulunca, Pete Nine buz kesti.

"O da ne?"

"Telefonum," diye cevap verdi. Telefon yüksek bir sesle bir kez daha öttü. Öne eğilip telefonun üst kıs-mını açarken onu izledim. Minik ekranda BİLİNMEYEN

NUMARA yazısı yanıp sönerken bir kez daha çaldı. Telefonu kendinden uzaklaştırırken, “Kahretsin,” dedi.

“Sorun nedir?” dedim. “Kimmiş?”

“Bilinmeyen numara. Yani büyük ihtimalle, arayan Leonard.” Burnunu ovaladı. “Bu numarayı ona verdiğimi unutmuşum.”

Telefon bir kez daha çaldı.

“Boşver,” dedim, “çantana koy.”

Fakat Pete Nine kafasını salladı. “Aramaya devam edecek.” Dönüp Agnes’in olduğu diğer bekleme odasına baktı. “Kapıyı kapat.”

Telefonu açıp kırmızı bir düğmeye basarak küçük aleti kulağına dayarken, yavaşça kapıyı kapattım. Diğer taraftan gelen, öfkeli, telaşlı sesi duyabiliyordum.

“Anne?” Pete Nine yüzünü buruşturup telefonu kulağından uzaklaştırdı. “Anne? Sen misin? Lütfen bana cevap ver. Anne? Alo?”

Pete Nine gözlerini kapatıp telefonu bir kez daha kulağına dayadı. Ne dediğini duyabilmek için, kolunu yakalayıp yanına yerleştim. Derin bir nefes aldı. “Buradayım Leonard.”

“Anne! Neredesin? Çocuklar nerede? Ne yaptın sen?”

Pete Nine ayağa kalkıp odanın içinde yürümeye başladı. Söylenenleri duyabilmek için, kolunu tutarak ben de yanında yürümeye başladım.

“Buradalar Leonard. Yanımdalar. Güvendeler. Benny’nin elini ameliyat ediyorlar...”

“Ameliyat mı? *Ameliyatmış!* Sen neden bahsediyorsun anne? Neredesin? Ne yapıyorsun?”

Pete Nine, “Buradaki cerrah dedi ki eğer onu getirmeseymişim elini kaybetme ihtimali çok yüksekmiş,” dedi.

Karşı taraftan cevap gelmedi. Sonra, “Tamam anne. Tamam, pekala. Bana nerede olduğunuzu söyle ve gelip sizi alayım,” dedi Bay Little.

Pete Nine burnundan nefes aldı, titrek tek bir nefes. “Geri gelmeyecekler Leonard,” dedi. “Onları yanıma alıyorum.”

“Onları yanıma alıyorum da ne demek? Sen aklını mı kaçırdın? Onları alamazsın! Onlar benim çocuklarım! Bana nerede olduğunu söyle anne! Hemen söyle yoksa polisi ara...”

Arkadan, “Polis olmaz!” diyen bir ses duydum. Agnes’in annesinin sesi. Ağlıyordu. “Polis olmaz Isaac! Lütfen! Emmanuel’in polisi aramakla ilgili söylediklerini hatırla!”

Gözlerimi kapatıp Bayan Little’in neden söz ettiğini hatırladım. Üç yıl önce Anna Storm adındaki genç bir kadın, düzen odasına götürüldükten sonra, Emmanuel’e polisi arayacağını söylediğinde ufak bir kargaşa yaşanmıştı. Birkaç saat sonra iki polis memuru gelmişti. İçlerinden biri, Memur Marantino, Emmanuel’e, Anna’nın “istismar suçlamaları üzerine bir soruşturma” yürüttüğünü söylemişti. Önce Emmanuel’i, sonra Veronica’yı, daha son-

ra da sayısız yetişkin inananı sorgulayarak, sekiz saat boyunca Kutsanmış Dağ'da kalmıştı. Kimse Emmanuel tarafından şiddete maruz kaldığını itiraf etmemişti. Daha da kötüsü, Memur Marantino, düzen odasını görmeyi istedikten sonra kafasını kaşıyarak dışarı çıktığında, "Bayan Storm'un neden bahsettiğini anlayamıyorum," demişti. "Bu, gördüğüm en hoş televizyon odalarından biriydi," diye eklemişti.

Samimiyetle Emmanuel'in elini sıkıp Veronica'ya başıyla kibarca selam verdikten sonra, kafasını sallayarak ortağıyla beraber araziden ayrılmıştı. Hiçbir tutanak tutulmadı ve istismar suçları da kayıtlardan silindi. Memur Marantino'nun araziye terk etmesinden dakikalar sonra Emmanuel, çocuklar da dahil, tüm inananları zorunlu bir toplantıya çağırdı. Yüzü öfkeden mosmor olmuştu, konuşurken ağzından tükürükler saçılıyordu.

"Eğer herhangi bir inanan hareketlerimi incelemesi için bir kez daha polisi ararsa, gazabımın gerçek sonuçlarına katlanacak," diye kükredi. "Eğer burada mutlu değilseniz defolup gidin! Sizi uyarıyorum! Defolup gidin!"

"Sadece nerede olduğunu söyle anne." Bay Little yalvarmaya başlamıştı. "Lütfen. Bu işe polisi karıştırmayacağız ve Emmanuel de bu durumu öğrenmek zorunda değil. Lütfen gelip çocukları almamıza izin ver, tüm bu yaşananları unutalım."

Pete Nine kafasını salladı. “Kimse olanları unutmayacak Leonard. Düzen odasıyla ilgili her şeyi biliyorum.” Hattın diğer ucunda korkunç bir sessizlik oldu. Pete Nine yutkundtu, gözyaşlarına güçlölkle hakim olduğunu anlamıştı. “Bunun olmasına nasıl izin verirsın Leonard?” dedi. “Nasıl? Onlar daha çocuk! Onlar benim torunlarım!”

“Anne.” Bay Little’ın sesi titriyordu. “Bir saniye bekle, tamam mı? Bekle. Herhangi bir anlam çıkarmadan önce açıklamama izin ver...”

“Bana şu anda söyleyebileceğın hiçbir şey, kendi çocuklarına yaşattıklarını açıklamayamaz Leonard. Hiçbir şey.”

“Anne!”

Pete Nine telefonu kapatıp sesini kıstı.

Yavaşça, “Vay,” dedim. “Bu inanılmazdı. Gerçekten güçlüydün.” Fakat titriyordu. “Geçti artık,” dedim. Kolumu omzuna dolayıp onu iskemleye götürdüm. “Otur. Yoksa düşeceksın.”

Kendini iskemleye bırakıp çantasını kucağına koydu. Yanlış bir şey söylerim korkusuyla çenemi kapalı tuttum. Birkaç dakika sonra dönüp bana baktı. Gözleri cam gibi donuktu. “Galiba bu hayatımda yaptığım en zor şeydi, Honey,” dedi. “Ve şimdi, ne yapacağımızı bilmiyorum bile.”

“Sorun değıl,” dedim. “Benny iyileştikten sonra Teksas’a gideceğiz. Tamam mı? Tıpkı konuştuğumuz

gibi.” Pete Nine yutkunup kafasını salladı ama beni dinlediğinden emin değildim. Korkmaya başladığını anlayabiliyordum. Kolunu tuttum. “Ve ne var biliyor musun?” diye ekledim. “Getirdiğin o fotoğraf makinasıyla, sırtımın birkaç fotoğrafını çekmen gerek.”

Pete Nine, şaşkın gözlerle bana baktı. “Sırtının mı?”

“Evet,” dedim. Boğazımı tıkayan yumrudan kurtulmak için yutkundum.

“Sırtımda, düzen odasından kalma kayış izleri var. Belki birilerine göstermemiz gerekir, fotoğrafını çekmelisin. Yani sonrası için, eğer söylediklerimizi ispat etmemiz gerekirse diye.” Pete Nine elindeki mendille kendini serinletmeye başladı.

“İyi misin?” diye sordum.

Mendili daha da hızlı hareket ettirerek kafasını salladı. “Birazcık başım döndü. Birazdan iyi olurum.” Birkaç dakika sonra mendili çantasına koyup fotoğraf makinasını çıkardı. “Pekala,” dedi. Sesi titriyordu. “Hadi, yapalım şu işi.”

Arkamı dönüp cesaretimi kaybetmeye fırsat bırakmadan tişörtümü sıyırdım. Duvara yaslandım. Pete Nine nefesini tuttu. Gözlerimi mavi duvarın üzerindeki bir oyuğa diktim. İçine girip tamamen ortadan kaybolduğumu hayal ettim.

“O kelime,” diye fısıldadı. “Neden sırtına o kelimeyi yazdı?”

Gözlerimin içi, sanki ateşim varmışçasına yanmaya başladı.

Bunca zaman sonra neden kendimi Emmanuel bir parçamı alıp götürmeyi başarmış gibi hissediyordum ki? “Bir oğlanı öptüm,” diye mırıldandım. “Lütfen. Sadece fotoğrafı çek.”

Pete Nine’nin makinayı yüzüne yaklaştırdığını hissedebiliyordum. Bir, iki, üç kez düğmeye bastı. Dışarı çıkan her fotoğrafın ardından, makinadan pır pır diye bir ses geldi. Tişörtümü indirip iskemlelerden birine oturdum. Pete Nine, fotoğrafları çantasına koyup yanıma oturdu.

Kolumu okşayarak, “Honey,” diye fısıldadı. “Biz doğru olanı yapıyoruz.” Kafamı sallayıp başımı önümde tutarak, pantolonumun üzerine akan yaşları fark etmemesini umdum. Ellerimi tuttuğunda, ona doğru eğilip kafamı koluna yasladım.

Bir süre sonra gözlerimi yumdum.

AGNES

Şüphe insana özgüdür. Önder Aziz Thomas, İsa ona görünüp ellerini çarmıhta aldığı yaralara sürmesine izin verdikten sonra bile, karşısına çıkanın göğsüne yükselen gerçek İsa olduğuna inanmayı reddetmişti.

Mucize yoktu.

Dr. Pannetta aracılığıyla konuşup beni Emmanuel'in yaptığı iş konusunda şüpheyi düşürmeye çalışan, şeytan mıydı? Kesinlikle mümkün bu. Emmanuel, insanlara kendini dinletmek için daha çok çaba harcaması gerektiğinden dolayı, şeytanın Tanrı'dan daha zeki olabileceğini söylemişti. Aklıma en sevdiğim aziz hikayelerinden biri olan, şeytanın acımasızca eziyet ettiği Nicodema Azizi Juliana'nın hikayesi geldi. Şeytan, beyaz cübbe giymiş, etrafı ışıkla kaplı bir melek kılığına girip onu kandırmaya çalışmıştı. Sesini bile değiştirerek onu, İsa'ya sırtını dönmesi ve taştan putlara tapması için ikna etmeye çalışmıştı. *Eğer şeytan haberci bir melek*

kılığına girebiliyorsa, diye düşündüm, neden bir doktor kılığına giremesin ki?

Mucize yoktu.

“Tanrım,” diye fısıldadım. “Kaybolmamam için bana yardım et, yüce merhametinle bana gerçeği göster.” Başım önümde yere uzanarak, bana saatler gibi gelen bir süre boyunca bekledim. Gökyüzünden Tanrı’nın, Juliana’ya şeytani melekten uzak durmasını söylemesine benzer bir ses duyulmadı. Meryem, Bernadette’ye gözüktüğü zaman ortaya çıkan parıldayan ışıklar da belirmedi. Niye yukarıdaki birileri bana yol göstermiyordu ki? Bir kerecik olsun? Kendi başıma yolu bulacak kadar güçlü değildim. Çok zordu. Bazılarına olduğu gibi, kimin doğruyu söylediğini içimde hissedemiyorum bile. Gözlerimi kapayınca tek görebildiğim, iğne ucu gibi patlayan binlerce ışıktı. *Acaba beynim, gözlerimin arkasında parçalanıyor mu*, diye merak ettim. Etrafımdaki her şey parçalara ayrılarak dağılıyordu, beynim niye dağılmasın ki? Görüntüler zihnime işliyordu, bir kaleydoskopun ardından izler gibiydim: FAHİŞE, Benny’nin Pete Nine’nin geldiğini haber vermek için tarlada bize doğru koşuşu, gölet, çığlık çığlığa bandaj ve yara bandı isteyen Claudia, arabanın arkasında uyandığı zaman Benny’nin yüzündeki ifade... Gözlerim yaşlarla doldu.

Emmanuel bir seferinde düzen odasındaiken, “Ağlamak yok,” demişti. “Eğer ağlarsan, baştan başlarım ve susana kadar devam ederim.”

Kıpır, kıpır.

Uzanıp boynumdaki tespihi tuttum.

Kıpır, kıpır. Dizlerimin üstünde doğrulup kollarımı iki yana açarak, akşam dualarını okumaya başladım. “*Credo in Deum Patrem omnipotentem...*”

Göğsümdeki acı azalmıyordu. Fakat dudaklarımdan tanıdık kelimeler dökülürken, nefesimin düzene girdiğini hissettim.

Kıpır, kıpır, kıpır.

Pete Nine, kafasını odadan içeri uzattı. “Farecik?” Dua etmeye devam ettim. “Farecik? Hemşire, Benny’nin ameliyattan çıktığını söyledi. Gidip onu görebiliriz canım.”

Benny’nin odası pembe ve mavi perdelerin asılı olduğu, tek pencere, bembeyaz bir odaydı. Nedense içerisi patates püresi ve et suyu kokuyordu. Yatağın üzerindeki metal bir düzenekte televizyon duruyordu. Duvar, turuncu kadife çiçeklerin olduğu küçük bir resim asılıydı. Benny, yatağın ortasındaydı. O kadar minik gözüküyordu ki. Burun deliklerinde yeşil, plastik tüpler vardı. Dirseğine kadar sarılmış olan eli, Honey’nin bana daha önceden gösterdiği bir kelebek kozasını hatırlattı.

Geçtiğimiz yıl, ilk kez gözlüklerini taktığı gün Emmanuel’in odasından çıkışını düşünerek, bir dakika boyunca ona baktım. Gözlük çok büyüktü. Emmanuel, kafasının arkasında sabitleyebilmek için plastik bir bant takmış olsa da hala burnundan kayıyordu.

Ayakkabılarına bakarak “Çok çirkin Ağı,” demişti. “Bütün çocuklar benimle dalga geçecek. Hiç sevmedim.”

Diz çökerek “Birazcık büyük. Ama çirkin değil Benny. Sen de büyüyeceksin. Ve seninle dalga geçen çocukların kim olduğunu Honey’ye söylersin, tamam mı? Honey onlarla ilgilenir,” demiştim.

Benny bana bakmıştı. “Peki ya sen?”

Öyle bir şey yapamayacağımı çok iyi bilmeme rağmen kafamı sallamıştım. Oyun parkındaki kabadayılarla kavgaya etmek, aziz olmak isteyen birine yakışacak bir davranış değildi.

Şimdi küçük elini, kendiminkinin içinde tutuyordum. Neden daha iyi bir abla olmamıştım? Benim neyim vardı böyle?

Pete Nine kollarını ovalayarak odadan içeri girdi. “Az önce Dr. Pannetta’yla konuştum. Ameliyatın beklediğinden daha iyi geçtiğini ve memnun olduğunu söyledi. Bir ay içinde Benny’nin, elini eskisi gibi kullanabileceğini düşünüyor.”

“Ne zaman uyanacak?” diye sordum.

“Büyük ihtimalle birkaç saat içinde uyanır. En azından hemşireler böyle söyledi.” Bana baktı. “O iyi, farecik. Gerçekten. Sadece anestezi yüzünden böyle. Yakında uyanacak.”

“Evi aramız lazım,” dedim. “Annemle babama nerede olduğumuzu söylemeliyiz. Çok endişelenmiş olmalılar.”

Pete Nine ve Honey birbirlerine baktılar, sonra tekrar bakışlarını yere çevirdiler.

“Ne? En azından onlara döneceğimizi söylemek zorundayız.”

Pete Nine usulca, “Geri dönmeyeceğiz,” dedi. Pencerenin kenarından Honey’nin bana baktığını görebiliyordum. O bakışı biliyordum. Yaptığımız bir hatadan sonra, sorgulamak için Emmanuel’in odasına girmeden önce bana attığı bakıştı. Öylesine inat ve irade dolu bir bakıştı ki hissettiğim korkuyu delip geçerdı. Genellikle bana öyle bakmasını beklерdim, işkenceden önce, yakalayıp içimde sakladığım bir tılsım gibiydi. Fakat şimdi bu bakış sadece sinirime dokunuyordu.

“Sen neden bahsediyorsun?” diyerek güldüm. “Tabii ki geri döneceğiz. Benny’nin iyileşebilmesi için evine dönmesi gerek. Ve biz de...”

Honey, “Gidiyoruz Agnes,” dedi. “Hepimiz. Pete Nine’yle birlikte Teksas’a gidiyoruz. Orada yaşamak için.”

Ayağımın altındaki zemin, kum gibi yumuşamıştı. Yatağın kenarına tutunarak dengemi korudum. “Ne? Neden?”

Pete Nine öne çıktı. “Çünkü ben artık öyle bir yerde yaşamınıza göz yumamam.”

“Nasıl bir yerde?” Dehşete kapılmıştım. “Kutsanmış Dağ gibi bir yerde mi?”

Pete Nine kafasını salladı. Dönüp Honey'ye baktım. "Honey! Söyle ona! Orası iyi. Kutsanmış Dağ'la ilgili hiçbir sorun yok."

Honey dudaklarını ısırdı ve sonra kafasını salladı. "Hayır Agnes."

Tekrar Pete Nine'ye baktım. "Ama sen yıllardır Kutsanmış Dağ'a gelirsin! Birdenbire bizi neden alıp götürmek istiyorsun ki?"

Pete Nine boğazını temizledi. "Çünkü daha önce düzen odasından haberim yoktu." Tekrar konuşmaya başladığında sesi güçlenmişti. "Sırf bu bile, orayı yakıp küle çevirmek için yeterli bir sebep. Bu sapıkça Agnes. Sadistçe. Kimse o odada katlandıklarını yaşamak zorunda kalmamalı. Ve sonra, Benny'nin başına gelen kaza, Emmanuel'in parmaklarını geri dikmeye çalışması..." Başını sallayarak duraksadı. "Belki bunca yıldır gözlerimde at gözlükleri vardı ama hiçbir fikrim yoktu. Daha önce hiç bunun gibi bir şey görmedim. İnsanlar normalde böyle yaşamıyorlar canım. Emmanuel bir akıl hastanesine kapatılmalı. Ya da bir hapishaneye."

"*Hapishane mi?* Sen neden bahsediyorsun? Emmanuel hapishaneye gitmeyi hak etmiyor. O bizden sorumlu. O tanıdığım en kutsal insan. Böyle bir şey yapmana asla izin..."

Honey, "Emmanuel bizden sorumlu değil," diye karşı çıktı. "Ve o, kutsal falan da değil. Sadece kendisi öyle oldu-

ğunu sanıyor ve oradaki herkesi de buna inandırmış durumda. O bir canavar Agnes.”

Gözlerimi kırpıttım. Duyduğum sözleri kalbimin sesinden ayırmaya çalışıyordum. “Peki ya annemle babam? Onlar canavar değil Pete Nine. İyi anlaşılmadığınızı biliyorum ama...” Gözyaşlarıma hakim olmaya çalışıyordum. “Ama onlara bunu yapamazsın. Biz onun çocuklarıyız Pete Nine. Hoşuna gitse de gitmese de.”

Pete Nine gözlerini kırpıştırdı. “Biliyorum farecik. Ve bu işin en zor kısmı.” Ellerini yavaşça yüzünde gezdirdi. “Ama bu yaşadıklarınızın adı çocuk istismarı. Bunun ne olduğunu biliyor musun Agnes?”

Bir adım geriledim. “Biz istismara filan uğramıyoruz! Biz bunu hak ediyoruz! Emmanuel hepimizi yeniden eğitmek için bunu yapmaya...”

Pete Nine sıkıca ellerimi tuttu. “Bu istismar Agnes. Bunun başka bir yolu yok. Ve insanları yeniden eğitmek diye bir şey yoktur, tamam mı canım? İnsanlar kendi kararlarını vermekte özgürdür. Düşünmek ve hareket etmek için fok balıkları gibi eğitime ihtiyaç duymazlar. Eğer polis o odanın içinde olup bitenleri öğrense, Emmanuel’i öylesine büyük bir hızla hapse tıkarlar ki başın döner.” Geri çekilmeye çalışarak kolundan kurtulmayı denedim. Beni daha da sıkıca tuttu. “Bu senin hatan değil Agnes. Bunu anlayamaman ya da normal olduğunu düşünmen, senin hatan

değil. Emmanuel seni ve aileni ikna etmiş, böyle korkunç... korkunç...”

Durdu, devam edemeyecekti. Benny’nin elini işaret etti. “Ve şimdi de Emmanuel, Benny’nin parmaklarında bir *mucize* yarattığını sanıyor! Yani, eğer onu buraya getirmeseydik...”

Dr. Pannetta’nın sözlerini düşünerek burnumu çektim. *Mucize yoktu. Mucize yoktu.*

Honey öne çıkarak “Agnes,” dedi. “Pete Nine’nin söylediklerini dinle. Lütfen.”

Son bir gayretle Pete Nine’nin elinden kurtulup Benny’nin yatağının kenarına tutundum. Oda, etrafımda dönmeye başlamıştı. Şeytan, Honey ve Pete Nine’nin kılığına girip benimle konuşuyor olabilir miydi? Tabii ki olabilir. Şeytan istediği kılığa girebilirdi.

“Dinlemek mi?” diye bağırdım. “İkinizi dinleyeceğimi mi sanıyorsunuz, bizim için neyin iyi olduğuna nasıl karar verebilirsiniz? Benim duygularımı düşündünüz mü? Tüm bu olan biten hakkındaki fikrimi sormak hiç aklınıza geldi mi?”

Honey sakın bir sesle, “Tabii ki geldi,” dedi. “Ve sormaya karar verdik. Çünkü tıpkı şu anda davrandığın gibi davranacağını biliyorduk.”

“Nasıl davranıyormuşum?”

“Aklını kaçırmış gibi.”

“Aklımı kaçırmadım,” dedim. “İkinizin uydurduğu çılgın bir fikre katılmamış olmam, aklımı kaçırdığımı anlamına gelmez.”

Honey, “O zaman söylediklerimizi dinle!” diye bağırdı. “Bir kerecik olsun dinle Agnes! Anlamasan bile! Kulaklarını aç ve bizi dinle! Pete Nine’yle birlikte Teksas’a gidip kendimize yepyeni bir hayat kurabiliriz. Bir daha asla Emmanuel’i, Veronica’yı ve düzen odasını görmek zorunda değiliz.” Bir an duraksadı. “Hayatımızda ilk kez özgür olacağız Ags. *Özgür*. Bir yerlere gidip bir şeyler yapabiliriz. Ne bileyim, televizyon izleriz. Sürekli korkmak zorunda kalmayız. Tıpkı herkes gibi, normal hayatları olan normal çocuklar gibi bir yaşamımız olur.”

“Normal olmak isteyen de kim?” diye bağırdım. “Biz inanlılar! Biz normal insanlardan daha iyi durumdayız!”

“Normalden daha iyi de anormaldir Agnes.” Honey’nin sesi dayanıklıydı. Gözlerinde ayartıcı bir parıltı vardı. O parıltı bana, babamın Aziz Thomas Aquinas’la ilgili anlattığı hikayeyi hatırlattı. Birkaç tane şeytani adam, onu erdemle dolu seçilmiş hayatından caydırabilmek için, odasına çıplak bir kadın yollamış. Aziz Thomas kapıyı açıp karşısında duran kadını görünce, şöminedeki demiri kapıp onu kovalamış. Babam hikayeyi bitirdikten sonra, “Bütün adamların akılları çelinir,” demişti. “Ama sadece azizler boyun eğmeye karşı koyabilirler.”

Gözlerimi hızla odada gezdirdim. Şöminenin demirine benzeyen tek şey, Benny'nin yatağına bağlı, bir tür makineydi. Onu yerinden sökebilmeme imkan yoktu.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Sizi dinlemiyorum," dedim. "Nasıl olsa anlamayacaksınız." Honey ağzını açtı, parmağımı sallayarak onu susturdum.

"Benden uzak dur Honey! Ciddiyim! Senden ve Emmanuel hakkında söylediklerinden bıktım." Dönüp Pete Nine'ye baktım. "Ve sen de Pete Nine. İkiniz de kafirsiniz!"

Üstü ayıcıklı bir önlük giymiş olan hemşire, odadan içeri başını uzattı. "Burada her şey yolunda mı?" dedi. Gümüş rengi stetoskop, boynunda bir kolye gibi sallanıyordu. Bir anlığına, bağıra bağıra, Pete Nine'nin bizi kaçırdığını söylemeyi düşündüm. Fakat bir şey bana engel oldu. Kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

Pete Nine gülümsedi. "Ah, evet. Her şey yolunda. Teşekkürler."

Hemşire kafasını salladı ve sonra Benny'ye baktı. "Onu erkenden uyandırmamaya dikkat edin. Şu anda ona en iyi gelecek şey, dinlenmek." Hiçbir şeyden haberi olmayan küçük kardeşime bakıp ona imrendim. Fakat sonra, onun için de savaştığımı fark ettim. Belki de hayatımda ilk kez. Ve onu bir kez daha yüzüstü bırakmayacaktım. Hemşire arkasından kapıyı kapattı ve Pete Nine bu fırsattan faydalanarak omzuma dokundu.

Ondan uzaklaştım. “Dokunma bana!” diye bağırdım.

Pete Nine elini çekti ama öylece kalakaldı. “Tek bildiğin Kutsanmış Dağ’da sürdüğün hayat Agnes. Bu yüzden, yapmaya çalıştığım şeyin senin iyiliğin için olduğunu anlamıyorsun.”

Vesaire, vesaire, vesaire, diye düşündüm. Parmaklarımla kulaklarımı kapattım. *Falan, filan, falan*. Pete Nine’nin dudakları kıpırdamayı kesmişti.

Ellerimi kulaklarımdan çekerken, içimi bir cesaret duygusu kapladı.

“Biliyor musunuz? İsterseniz morarana kadar konuşmaya devam edebilirsiniz. Ama ben Teksas’a gelmiyorum. Ve Benny de gelmiyor. Bizi zorla götüremezsiniz. Bu adam kaçırmaya girer.”

“Seni kaçırmayacağım ya da istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım farecik. Ciddiyim.” Pete Nine bir kez daha elimi tutup pembe perdeyi işaret etti. “Pencereden dışarı bak. Yolun karşısındaki otobüs durağını görüyor musun?” Alçak binanın önünde balık gibi yan yana dizilmiş mavi ve gümüş renkli otobüslere baktım. “Eğer Kutsanmış Dağ’a dönmek istiyorsan, hemen şimdi biletini alıp seni bir otobüse bindireceğim.”

Anında, “Tamam,” dedim. “O zaman beni otobüse bindir. Benny’yle birlikte. Hemen şimdi.”

Pete Nine elimi bırakırken, Honey öne çıktı. “Seni bindireceğini söyledi. Sadece seni Agnes. Benny’yi değil. Benny

ve ben, Pete Nine'yle birlikte gidiyoruz." Sözlere, karnımın en yumuşak yerine batan iğneler gibiydi. Kulaklarım uğuldamaya başladı. Boğazımı acı bir tat kapladı.

"Benny'yi alamazsınız." Sesim, çatırdayan buz gibiydi. "O benim kardeşim. Buna izin vermem."

Pete Nine, "O benim torunum," dedi. Sesinin tonu, tıpkı babamla tartışırken haklı olduğunu bildiği zamanlardaki gibiydi. "Benim de en az senin kadar, onu korumak gibi bir sorumluluğum var farecik." Odanın içindeki sessizlik sağır ediciydi. Tek ses, Benny'nin yatağının yanındaki makinadan gelen bip sesleriydi.

"Bana bunu neden yapıyorsunuz?" diye fısıldadım.

Pete Nine, "Çünkü başka yolu yok," dedi. "Yok işte." Burnunun üzerindeki deri, kızarmaya başlamıştı. Kollarını bir kez daha bana uzattı. "Sizi güvenli bir yere götürmeme izin ver Agnes. Sizi bir daha kimsenin böyle incitemeyeceği bir yere götürmeme izin ver."

Honey, Pete Nine'nin kollarıyla beli arasındaki minik aralıktan bana bakıyordu. "Lütfen," dedi. "Lütfen Agnes."

Bir anlığına, *acaba arafta mıyım*, diye merak ettim. Cehennemle cennetin ortasındaki, en ufak bir hareketi bile imkansız hale getiren o yerde miydim? Aşağı inemiyordum, yukarı çıkamıyordum. Oradayken sadece durup biri Tanrı'yı cennete gitmeyi hak ettiğime ikna edecek kadar güçlü dua edene kadar beklemeliydim. O zamana kadar muallaktası-

nızdır, belki de bir bulutun üstünde durup ya da ayın üzerinde oturup beklersiniz.

Emmanuel bizi her zaman, bir günahın fiziksel belirtilerine karşı uyarmıştı. Mide ağrısı ya da belki ağızda acı bir tat. Ateşlerde yandığını hissetmenin ne anlama geldiğini merak ettim.

Kendimi, “Benny için geleceğim,” derken duydum. “Uyanıp bize ne yaptığınızı öğrendiğinde bana ihtiyacı olacak. Kendini kurtaracak kadar güçlü olmayacak.” Pete Nine’nin ve Honey’nin gözlerine bakarken, sesimin titremesine engel olmaya çalıştım. “Ama bir konuya başından açıklık getirelim. İkiniz istediğinizi söyleyebilirsiniz ya da bizi neresinin doğru olduğuna inanıyorsanız oraya götürebilirsiniz ama Benny ve ben, her zaman inananlar olacağız.” Duraksadım. “Ne olursa olsun.”

HONEY

Güneş ışıkları pencereden içeri süzölmeye başladığı sırada Benny uyandı. O zamana kadar Agnes, bizimle gelmeye karar vermişti. İnancını sınanan bir tür yolculuk olarak gördüğü için mi yoksa Benny'yi, Pete Nine'nin ve benim şeytani pençelerimden kurtarmak için mi kabul etmişti bunu, aslında önemi yoktu. Bizimle yola devam etmesini sağlayan şey her neyse razıydım. Gerisini sonra halledebilirdik.

Benny'nin gözleri biraz şişmişti, onları açtığı zaman turta hamurundan dışarı fırlayan böğürtlenler gibi gözüküyorlardı. Agnes yanına koşup onu konuşturmaya çalıştı ama Benny'nin kafası yastığa düştü. Pete Nine koşarak odadan çıktı. Hemşireyle birlikte döndü. Hemşire, stes-teskopuyla Benny'nin kalbini dinledi, gözlerini kontrol etti, alnına ve bileklerine dokundu. Bir dakika sonra geri çekilip gülümsedi.

Agnes'a bakarak "Durumu gayet iyi," dedi. "Çetin cevizmiş. Dr. Pannetta'yı arayıp uyandığını haber vereceğim."

Hemşire odadan çıkar çıkmaz, Pete Nine işe koyuldu. Battaniyeleri katlıyor, çantasının içine küçük gazlı bez paketlerini tikiştiriyor, Benny'nin başucundaki çekmeceyi boşaltıyor ve kıyafetlerini katlıyordu. Agnes'la ikimiz, konuşmadan onu öylece izledik.

Kısık bir sesle, "Hadi bakalım kızlar," dedi. "Harcayacak daha fazla vaktimiz yok. Bana daha fazla kağıt imzalatıp gerçek sorular sormaya başlamalarından önce buradan gitmeliyiz."

Fakat bankodaki hemşireler, Pete Nine'yi kollarında Benny'yle birlikte alelacele odadan çıkarken görünce şaşkına döndü.

İçlerinden biri, "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" diye sordu. Üzerinde, beyaz, kısa kollu bir önlük vardı, dişle-rindeyse teller. Üzerinde ayıcıklı önlük olan hemşire, böğürtlenli muffin yiyordu.

Pete Nine, "Lütfen," dedi. "Gitmemiz gerek."

Hemşire, "Gitmek mi?" diye sordu şaşkınlıkla. Sanki Pete Nine şaka yapmış gibi gülüyordu. "Bu küçük çocuk, ameliyattan daha yeni çıktı! Hiçbir yere gitmiyorsunuz!"

Pete Nine, "Aslında," diyerek birkaç adım daha attı. "Gidiyoruz."

Aniden, elinde bir bardak kahveyle Dr. Pannetta belirdi. Üzerindeki ütülü mavi pantolon, beyaz gömlek ve

mavi çizgili sarı kravatıyla, bir gece öncekinden farklı gözüküyordu. Kahverengi parlak ayakkabıları, yürürken gıcır gıcır sesler çıkarıyordu, hala nemli olan beyaz saçları düzgünce taranmıştı.

Bize doğru yürürken, “Benny’nin canı aniden *Big Mac* mi çekti?” diye sordu. “Yoksa onunla beraber hastaneden gitmeyi mi düşünüyorsunuz?”

Dişlerinde teller olan hemşire, “Gitmeye çalışıyor!” diye bağırdı. “Ona açıklamaya çalıştım ama dinlemiyor!”

Pete Nine, Benny’yi bir kolundan diğerine alırken, Agnes’la birlikte onun yakınında durduk. Başıyla Dr. Pannetta’yı, hemşirelerin iştirme mesafesinden uzağa, diğer duvarın köşesine çağırdı. Agnes’la ikimiz peşlerinden gittik.

“Tüm yaptıklarınız için minnettarım, torunumun elini düzelttiniz. Hayatını kurtardığınıza eminim ve bunun benim için ne anlama geldiğini size asla anlatamam.” Derin bir nefes aldı. “Ama lütfen gitmemize engel olmayın. Tüm bu olanların ne kadar tuhaf gözüküğünü biliyorum ama gerçekten gitmemiz gerek.” Kafasıyla, sol taraftaki hemşire bölümünü işaret etti.

“Onlarda tüm adres bilgilerim var. Faturayı bana gönderebilirsiniz.”

Dr. Pannetta’nın yüzünde, küçük gergin bir gülümseme belirdi. “Burası bir hastane hanımefendi, hapishane değil. Biz de gardiyan değiliz. İstedığınız gibi gelip git-

mekte özgürsünüz. Ama yine de sizi uyarmak zorundayım, içinde bulunduğunuz şartlarda...” Duraksadı. “Eğer sizin tabirinizle söylemem gerekirse, bu vakadaki tuhaf durum, bizi Sosyal Hizmetler’e haber vermek zorunda bırakıyor,”

Doktor bu kelimeleri söyleyince midem altüst oldu. Kim olduklarından ya da ne yaptıklarından emin değildim ama Sosyal Hizmetler’in iyi bir şey olmadığı kesindi. Hemen oradan çıkmak zorundaydık yoksa bizi ayırıp farklı evlere gönderebilirlerdi. Belki de sonsuza dek.

Pete Nine başını salladı. “Evet, tabii ki. Anlıyorum. Ve endişeniz için minnettarım. Ama bizim gerçekten gitmemiz gerekli.”

Dr. Pannetta iki parmağıyla sakalına dokundu, sanki bu son sözleri düşünüyor gibiydi, sonra dönüp hemşirelerin masasına baktı. Dişi telli hemşire kafasını salladı. Bileğindeki geniş, gümüş renkli saate bakarak “Aslında, sanırım Sosyal Hizmetler’den biri çoktan arandı bile,” dedi. “En fazla bir saat içinde burada olurlar. Neden onlar gelene kadar beklemiyorsunuz? Size ve çocuklara birkaç soru soracaklar ve işleri bittiği zaman sizi taburcu ederim.”

Hafifçe omzunu silkti. “Sonra gidebilirsiniz. Böylece sorun hallolur.”

Nefesimi tutup içimden ona kadar saydım.

Pete Nine gerileyerek “Üzgünüm,” dedi. “Ama bizim bekleyecek vaktimiz yok. Hemen şimdi gitmek zorundayız. Hadi kızlar.”

Dr. Pannetta uzanıp Pete Nine’nin kolunu tuttu. “Bir dakika lütfen,” dedi.

Pete Nine, doktorun eline baktı. “Gardiyan olmadığını zı söyledığınızı sanmışım.”

“Evet,” dedi doktor. Pete Nine’nin kolunu bırakırken, Dr. Pannetta’nın sesi gergindi. Birkaç saniye boyunca ona baktıktan sonra elini kaldırdı. “Eğer iki dakika bekleyebilirsiniz, size Benny’nin antibiyotiklerini getireyim.”

Pete Nine’nin yüzü bembeyaz olmuştu. “Ah. Pekala. Evet. Tabii.”

Gergin bir şekilde, Dr. Pannetta’nın hemşire bankosuna gidip bir dosyaya bir şeyler çiziktirmesini ve küçük bir poşete üç dört şişe ilaç koymasını izledik. Poşeti Pete Nine’ye uzatıp Benny’yi nazikçe kollarına aldı ve bizimle beraber koridorda yürüdü.

“Sizi TTR olarak taburcu etmekten başka şansım yok,” dedi. “Tıbbi tedaviyi reddetmek. Bu, işlemlerinizi kapatabilmek için gerekli. Ve sizi uyarmak zorundayım, daha sonra birileri gelip sorular sorarsa, sizin açınızdan iyi olmayabilir.” Benny’yi diğer koluna aldı. “Bu küçük adam, ilaçlarını düzenli olarak vererseniz ve birkaç gün içinde bir profesyonele kontrol ettirebilirseniz, gayet iyi olacak. En fazla bir hafta sonra, bir doktora görünmeli.”

Pete Nine, "Teşşekürler," diye fısıldadı. "Bunu kesinlikle yapacağım."

Girişe gelmiştik, kendi kendine açılan camlı kapının birkaç metre ilerisindeydik. Hayat kurtarıcı şekerleri olan kadın, danışma masasının arkasından bize baktı. Bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim.

Dr. Pannetta, Benny'yi Pete Nine'nin kollarına bıraktı. "Ona iyi bakın," dedi. "O parmaklar için çok uğraştım."

Pete Nine başını salladı. "Söz veriyorum, çok iyi bakacağım."

Dr. Pannetta, Agnes'la ikimize baktı. "Ve siz ikiniz de ellerinin bir daha kapıya sıkışmamasını sağlayın, tamam mı?" Kafamızı salladık. Doktor, cam kapının önündeki plastik paspasa doğru yürüdü. Kapı açılınca Agnes hafifçe sıçradı.

Elini tutarak "Korkma, Agnes," dedim. "Bu sadece otomatik bir kapı. Sana zarar vermez." Ama dışarı çıkabilmesi için onu çekmem gerekti. Ellerini ağzına götürüp ağır ağır yürüdü. Dışarı çıktığımızda dönerek, danışma masasına kolunu dayamış, bizi izleyen Dr. Pannetta'ya baktım. Hayat kurtaran şekerleri olan kadının yüzü, doktorun dirseğinin hizasındaydı. El salladım. İkisi de ellerini kaldırıp bana doğru salladılar, ikisinin yüzünde de şaşkın ifade vardı.

Kraliçe Mary'nin yanına geldiğimizde, Agnes bir kez daha korkuya kapıldı.

“Ah,” dedi. “Ah, yapamayacağım. Yapamayacağım. Bu yüzden cehennemde yanacağız. Lütfen geri dönelim. Lütfen.”

Pete Nine, “Arabaya bin farecik,” dedi. Sesi katı ve kararlıydı. “Hemen.”

Agnes, yüzünde boş bir ifadeyle ona baktıktan sonra, dudağının içini ısırarak arka koltuğa geçti. Benny’yi dikkatlice kucağına yatırdık ve Pete Nine, hastanenin otoparkından çıktı. Sonra Kraliçe Mary, 81 Güney Rotası denilen yolda uçmaya başladı. O kadar hızlı gidiyorduk ki yol kenarındaki ağaçlar bulanık gözüküyordu. Hiçbir şey demedim ama içimden bir his, artık Connecticut’ta olmadığımızı söylüyordu.

Bana uzun gelen bir süre boyunca kimse konuşmadı. Belki de hayatımda ilk kez, söyleyecek kelime bulamıyordum. Sanki çok hızlı nefes alırsam ya da sert bir rüzgar eserse patlayabilecek bir sabun köpüğünün içinde yolculuk ediyor gibiydik. Ben de ön koltukta büzüşüp kıpırdamadan oturdum. Uzun süre camdan dışarı baktım. Gerçeği söylemem gerekirse, biraz hayalkırıklığına uğramıştım. Belki bir otobanda olduğumuz için, belki de ilk kez dışarıda olmanın heyecanı sönmeye başladığı için, dış dünya, en azından benim baktığım noktadan, epey sıkıcı gözüküyordu. Televizyonda gördüğüm tüm reklamlarda, yeşil tarlaların üzerinde uçan sıcak hava balonları, rüzgarlı yollarda yarışan parlak arabalar, okyanusun ke-

narında koşan ya da kocaman teknelerle denize açılmış insanlar vardı. Ama şimdi görebildiğim tek şey, ağaç ve daha çok ağaçtı. Çoğu akçaağaç ve meşeydi. Arada bir makiler de vardı. Arada sırada ortaya çıkan tarlalar, ağaçların arasında beliriyordu ama onlar bile solmuş otlarla kaplıydı. Kelebekleri görebilmek için gözlerimi dört açtım ama Pete Nine bu kadar hızlı giderken bu imkansızdı. Hız limitinin saatte 65 mil olduğunu bildiren en az beş ya da altı tane tabelanın yanından geçmiştik ama Pete Nine, en az seksenle gidiyordu. En az.

Bir saat sonra, yol kenarında birkaç tane ev gördüm. Otobanın arkasında olmalarına ve bir mahalle gibi yerleşmemelerine rağmen yine de önlerinde bahçeleri ve çiçekleri vardı. Evlerden birinin arka tarafındaki bir çocuk, araba lastiğinin içine oturmuş, sallanıyordu. Sallanan çocuğu geçerken arkama dönüp baktım. Pete Nine'ye durmasını söylemeyi istedim. Böylece inip çocuğa adını, nerede okula gittiğini, burada yaşamaktan memnun olup olmadığını sorabilirdim. Ama tabii söyleyemedim. Sonra büyük binalar belirdi, taba rengi bir binanın üzerinde, büyük, parlak harflerle SHOP RITE yazıyordu, yanındaki küçük binanın üzerinde de RITE AID harfleri vardı. Kolları paketlerle dolu insanlar, aceleyle bu mağazalara girip çıkıyorlardı. Neler aldıklarını, ne kadar para harcadıklarını merak ettim. Acaba diş macunu ya da sabun ne kadar tutuyordu? Bir çizgi halinde yan yana duran mağazala-

rın önünden geçtik. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde tabelalarını okumaya çalışıyordum ama yazılar bulanıklaşıyordu. Tek gözüme çarpan, ROY'UN PİZZACISI oldu. Sabırsızca arkama yaslandım, acıktığımı hissetmiştim.

En sonunda, “Pete Nine?” dedim.

“Evet şekerim?”

“*Big Mac*’in tadı nasıl?”

“*Big Mac*’in...” Pete Nine şaşırmış gibiydi.

“Dr. Pannetta, Benny’nin canının *Big Mac* çektiğiyle ilgili bir şeyler söylemişti ya,” diye üsteledim. “O kadar lezzetliler mi?”

“Tanrım, canım benim, daha önce hiç *Big Mac* yemedin, değil mi?”

Dikiz aynasından arkaya baktı. “Peki ya sen farecik?” Dönüp Agnes’a baktım. Kıpırdamadı. “Eğer Honey yememişse, tabii ki sen de yememişsindir,” dedi Pete Nine. İki eliyle birden direksiyona vurdu. “Sevgili yol arkadaşlarım, o zaman bugünkü ilk işimiz bu olacak.” Direksiyonu HARRISBURG yazan yeşil tabelaya doğru kırdı. Birkaç dakika sonra çatısında, dev, sarı bir M harfi olan, kah-verengi, kare şeklinde bir binanın önündeki dört arabalık kuyruğun sonundaydık. Pete Nine, onu günlerdir görmediğim kadar heyecanlı bir şekilde, “Burası, *McDonald’s*’ın arabaya servis bölümü,” dedi. “*McDonald’s*, *Big Mac*’in evidir.”

“Tam olarak nedir?” diye sordum. “Yani bir *Big Mac*?”

Pete Nine ellerini ovuşturdu. “Canım, *Big Mac*, vücuduna sokabileceğin en berbat şeylerden biridir. Fakat aynı zamanda en lezzetlisidir de. İşte bu yüzden, ben ayda en az üç tane yerim.” İçini çekti. “Üç hamburger ekmeğinin arasına yerleştirilmiş, üzerine ketçap, peynir ve özel sos sürülmüş iki tane et. Ah Tanrım, yanında biraz da patates kızartması ve buzlu *Coca-Cola* olunca, ölüp cennete gittiğini sanabilirsin.”

Midem heyecanla guruldadı. “Vay be,” dedim. “Kulağa harika geliyor. Ben iki tane alabilir miyim?”

“Elbette!” Pete Nine ellerini çırpı. “İstersen üç tane al! Bu senin ilk *Big Mac*’in!” Dönüp Agnes’a baktı. “Peki ya sen farecik? Denemek ister misin?”

Agnes dudaklarını ısırıp camdan dışarı baktı. Önümüzdeki araba nihayet uzaklaştı ve Pete Nine, önü hamburger resimleriyle kaplı levhaya yaklaştı. Sonra levhayla konuşmaya başladı! İçinden siparişlerimizi tekrar eden bir kız sesi duyulunca, neredeyse şaşkınlıktan arabadan aşağı düşecektim.

“Vay canına Agnes, bunu gördün mü?” Sertçe bana bakıp kafasını çevirdi. Dönüp hala bir uyanıp bir uyuklayan Benny’ye baktım. Tüm bunları kaçırdığı için üzülüyordum. Pete Nine arabayı, başka bir kızın yemekleri vermek için beklediği pencerenin önüne çekti. Sonra kahverengi, yağlı kağıttan paketleri ikimizin arasına yerleştirdi.

Biraz sonra paketi açınca içeriyi dolduran koku, beni bir yumruk yemişçesine sersemletti. En üstte duran küçük ambalajı açtığımda arabanın içi tuz ve ılık peynir kokusuyla doldu.

Tadı hayal ettiğimden daha güzeldi. Ilık ve biberliydi, arka planda da peynirin ağzımda bıraktığı keskin tat. Sanırım içinde turşu da vardı ve belki biraz da hardal. Çiğnerken gözlerimi yumdum.

Pete Nine beni izlerken, “Ha?” dedi. “Sana söylememiş miydim?”

“Hımmm,” diye cevapladım. “Hayal ettiğimden de güzelmış.”

Arkamı dönüp paketi Agnes’in yanına bıraktım. Kaşlarımı kaldırarak “Bunu mutlaka denemelisin Ags,” dedim. “Soğutma.”

Fakat o, kafasını çevirip bakışlarını dışarıdaki bulanık, yeşil araziye dikti. Elini boynuna atıp tespihine dokundu.

Ben ikinci *Big Mac*’ime başlarken Pete Nine hızla sandviçini yiyordu. Kırmızı dev bir paketteki patates kızartmalarını ve koca bir kolayı paylaştık. Son yudumumu aldığımda, neredeyse bayılmak üzereydim.

Pete Nine gülererek, “İçinde bir kurt olmalı Honey,” dedi. Bizi ne zaman ziyaret etse, ne kadar çok yemek yediğime şaşırarak aynı şeyi söylerdi. “Tanrım, sen gerçekten de ne çok yiyorsun.”

Pantolonumun düğmesini açarken, “Aslında, kendimi çok iyi hissetmiyorum,” dedim.

Pete Nine güldü. “İşte *McDonald’s* böyledir. “Yerken aldığın keyfin bedelini ödersin.”

Agnes arka koltuktan, “Tıpkı bir günah gibi,” dedi.

Tam arkamı dönecektim ki vazgeçtim. Bir süre böyle davranmaya devam edecekti. Yapabileceğimiz tek şey, geçmesini beklemektir.

AGNES

Benny'yi elimden geldiğince rahat ettirmeye çalıştım. Battaniyeleri etrafına yerleştirip kafasını kucağıma koydum. Fakat o, fark etmişe benzemiyordu. Sadece uyuyordu. Midemdeki gerginlik hissi bir türlü geçmiyordu. Pete Nine ve Honey'nin beni bu çılgınlığa ikna etmelerine izin verdiğime hala inanamıyordum. Hem de sırf düzen odası yüzünden. Pete Nine, düzen odası için ne demişti? Çocuk istismarı! Ne kadar da saçma. Anlamıyordu. Ama tabii ki anlayamazdı. O bir inanan değildi ki. Öylesine bir disipline ne kadar ihtiyaç duyduğumuzu ya da o disiplin olmazsa nasıl insanlara dönüşeceğimizi anlamıyordu. Biz, o zaman ... şey... kafir olurduk.

Güneş gökyüzünde yükseliyordu, yani büyük ihtimalle sabah duası daha yeni bitmişti. Camdan dışarı bakmaya korkuyordum. Her şey öylesine büyük, öylesine korkunçtu ki. Ben de onun yerine boynumdaki tespihi alıp gözlerimi

yumarak dua etmeye başladım. Bir süre sonra Honey, *Big Mac* denilen bir şeyden bahsetmeye başladı. Pete Nine'yle ikisi ön tarafta yemeklere yumulmuşken ben, Benny'ye kötü davrandığım için, irademi kullanıp guruldayan mideme karşı koyarak arka koltukta oturdum. *Big Mac*'lerin ağır kokusu arabanın içini kaplamışken, bu görevi gerçekleştirmek kolay olmadı. Kokusu hem lezzetli hem de bayıltıcıydı. Pete Nine ve Honey'nin bana bakmadığından emin olduğum bir anda, açlığımı bastırmasını umarak belimdeki ipi sıkılaştırdım. Fakat bu sadece nefes almamı zorlaştırdı. Sonra tam Gettysburg'ü geçtiğimiz sırada Honey, Pete Nine'den radyoyu açmak için izin istedi.

"Elbette, açabilirsin," diyen Pete Nine, gümüş renkli düğmeye basmak için öne eğildi. "Hoşuna giden bir şey bulana kadar bu küçük düğmeyi çevireceksin," diye ekledi.

Honey'nin, gözlerimi üstünde hissedebildiğini biliyordum ama dudaklarını büzüp düğmeyi çevirmeye devam etti. Nihayet radyodan bir kadın sesi duyulduğunda durdu. Duyduğum en acayip sestti bu. Basit ve iddiasızdı. Ama Tanrı'nın da geri kalanlarımız gibi bir sersem olduğuylla ilgili sözleri şok ediciydi.

"Kapat şunu!" diye bağırdım. "Hepimiz cehenmene gitmeden önce kapat şunu Honey!"

Honey koltuğundan sıçradı, irkilmışti. Fakat sanki çoktan öne uzanıp radyoyu kapatmaya çalışmışım gibi, elleriyle

gümüş düğmelerin önünü kapattı. “Hayır,” dedi. “Ben dinlemek istiyorum!”

Parmaklarımla Benny’nin kulaklarını tıkadım. Kıpırdamıyordu. “İşte tam da bu yüzden müzik dinlemeye izniniz yok!” diye bağırdım. “Bu kutsal şeylere küfür ediyor! Kapat şunu! Hemen!”

Pete Nine aynadan dikkatle beni izliyordu. Öne eğilip Honey’nin bileğine dokundu. Usulca, “Kapat,” dedi. “Şimdilik canım.”

Honey bana sert bir bakış atıp işaretparmağıyla, sertçe düğmeye bastı. “Mutlu oldun mu?” Cevap vermedim. Dönüp bana baktı. “Kutsal şeylere küfür etmek mi? Müzik dinlediğimiz için, gerçekten Tanrı’nın bizi cehenneme yollayacağına mı inanıyorsunuz?”

“O kadın, Tanrı’nın bir sersem olduğunu söylüyordu!” Duyduğum kelimeleri boşaltmak istercesine kafamı salladım. “Bu, üçüncü buyruğa karşı gelmek kadar kötü bir şey.”

Pete Nine, “O hangisiydi?” diye sordu.

Honey küçümseyerek “Tanrı’nın adını değersiz bir şekilde anmamalısınız,” dedi.

“Bu doğru!” diye bağırdım. “Tanrı asla sersem olamaz! O kusursuzdur!”

Pete Nine, “Bana ilginç gelen ne biliyor musun?” dedi. “Senin mükemmellik fikrinin bu kadar dengesiz olması.”

Gözlerimi kırptım. “Hiç de değil.”

Pete Nine kibarca, “Ama öyle,” dedi. “Dengesiz. Eğer Tanrı, senin söylediğin gibi, her yönden kusursuzsa, o zaman bu, sevgi dolu ve affedici olduğu anlamına gelir, öyle değil mi?” Kafamı salladım. “O zaman, müzik dinledikleri için insanları nasıl cehenneme gönderebilir?” diye sordu Pete Nine. “Bu, sevgi dolu ve affedici olmaya ters düşmez mi?”

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Nihayet, “İnsanları *iyi* müzik dinledikleri için cehenneme göndermeyecek ki,” diye cevap verdim.

Pete Nine, “Peki ya iyi müzik nedir?” diye sordu. Cevap vermedim. “Söyle bana farecik.”

“Bilirsin, onu yücelten türde şeyler. Emmanuel’in piyanoda çaldıkları gibi.”

Honey homurdayarak kafasını koltuğa vurdu. “Agnes. Eğer bu dünyada dinlenilmesine izin verilen tek müzik onun çaldığı sıkıcı, berbat şeyler olsaydı, insanlar akıllarını kaçırlırlardı!”

“Tanrı’nın bir sersem olduğuyla ilgili şeyler yazanlar, zaten çoktan akıllarını kaçırmışlar,” dedim.

Honey gözlerini devirerek “Ve hükümleri de verilmiştir sanırım,” dedi.

“Evet,” dedim, tüm kalbimle. “Kesinlikle verilmiştir.”

Bir dakika boyunca kimse konuşmadı. Sonra Honey sanki bir şey onu dürtmüş gibi arkasına döndü. “Gerçekten

bütün ömrünü bir robot gibi düşünerek mi geçirmek istiyorsun?” diye sordu.

Kafamı çevirip sakince, “Hayır,” dedim. “Ömrümü bir aziz gibi düşünerek geçirmek istiyorum.”

Honey, “Ama sen bir aziz değilsin!” diye kükredi. “Azizler bile, hayattayken, aziz değildi, seni gerizekalı! Bir aziz olmak için, en az yüz yıl önce ölmüş olman gerek! İstedğin bu mu Agnes? Kısıtlamalarla, cezalarla ve kırbaçlarla dolu bir hayat sürmek mi istiyorsun? Böylece, ölünce, daha doğrusu öldükten yüz yıl sonra, birisi sana aziz desin diye mi?”

Benny’nin sağlam elinin üzerindeki tırnakların etrafındaki şeytan tırnaklarına baktım. Yarım ay gibi kıvrık ve beyazdılar. “Eğer Tanrı böyle yapmamızı şart koyduysa, evet,” dedim. Sesim titriyordu. “Onun yöntemlerini sorgulamak bize düşmez.”

Honey’nin yüzü terden parlıyordu, pembe bir balon gibi şişmişti. Yavaşça arkasını dönerek “Tanrım, tıpkı Emmanuel gibi konuşuyorsun,” dedi.

Boynuna baktım. “Teşekkürler. Bunu bir iltifat olarak kabul ederim.”

“Eh, o zaman aptalın tekisin. Çünkü bu bir hakaretti.”

Ağzımın içi buz kesmişti. “Senin fikrini sorduğumu hatırlamıyorum.”

“Merak etme,” dedi. “Bir daha söylemeyeceğim zaten.”

Emmitsburg, Maryland'in biraz dışında Pete Nine arabayı geniş bir otoparka çekerek WAL-MART yazılı bir binanın önüne park etti.

Honey, "Ne yapıyoruz?" diye sordu. Pete Nine kapıyı açıp dışarı çıktı ve gerindi.

"Yolculuğun geri kalanında hepinizin bazı ihtiyaçları olacak. Ve *Wal-Mart*'ta bulunmayan şey yoktur."

Wal-Mart o kadar büyüktü ki bir başka otomatik kapıdan daha içeri girdiğimizde, bir an için, *acaba burası mağaza şeklinde bir şehir mi*, diye düşündüm. İçerisi, bayat patlamış mısır kokuyordu. İnsanlar, parlak beyaz zeminin üzerinde, içlerinde kotlar, kahveler, ayakkabılar olan alışveriş arabalarını itiyorlardı. O arabalardan birinin içine, battaniyelerden yastık yapıp Benny'yi yerleştirdik ve koridorlarda ilerlemeye başladık.

"Burası inanılmaz bir yer!" dedi Honey.

Pete Nine, bizi sırt çantalarıyla dolu bir koridora götürdü ve üç farklı renkte çanta seçti. Kenarları gümüş rengindeki, koyu mavi olanı bana uzatırken, "Doldurun içlerini," dedi. "Diş macunu, sabun, saç fırçası, ne isterseniz. Önümüzdeki birkaç gün boyunca ihtiyaç duyabileceğinizi düşündüğünüz her şeyi alın." Çanta koridorunun arkasındaki, ayakkabılarla dolu daha büyük bir bölümü işaret etti. "Gidip bir spor ayakkabı bulacağım," dedi. "Hemen şuradayım. İşinizi bitirince gelin."

Honey önümüzden yürürken, Benny'yi yerleştirdiğimiz arabayı çantaların durduğu bölümün yanındaki geniş koridora doğru ittim. Bir taraf, yüzlerce farklı çeşit diş macunuyla doluydu, diğer tarafta ise renkli diş fırçalarından oluşan bir deniz vardı.

Yavaşça, "Sanırım diş macununa ihtiyacımız olacak," dedim.

Honey hızlıca raflara bakıp *Diş Çürüklerine Karşı Mangolu* bir macunu eline aldı. Parlak sarı bir fırça bulup dikkatsizce çantasının içine attı. Omzunun üzerinden, "Ben diğer koridorda olacağım," dedi. "Bir şampuana ihtiyacımız var."

Vanilyalı-naneli ve süper beyazlatıcı iki macunun arasında seçim yapmaya çalışarak oyalandım. Vanilyalı-nanelinin tadı daha güzel olabilirdi ama süper beyazlatıcı, dişlerimin daha güzel gözükmesini mi sağlayacaktı? Dişlerim yeterince beyaz değil miydi? Karar veremedim. Sonunda iki macunu birden Benny'ye gösterdim. "Hangisi Benny?"

Benny titrek parmağıyla vanilyalı-naneliyi işaret etti.

Gülümsedim. "Güzel. Ben de bunu istiyordum."

Bana açık mor-mavi çizgili bir diş fırçası, Benny'ye ise sapında şimşek işareti olan mavi bir tane seçmeden önce, bir sürü fırça için de aynı şeyi yaptık. Beyaz dışındaki renklerde de diş fırçaları olduğunu bilmiyordum. Benny cevap vermek yerine, işaret edip kafasını sallıyordu. *Acaba hastanede verdikleri anestezi yüzünden mi konuşmakta zorluk çekiyor,* diye merak ettim.

Yandaki koridorda öyle çok şampuan çeşidi vardı ki onlara bakınca başım döndü. Üzerinde *temizleyici meyve öz*ü yazan, açık yeşil renkte şişeler ve *hindistan cevizi özlü bukle açıcı* yazan, kare biçiminde mor kutular vardı. Honey, çoktan çantasına iki şişe atmıştı bile.

“Hemen şurada, Pete Nine’nin yanında olacağım,” dedi Honey. Pete Nine koridorun sonunda durmuş, ayağını mavi bir ayakkabıya sığdırmaya çalışıyordu. Honey, omzunun üzerinden bakarak “Koridorun sonunda saç tokaları filan da var. Bir iki tane al mutlaka,” dedi.

Benny alışveriş arabasının demirlerinin arasından bakarak saç aksesuarlarını incelerken, ben farklı şampuanları kokluyordum. Çiçekten çiçeğe uçan bir yaban arısı gibi sersemlemiştim. Hepsi o kadar güzel kokuyordu ki! En sonunda, kuru saçlar için üretilmiş, mandalina özlü, derinden temizleyici bir şampuanda karar kıldım. Şampuan, benim cansız, donuk saçlarımı, parlak, kabarık saçlara dönüştürmeyi vaat ediyordu. Tam şişeyi arabaya koymak üzereyken, en alt raftaki, içi turuncu sıvıyla dolu küçük şişeyi gördüm. Daha yakından bakabilmek için eğildiğimde, ciğerlerimde suyla dolmuş gibi bir baskı hissettim. Küçük etiketin üzerinde, *Johnson&Johnson* Bebek Şampuanı yazıyordu. Kutsanmış Dağ’da kullandığımız tek şampuandı bu. İki hafta önce, duş yapamayacak kadar hasta olduğumda saçlarımı yıkayan anemi hatırlayınca içim cız etti.

Aniden, Benny'nin bir şeyi işaret ettiğini gördüm. "Ne oldu Benny?" Saç aksesuarlarının olduğu duvarı gösteriyordu. Ortasında dokunaç gibi minik süslerin olduğu, ince, güzel saç tokasını gördüm. Pembe antenlerinden her biri, gümüş rengi boncuklarla tutturulmuştu. Görkemli bir çiçeğe benziyordu. "Bu mu?" dedim. Benny kafasını sallayıp eliyle beni gösterdi. "Çok güzelmiş," diye fısıldadım. Benny, başımı işaret etti. "Sence bana yakışır mı?" diye sordum. Tokayı başıma götürürken, kocaman açılmış gözleriyle kafasını salladı. "Öyle mi?" dedim. "Gerçekten mi?"

Tokaların yanında, aynalı, minik bir bölüm vardı. Başımda tokayla gidip aynalardan birinin önünde durdum. O kadar güzeldi ki! Ve saçımda iyi duruyordu, ne çok büyüktü ne de çok küçük. Pembesinin tonu, tenime uymuştu. Heyecanla Benny'ye döndüm ve sonra...

Ve sonra, Büyük Dört'ün ikincisini hatırladım: *Vücudunu ört. Ruhunu süsle.*

Pazar ayinleri sırasında Emmanuel'in bunu söylediğini kaç kere duymuştum? *Bedeninizin dışıyla ilgili tuzaklara düşerek zaman harcamayın. Bunların, Tanrı'nın gözünde hiçbir anlamı yoktur. Bedenlerimiz ölecek. Bu dünyadaki vaktinizi, ruhlarınızı süsleyerek geçirin.*

Pembe tokayı yavaşça rafa bıraktım. Benny öfkeyle arabanın içini tekmeleyerek, tokayı işaret etti.

Kafamı salladım. “Önemli değil Benny. Gerçekten. Ona ihtiyacım yok. Aslında bu aptal mağazada vakit harcamamalıyız. Buradaki hiçbir şeye ihtiyacımız yok.”

Arabayı koridordan aşağı iterken, Benny perişan bir halde tokaya baktı.

Güzel şampuan şişesini çantadan çıkarıp rafa bıraktım. *Johnson&Johnson* şişesini aldım. “Tek ihtiyacımız olan bu dostum,” dedim. “Tamam mı?”

Arabanın içindeki küçük, gümüş rengindeki karelerden yere bakarak dudağını sarkıttı. Köşeyi döndüğüm sırada Honey’yi gördüm. Koridorun sonunda durmuş, beni izliyordu.

Bize doğru yürürken, “Gerçekten istediğin bir şeyi almak kötü değildir, biliyorsun,” dedi. Pembe tokayı raftan alıp tekrar arabanın içine attı.

Eğilip tokayı çıkarttım. “Sen kendi ihtiyacın olanları al Honey,” dedim. “Ve ben de kendi ihtiyacım olanları alayım.” Tokayı tekrar kancaya asıp arabayı ittim ve mağazanın ön tarafına doğru ilerledim.

Pete Nine, elindeki kağıt inceliğindeki dikdörtgeni, gümüş renkli bir makinaya sokarak, aldığımız her şeyi kredi kartıyla ödedi. Tuhaf görünümlü bir kalemle de imzasını attı. Kasiyer, sırık gibi uzun, sivilceli bir oğlandı. Nedense arkasındaki ışıklar çok parlak gözüküyordu. Önünde İsa’nın resmi olan tişörtüne baktım. Sakallı görüntü bulanıklaştı,

netleşti ve sonra bir kez daha bulanıklaştı. Gözlerimi kısıp kendimi İsa'nın altında yazan kelimeleri okuyamaya zorladım. “Ben sizin gnahlarınız için öldüm,” yazıyordu. “Ve elime geçen tek şey, dandik bir tişört m oldu?”

Benny'nin tişörtü görmesine engel olmak için arkamı döndüm ama her yer dönmeye başlamıştı. Sanki bir dalga'nın zerindeydim. nm görmeden, tutunmak için bir yere uzandım ama yere yığıldım.

Ve sonrası, karanlıktı.

HONEY

Agnes, *Wal-Mart*'ta bayılınca, Pete Nine çılgına döndü. Neyse ki ben tam arkasında duruyordum. Böylece Agnes bayılıp yıkılan bir bina gibi yere yığıldığında, tam yere düşmeden önce onu yakalayabildim. Pete Nine o kadar güçlü bir çığlık attı ki diğer koridorlardaki insanlar başımıza üşüştü. Kasiyer oğlan, yüzünde aptal bir ifadeyle bize bakıyordu.

“Ah, ne oldu?” diye sordu. “Ambulans çağırmalı mıyım?”

Benny, alışveriş arabasının yanlarına tutunmuş, kocaman gözlerle bize bakıyordu.

Onu dikkatlice yere yatırdıktan sonra, eğilip kulağımı Agnes'in ağzına dayadım. Meraklı izleyicilere, “Nefes alıyordur,” diyerek durumu ilan ettim. “Sanırım sadece bayıldı.”

Bir saniye sonra Agnes'in gözleri açılmıştı.

“Evet.” Kafamı salladım. “O iyi. Sadece bir şeyler yemesi gerek, o kadar.”

Pete Nine yanımızda dik çökmüştü.

Alçak sesle, “Birkaç gündür yemek yediğini sanmıyorum,” dedim. “Bazen böyle yapıyor.”

Pete Nine şaşırarak “Ne yapıyor?” dedi.

“Oruç tutuyor. Bilirsin, azizler gibi. İşlediği günahların kefareti olarak.”

Agnes doğrulup oturmaya çalıştı ama Pete Nine onu durdurdu. “Dur canım. Sokağın tam karşısında bir otel var. Şimdi oraya gideceğiz, seni doyuracağız ve yatıracğız.”

“Öyle mi yapacağız?” diye sordum.

Pete Nine başıyla onayladı. Tek eliyle gömleğinin önünü tutuyordu. “İki uzun gün geçirdik. Geçtiğimiz yirmi dört saat boyunca kimse doğru düzgün uyumadı. Hepimiz pislendik. İhtiyacımız olan şey, iyi bir gece uykusu.”

Pete Nine, Benny’nin elini tuttu. Ben de otelin içinde, odaya doğru yürümesine yardım etmek için kolumu Agnes’a doladım.

Yanımdan uzaklaşmaya çalışarak, boğuk bir sesle, “Ben iyiyim,” diye fısıldadı.

Onu daha da sıkı kavradım. “Rahatla,” dedim. “Yere yapıştıktan sonra insanların sana yardım etmesine izin vermek günah değildir.”

Oda büyük değildi. Fakat içi temizdi ve çam iğnesi gibi kokuyordu. Köşedeki pencere, ön taraftaki çimenliğe bakıyordu. Ortada iki tane yatak vardı. Birinin üze-

rinde turuncu, diğzerinin üzerinde kahverengi yorganlar seriliydi, duvara dayalı bir masa ve bir de kocaman televizyon seti vardı.

Pete Nine, duvara yakın olan yatağı işaret ederek “Benny ve Agnes’ı buna yatıralım,” dedi. “Senle ikimiz de burada yatarız.”

Pete Nine, Benny’ye Dr. Pannetta’nın verdiği ilaçlardan birini içirirken, ben de Agnes’in yatağa uzanmasına yardım ettim.

Elini tutarak “Bak,” dedim. “Pete Nine bize yeni pijamalar aldı. Üzerini değiştirmene yardım edeyim, daha rahat edersin.” Agnes kafasını sallayıp güçsüzce yastığa yattı.

“Hiçbir şeye ihtiyacım yok,” diye fısıldadı.

Elimi çektim. “İki dakikalığına kurban gibi davranmaktan vazgeçip sana yardım etmeme izin verir misin?”

Agnes’in yüzü, ağlamak üzereymiş gibi buruştu.

Pete Nine, aceleyle yanımıza gelip elini omzuma koydu.

“Honey. Lütfen. Kibar ol.”

Yenilgiye uğramış bir şekilde kafamı sallayıp kendimi Benny’nin yattığı yatağa bıraktım.

Pete Nine, torununu mantığa davet eden bir ses tonuyla, “Agnes,” dedi. “Rahat pijamalarını giymelisin. Bu konuda tartışılmayacak canım. Şimdi sana yardım etmeme izin ver.”

Agnes gözlerini kırıp kollarını kaldırdı. Kollarıyla göğsünü örterek kendini yastığa bırakırken, Pete Nine de Agnes'in cübbesini ve tişörtünü çıkardı. Pete Nine'nin soluğunu tuttuğunu duydum.

"Ne oldu?" diye sordum.

Pete Nine, katlanmış mor derinin altından zar zor görülen, Agnes'in belindeki ipi gösterdi. İpi çözmeye çalışarak, "Bayıldığına şaşmamalı," dedi. Agnes bağırmaya başladı. "Tanrım, Agnes! Bu şeyle nefes bile alamazsın! Honey, danışmaya gidip oradaki adamdan makas iste."

Yerimden kıpırdamadım. "Nedir bu?" dedim. "Başka bir kefaret yöntemi daha mı?" Sesimdeki öfkeyi güçlkle bastırabiliyordum. "Bunu da Azizin Yolu'ndan öğren-din?" Agnes gözlerini yere dikmişti. Arkamı dönüp mide bulantısıyla odadan çıktım.

İpi çıkarttıktan sonra Agnes'in belindeki iz, daha da kötü gözükmeye başladı. İnce, açık yaranın bazı yerlerinden kan sızıyordu. Pete Nine aceleyle *Wal-Mart*'a koşup iki şişe oksijenli su, tentürdiyot ve beyaz gazlı bezle geri döndü. O Agnes'in yarasını temizlerken, ben de odanın diğer ucunda, bize yeni aldığı oyun kartlarıyla, Benny'yi oyaladım. Oksijenli su ve tentürdiyot tenine değerken, Agnes acı dolu, minik sesler çıkırıyordu.

Pete Nine, Agnes'in karnına son bezi sararken, "Kendine bir daha böyle bir şey yapmayacağına dair bana söz ver," dedi. Agnes kafasını çevirdi. "Buna hiç

gerek yok,” diye devam etti Pete Nine. “Tanrı senin ne kadar harika bir insan olduğunu zaten biliyor farecik. Onu ikna etmeye çalışmak zorunda değilsin.”

Agnes gözlerini yumdu.

Daha sonra Pete Nine, oda servisi denilen bir yere sipariş verdi. En az *McDonald's*’ın arabaya servisi kadar müthişti. Benny’yle ikimiz kızarmış peynirli sandviç, lahana salatası, fasulye ve kızarmış patates yedik. Pete Nine, ekşi soslu, biberli, etli tako salatası istedi. Agnes’ı menüden bir şey seçmeye ikna etmek için uzunca bir zaman çabaladı. Ama Agnes konuşmuyordu.

“Ona hindili bir sandviç söyle,” dedim kızarak. “Eğer mecbur kalırsam, ağzından içeri tıkarım.” Agnes sıkıca dudaklarını bastırdı.

Yemekler gelince iş değişti. Agnes’in menüsünün çorba ve sandviçten oluştuğu ortaya çıktı. Pete Nine mısırlı balık çorbasının kapağını açınca, kokuyu duyan Agnes’in gözleri yaşardı.

Pete Nine usulca, “İç şunu,” dedi. Kaseyi Agnes’a uzattı. “Lütfen.”

Çorba dolu kaşığı ağzına götürüp yutunca, Agnes’in tüm yüzü gevşedi. Üç dakika sonra çorba bitmişti. 10 dakika sonra, sandviç, sol taraftaki patates cipsleri ve turşular da silinip süpürülmüştü.

Agnes nihayet uykuya daldığında, Pete Nine, “Şükürler olsun,” diye fısıldadı.

Benny de yavru bir köpek gibi ablasının yanına kıvrılmış, kafasını Agnes'ın kaburgalarına yaslamıştı.

“Belki kendini tekrar eskisi gibi hissetmeye başlar,” dedi Pete Nine.

Gözlerimi devirdim. “Fazla emin olma.”

Fakat Pete Nine beni dinlemiyordu. Cep telefonundaki düğmelere basıyordu.

“Kimi arıyorsun?” diye sordum.

“Lilian'ı.” Telefonu kulağına dayadı.

“Lilian'ı mı?” diye tekrarladım. “Sanırım Agnes uzun zaman önce ondan bahsetmişti. O senin kızın mı?”

Pete Nine başıyla onayladı. “Benim tek kızım ve Leonard'ın da tek kardeşi.” İşaret parmağını kaldırdı. “Bekle. Telesekreter çıktı. Mesaj bırakmam gerekli.” Duraksadı ve sonra konuşmaya başladı. “Lilian, canım. Benim. Beni cep telefonumdan ara. Konuşmamız gerek.” Telefonu kapattı. Yatağın başına yaslanarak gözlerini yumdu.

“Sen iyi misin?” diye sordum.

Kafasını salladı. “Sadece yorgunum.”

“Biliyor musun, Agnes bana Lilian'la hiç tanışmadığını söylemişti. Bu doğru mu?”

Pete Nine iki parmağıyla, alnının üzerindeki derin çizgileri ovuşturdu.

“Agnes doğmadan hemen önce, Leonard ve Lilian'ın arası açıldı. Lilian, onun yaşadığı yerden hoşlanmıyordu ve onun da Leonard'ın tolere etmediği veya edemediği

kendi sorunları vardı. O zamandan beri hiç konuşmadılar. Torunlarımı ziyarete gelebilmek için uymam gereken kurallardan biri de asla Lilian'dan bahsetmemektir."

"Yani Kutsanmış Dağ'a gelebilmek için, Bay Little'a kendi kızından söz etmeyeceğine dair söz vermek zorunda mı kaldın?" Pete Nine başını sallayarak beni onayladı. "Bu korkunç," dedim. "Hatta düşününce, bu berbat bir şey. Lilian'ı Agnes'in hayatından tamamen silmiş oldu. Sanki öyle biri hiç yokmuş gibi."

Pete Nine usulca, "Evet," dedi. Gözleri tuhaf bir şekilde uzaklara dalmıştı. "Evet, kesinlikle haklısın Honey."

Daha fazla şey anlatmasını bekleyerek kıpırdamadan durdum ama konuşmadı. Onun yerine bana siyah, plastik, dikdörtgen bir şey uzatarak, "Neden biraz televizyon izlemiyorsun?" diye sordu. "Ben de bir duş alayım. Sonra da yatacağım."

Küçük aleti elime aldım. Çok hafifti. "Bu da ne?"

Pete Nine bana gülümseyip aleti geri aldı. Onu televizyona doğrultarak bir düğmesine bastı. Aniden ekranda görüntü belirdi.

Geri sıçradım. "Vay canına! Renkli!"

"Tabii ki renkli, seni şapşal." Siyah dikdörtgeni bana doğru attı. "Al. Buna uzaktan kumanda denir. Kanalları değiştirmek için bunu kullanırsın."

Dikdörtgenin önündeki renkli düğme kalabalığına baktım ve sonra tersini çevirdim. Arkasında bir şey yoktu. Daha

önce hiç bu kadar müthiş bir şey görmemiştim. Winky görse buna bayılırdı. Biraz sonra Pete Nine banyoya gitti. Cep telefonu çalana kadar, yüzlerce kanal arasında gezindim.

Telefonu alıp banyoya koştum. Sesimi alçak tutmaya çalışarak “Pete Nine!” dedim. “Telefonun çalışıyor!” Kısa bir duraksamanın ardından kapı birazcık aralandı. Pete Nine’nin ıslak elleri dışarı uzandı. “Teşekkürler canım,” dedi, telefonu alırken.

Tekrar yatağa doğru yürüdüm. Fakat kumandayı almak yerine, odanın içinde gezindim. Aynalı dolabın içinde asılı, dört tane askı vardı. Yatak örtüsünü kaldırıp altına baktım. Hiçbir şey yoktu. Tüm ışıklar söndüğünde odanın ne kadar karanlık olacağını merak ettim.

Pete Nine banyodan çıktı. Kendini yatağın üzerine bırakırken, “Tanrım,” dedi. Mavi bornozunu çenesine kadar çekmiş, saçlarını beyaz bir havluyla sarmıştı.

“İliklerime kadar temizlendim,” dedi.

“Telefondaki Lilian mıydı?” diye sordum.

Kafasını salladı. “Yolun yarısında bizimle buluşacak. Kuzey Carolina, Raleigh’in biraz dışında.” Tam ona nedenini soracakken, çekmecenin üzerindeki çantasını işaret etti. “Honey, çantamı bana uzatır mısın?”

Çantayı ona uzatırken, aniden bir şey hatırlayıp nefesimi tuttum.

Alt dudacağımı çiğneyerek, çantasının gözünden plastik bir şeyi çıkarmasını izledim. “A-ha! İşte buradasın, kü-

ük Şeytan!” dedi. ŐiŐenin kapağını açıp içinden büyük, yeşil bir hap çıkarttı ve ağzına attı.

“O ne için?” diye sordum.

Elini sallayarak, sırtını yastıklardan birine dayadı. “Sadece vitamin,” dedi. Şişeyi içine atıp çantasını bir kez daha bana uzattı. Çantayı ekmecenin üstüne bırarken, rahatlayarak içimi çektim. Arkamı döndüğümde, Pete Nine başındaki havluyu çıkarmıştı. Nefesime hakim olmaya çalıştı. Nemli, karışık, gri saçları, dirseklerine kadar geliyordu. Başının tepesindeki salar o kadar seyrek ki kafasındaki pembe deriyi görebiliyordum. O çok... yaşlı gözüküyordu.

Nihayet sesime kavuştuğumda, “Vay canına,” dedim. “ok farklı gözüküyorsun. Seni hiç saçların örgülü ve toplu değilken görmemiştim.”

Tarak saına takılınca yüzünü buruşturdu. Plastik tarağın dişleri, karman orman olmuş saçların içinde kaybolmuştu.

Sırtarak “Bu en iyi görünüŐüm değil,” dedi. “Kimseye söyleme.” Uçlarını bağlaması için mavi plastik tokaları elimde tutarken, saçlarını çarçabuk rd. Aynaya bile bakmadan, örgülerini profesyonelce başının arkasında tutturdu.

Başını evirerek “Oldu mu?” diye sordu. “Biraz daha iyi duruma geldim mi?”

Gülümseyerek başımı salladım.

Bir kez daha kendini yastığa bırakıp gözlerini kapadı. Bir dakika bile geçmeden uyumuştı.

Burnundan gelen horultuyu duyunca uzanıp çantasını aldim. Hızla elimi içine daldırdım. Fakat çanta, dipsiz bir kuyu gibiydi. İçindekileri ne kadar karıştırısam da aradığım şeyi bulamıyordum. Çantayı dikkatlice ters çevirip yatağın üstüne boşalttım. En son çıkan şey, egzotik, pembe toka oldu. Narin süsleri biraz yamulmuştu. Eski haline getirene kadar ince süslerini düzelttim. Birkaç dakika öncesine kadar tokayı *Wal-Mart*'taki raftan alıp Agnes'in bakmadığı sırada Pete Nine'nin çantasına attığımı unutmuştum. Yeni sırt çantamı açıp tokayı spor ayakkabılarımın üzerine koydum. Pete Nine'nin eşyalarını çantasına geri doldurmak biraz vakit aldı. Fotoğraf makinası, cep telefonu ve içinde aynalı bir allık, altın rengi bir tüpteki pembe ruj, iki paket mendil, en az yirmi tane saç tokası ve okaliptüs özlü beyaz bir vücut kremi olan, fermuarı açık, gül renginde bir makyaj çantası vardı. Ayrıca, parmak yerleri solmuş, fildişi renginde bir çift eldiven, küçük deri kaplı bir dosya, mavi paket lastiğiyle sağlama alınmış Benny'nin antibiyotikleri ve önceden aldığı vitaminlerden iki şişe daha vardı. Vitaminlerin adı Lisinopril'di. Şişelerden birini elime alıp çevirdim. Eğer sadece vitaminlerse, neden adı Lisinopril'di? Merak ettim. Acaba yaşlı insanların vitaminlerinin adı bu muydu? Önceki gün gölette yaptığımız konuşmayı hatırlayınca, içimi kötü bir his kapladı.

“Doktorum birkaç gün önce, bana bir daha bu yolculuğa çıkabileceğimden emin olmadığını söylemişti.”

“Neden? Hasta mısınız?”

“Hayır, hayır şekerim. Sadece ağustosta bazı testler yapmak istedi.”

Vitamin şişesini çantasına koyup Pete Nine'nin yanına yattım. Ona mümkün olduğu kadar çok sokuldum. Kırmızı biber ve her zaman sürdüğü limonlu parfüm kokuyordu. Kulağımı göğsüne dayayarak, cesaret edebildiğim kadar yaklaştım. Turuncu yorganın ve yatak örtüsünün altından bile, düzensiz kalp atışlarını duyabiliyordum. Bum-buh, buh-bum. Sonra aniden, yarım saniye boyunca sessizlik oldu. Nefesimi tuttum. Pete Nine soluksuz kalarak, burundan hızla nefes verdi. Nefes alıp verışı normale dönmüştü. Yüzümü bornozuna gömüp karanlıkta sessizce ağladım. Hıçkırıklarım yükselince, yorganı üstüme çektim ve sevgiden ve korkudan titreyerek ağlamaya devam ettim.

AGNES

Ertesi sabah sanki birisi üzerime bir kova soğuk su dök-müş gibi, aniden uyandım. Nefessiz kalarak yatağın içinde oturdum. Nerede olduğumuzu hatırlamam tam bir dakika sürdü. Son iki gündür olan bitenler, beynimden hızla akıp geçiyordu. Benny'nin parmakları... Kutsanmış Dağ'dan ayrılışımız... Dr. Pannetta... *Wal-Mart*... Parçaları yerine koymaya çalışırken başım dönüyordu. Benny yanımda uyuyordu. Pete Nine ve Honey diğer yatakta hafifçe hor-luyordlardı. Annemi ve babamı aklımdan çıkaramıyordum. Bizi aramaya gitmişler miydi? Kimseyi aramaya çalışmışlar mıydı? Emmanuel, bizi bulmaları için dışarı çıkmalarına izin vermiş miydi? Eğer vermediyse ne yapabilirlerdi ki?

Odanın diğer ucunda, perdelerin arasından içeri ışık gir-di. Yavaşça yataktan kalktım. Perdeleri açıp camdan dışarı baktım. Güneş, uzaktaki tepelerin arasından yükselmeye başlamıştı. Daha parlak bir ışık hüzmesi, beni gözlerimi

kısmak zorunda bıraktı. Birkaç saniye boyunca gördüğümü düşündüğüm şeyi, gerçekten görüp görmediğimden emin olamadan öylece bakakaldım. On saniye sonra, güneş birkaç santim daha yükselince, gözlerimi kamaştıran ışık kayboldu ve bütün ihtişamıyla önümdeki dağda beliren Bakire Meryem Ana'yı gördüm.

Titreyerek dizlerimin üstüne düştüm. Fakat gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemiyordum. Tepeden tırnağa altına bürünmüştü. Kollarını önüne uzatmıştı, tıpkı *Azizin Yolu*'ndaki gibi, sanki bir bebeğin kollarına gelmesini bekler gibiydi. Haç çıkartıp kendimden geçerek sevginin sembolüne bakmaya devam ettim. Yaşadığım ilk belirme olayıydı. Korkmamalıydım. Sessiz kalıp benden ne isteğini öğrenmeyi bekleyecektim. Gördüğümün o olduğuna hiç şüphe yoktu ama o mesafeden, güzel simasını seçemiyordum. Bana bir şey söylemeye çalışırsa, kelimelerini duymama imkan yoktu. Dakikalar geçti ama güneş gökyüzünde yükselip de cübbesinin katlarına gölge düşünce bile, o kıpırdamadı. Dizlerim taş kesilmişti ama gözlerimi altın halesinden ayırmadım. Belki de bugün bir mesaj gelmeyecekti. Belki de ilk belirmede, kaçmadan beklediğimi görerek, inancımı test edecekti.

“Asla kaçmayacağım,” diye fısıldadım, “her zaman burada olacağım, bekleyeceğim ve dinleyeceğim.”

“Neyi dinleyeceksin?” Arkamdan gelen ses o kadar aniydi ki neredeyse korkudan yere düşecektim. Arkamı dönün-

ce, yatağın yanında durmuş, yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izleyen Pete Nine'yi gördüm. "Kiminle konuşuyorsun farecik?"

İçimden, *o seni göremez, diye düşündüm. Belirlemeleri sadece önsezisi olanlar görebilir.*

Pete Nine perdeyi işaret ederek, "Ah," dedi. "Dağdaki kadının heykelini görmüşsün!" Kaşlarımı çattım. "Tabii ya! Aziz Mary Kız Okulu Dağı'na bu kadar yakın olduğumuzu unutmuşum! Ne kadar güzel değil mi? Sanırım, eskiden yanıp kül olan bir kilisenin tepesinde duruyordu. Yangında zarar görmeyen tek şey, bu heykeldi. Gidip onu görmek ister misin?"

Aklım karışmıştı. Heykel mi? Kilise mi? Aziz Mary Dağı mı?

Heykel mi?

Pete Nine ısrarla, "Farecik," dedi. "Kendin gözlerinle görebilmek için oraya gitmek ister misin? Yakından daha da güzeldir. Neredeyse insan gibi."

Ayağa kalkıp pijamamın üzerindeki görülmeyen kırıntıları silkeledim. Dizlerim sızıyordu. "Hayır," dedim. Pete Nine'nin, yüzümden yukarı yükselen kızarıklığı görmemesini umdum. "Aslında, hayır. İstemem." Yanından geçtim. "Ben duş alacağım."

Banyonun kapısını arkamdan kilitledim. Yere oturup başımı dizlerimin arasına soktum. Kutsal Bakire ona görün-

düğü zaman, Aziz Catherine Laboure'nin hikayesinde neler oluyordu? *Azizin Yolu*'nu açıp bir kez daha okudum. Bir akşam, tepeden tırnağa beyazlara bürünmüş küçük bir oğlan, Catherine'nin manastırdaki odasına gelip kendisini takip etmesini söylemiş. Onu karanlık bir koridordan geçirip şapelin içine götürmüştü. Saat çok geç olmasına rağmen, şapelin içindeki tüm mumlar yanıyormuş. Kilisenin çanları geceyarısını haber verdiği sırada, Catherine ipek bir elbisenin hışırtılarını duymuş. Aniden önünde, etrafı ışıklarla kaplı, güzel bir kadın belirmiş. Hala yanında duran çocuk, "Dikkat et, bu Kutsal Bakire!" demiş.

Kitabı kapatıp detayların üstünden geçtim. İpek elbisenin hışırtısı. Yanan mumlar. Beyaz ışık hüzmeleri. Yeşil dağın üzerine vuran altın parıltıları hatırlayınca kalbim sıkıştı. Oysaki yemin bile edebilirdim...

Sonunda, görmek için çok çaba harcadığıma karar verdim. Orada olmayan bir şeyi görmeye uğraşıyordum. Belki de bayıldığım için kafam hala biraz karıştı. Belki de...

Belki İsa'nın ya da Meryem'in bana belirmesini hak edemeyecek kadar günahkardım. Belki de bu asla gerçekleşmeyecekti. Christine'e söylediğim yalanı ve Benny yaralanmadan az önce ona ettiğim lafları hatırlayınca, başımı bir kez daha dizlerimin arasına soktum. Kimi kandırıyordum ki?

Sonunda düşünmeye karar verdim. Uzun zamandır yapmadığım bir şeydi. Akan suyun altında kendimi sabunlar-

ken, içimden yüz yirmiye kadar saydım. Sıcak su çok pahalı olduğu için, Mount Blessin'de duş yapmak için en fazla üç dakika vaktimiz olurdu. O sabah kendime iki dakikalık bir sınır koydum. Bel ipinden kalma iz koyu kırmızıydı, neredeyse mordu. Kendime, mümkün olan en kısa zamanda yeni bir ip bulmam gerektiğini hatırlattım.

Duştan sonra, vanilyalı-naneli diş macunun tadını beğendiğim için suçluluk duyarak, uzun bir süre boyunca dişlerimi fırçaladım. Temiz bir külotla Pete Nine'nin almak için ısrar ettiği sütyeni giydim. Eski kotumu, uzun kollu siyah tişörtümü ve en son olarak da cübbemi üzerime geçirdim. Yüzümü cübbenin yenlerine bastırıp kokuyu içime çektim. Üzerinde tanıdık bir koku vardı, ayakkabı cilasası gibi. Eve dönmek zorundaydım.

Hala saçlarımdaki suyu sıkarak banyodan çıktığımda, Honey'yi yerde otururken buldum. Televizyonu açmıştı. Üstlerinde sadece büyük, beyaz külotlar olan üç adam, ek-randa dans ediyordu. Arka planda yüksek sesli bir müzik duyuluyordu. Üstünde siyah bir sütyenle şort olan bir kız, sanki uyuz olmuş gibi etraflarında dönüyordu.

Honey bana şöyle bir bakıp tekrar önüne döndü.

Kanalı değiştirirken, "Artık o cübbeyi giymek zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?" dedi.

Gözlerini ekrandan ayıramayan Benny'nin yanına giderken, "Biliyorum," diye cevap verdim. "Ama giymek istiyorum."

Honey, “Hey, şuna bir bak,” dedi. Yatağın önüne oturup Benny’nin televizyonu görmesine engel olmaya çalıştım. “Sanırım şu adam bir bardak kabak suyu yaptı!” Benny homurdanarak yana eğildi.

“Bakma Benny,” diye emrettim. “Televizyon izlemek günahıdır. Gözlerini kapat.” Fakat Benny beni dinlemiyordu. Sağlam eliyle beni iterek, yatağın üzerinde doğrulup oturmaya çalıştı.

Honey bize döndü. “Of, Tanrı aşkına. Bırak, izlesin. Sadece aptalın biri meyve suyu hazırlıyor, o kadar.”

Onu duymamış gibi yaptım. “Benny. Gel hadi. Banyoya gidip seni yıkayalım.” Fakat Benny, televizyonu görmek için kıpırdanmaya devam etti. Hatta beni dirseğiyle öyle sertçe dürttü ki nefesim keçildi.

“Ah!” diye bağırdım. “Benedict Little!” Benny’nin, eliyle ağzını kapatarak kahkasını bastırmaya çalıştığını görebiliyordum. Öfkeyle Honey’ye döndüm.

“Kapat... şu... televizyonu!” Honey bir kez daha kıkırdadı. “Ciddiyim Honey!”

Karşı çıkmak için ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirdi. Kumandayı televizyona tutarak ekranı kapattı. Burnundan dışarı bir homurtu sesi geldi.

Kirli kıyafetlerimi sırt çantama doldururken, “Hadi durma, dalga geç,” dedim. “Sonra gülemeyeceksin.”

Honey yavaşça ayağa kalktı. “Bu da ne demek oluyor?”

“Düşün bakalım.” Arkamı döndüm.

Honey kolumu tutup beni kendine çevirdi. “Hey, dur bakalım.” Alçak ve sakın ses tonu, beni korkutmuştu. “Beni iyi dinle Agnes,” dedi. “Çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Bir daha asla, televizyon izlemek gibi saçma sapan nedenlerden dolayı cehenneme gideceğimi söylediyini, hatta ima bile ettiğini duymak istemiyorum. Ya da yaptığım herhangi bir şey yüzünden. Beni iyice anladın mı?”

Parlayan gözlerinin içine baktım. “Kutsanmış Dağ’dan ayrıldık diye, orayla ilgili her şeyi geride bırakamazsın. Sanki hiç umursamıyor gibisin Honey.”

“Umursuyorum Agnes,” dedi. “Senin sandığından çok daha fazla umursuyorum.”

“Neyi?”

“Önemli olan şeyleri. Seni. Benny’yi ve Pete Nine’yi.” Duraksadı. “Cennete giden yolda ayağına takılacağını zannettiğin şeylere o kadar kafayı takmışsın ki etrafına bakıp asıl önemli şeyleri görmeyi unutuyorsun.”

“Ah, ne mesela, radyoda aptal şarkılar dinlemek mi? Ya da televizyondaki saçmalıkları izlemek mi?”

Honey’nin gözleri alev alevdi. “Mesela ninenin bizim için hayatını tehlikeye attığını görmek gibi.”

Kafamı çevirdim. “Kimse ondan böyle bir şey istemedi. Özellikle de ben,” dedim.

Honey benden bir adım uzaklaştı. Söylediklerimin ne kadar korkunç olduğuna kendim bile inanamıyordum. Yüzüne bakmak zorunda kalmamak için arkamı döndüm ama bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Tam o sırada, Pete Nine banyodan çıktı.

“Hadi bakalım, artık...” Honey’yle ikimizi fark edince cümlesini yarım bıraktı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu. Honey eğilip yerden bir şey alırken, bir hışırtı sesi duydum.

“Her şey yolunda,” dedi Honey. “Hadi, çıkıp gidelim artık.”

HONEY

Pete Nine 15. Güney Yolu'na döndü. Washington ve Virginia tabelalarına kadar dümdüz gittik. Sonra 1-270 denilen yola saptık. Saatlerce o yolda gitmeye devam ettik. Pete Nine arabayı hırsla kullanıyordu, sanki bir önceki günün açlığını kapatmak ister gibiydi. Gözlerini ileri dikmişti, başparmaklarıyla direksiyona vururken, sadece kendi duyduğu bir tempoya eşlik eder gibiydi. Birkaç saat sonra, transa girmiş gibi gözükmeye başlamıştı. Ona aç olup olmadığını sorduğumda beni duymadı. Ve birkaç dakika sonra, "Yorgun musun?" dediğimde, tuhaf bir ifadeyle yüzüme baktı ve kafasını salladı.

Belki de boş yere endişeleniyordum. Kelebek defterimi çıkarıp hastanenin önünde gördüğüm sülfür sarısı keleşle çizmeye çalıştım. Fakat Pete Nine trafiğin içinde o kadar sık yön değiştiriyordu ki kalemim kağıdın üzerinde kayıp duruyordu. Hız göstergesini 85 milin altına düşür-

memek konusundaki inadı beni korkutmaya başlamıştı. Tam bir şeyler söylemeye hazırlandığım sırada, omuzlarının, sanki üzerlerinde iki tane kütük varmışçasına çöktüğünü gördüm. Cildi solmuştu, alnında inci taneleri gibi, kül rengi ter damlacıkları vardı.

Usulca, “Hey, Pete Nine,” dedim.

Kafasını sesimin geldiği yana doğru çevirdi ve dudaklarını yaladı. “Hava kararmadan önce Raleigh’e ulaşmaya çalışıyorum. Ama daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum canım. Sen deneyebilir misin?”

Agnes arka koltukta doğruldu. “Bekle. Yani Honey’nin mi kullanmasını istiyorsun?” diye sordu. Tüm gün boyunca ilk kez konuşmuştu. “Arabayı mı kullanacak? O araba kullanamaz!”

Pete Nine bana baktı. Yüzü, derin kırıksıklıklarla ve gölgesi halkalarla dolu bir harita gibiydi. Onu daha önce hiç bu kadar yorgun görmemiştim.

“Sorun değil Ags,” dedim. “Daha önce Bay Schwab’ın traktörünü kullandım. Bu o kadar da farklı olamaz.” Sesim, kendinden emin çıkmıştı. Fakat Pete Nine arabayı durdurunca, yerlerimizi değiştirirken yaprak gibi titriyordum. Dorothy’yi kullanmaktan daha mı zor olacaktı? Pete Nine’nin anlattıklarını, tüm dikkatimi vererek dinledim.

“Şimdi, Kraliçe Mary otomatik bir araba şekerim,” diye başladı. “Yani, yola çıktıktan sonra, direksiyona hakim olmak dışında yapman gereken bir şey yok.” Ayağımın

altındaki iki pedalı işaret etti. “Hızlanmak ya da yavaşlamak istersen sağ ayağını kullan, tamam mı? Bırak, sol ayağın yanda dursun. Onun sadece eşlik ettiğini düşün. Sol ayağına iş düşmeyecek.” Ellerimi direksiyonun yumuşak kılıfında gezdirdim. Dorothy’nin direksiyonundan çok daha küçüktü. Ve neyse ki debriyaj da yoktu. Dorothy’yle ilgili öğrendiğim en zor şey oydu. “Ayağını gazın üstünde tut, böylece bu kırmızı çita...” Öne eğilip hız göstergesini işaret etti. “65 civarında kalsın. Ne olursa olsun, 70’i geçme. İhtiyacımız olan son şey, polis tarafından durdurulmak. Sakin ol. Alışacaksın.”

“Ya dönmem gerekirse?” diye sordum.

Pete Nine kafasını salladı. “Bu otobanda sadece bir saatlik yolumuz daha kaldı,” dedi. “Dümdüz Raleigh’e gidiyor. Dönüş yok.

“Tamam.” Derin bir nefes aldım. “Bunu yapabilirim.”

Ve yapabileceğime gerçekten de inanıyordum.

Gaza basarken, nefesim ciğerlerimin üzerinde bir yerde toplandı ve sanki serbest kalmayı bekleyen bir balon gibi orada şişti.

Arabayı önce sağa, sonra sola, sonra tekrar sağa döndürerek, beyazlayan parmaklarımla sıkıca direksiyonu tuttum. Dorothy’nin saatte 25 km’nin üzerine çıkmadığını ve o anda en az üç kat fazla hızla yolculuk ettiğimi düşünmemeye çalıştım. Bir süre sonra parmaklarım gevşedi, kasılmış omuzlarım rahatladı.

Pete Nine onaylayan bir sesle, “Çok güzel,” dedi. “Çok güzel. Sen bir profesyonelsin Honey. Bunu yapabileceğini biliyordum.” Sözleri beni daha da rahatlatmıştı. Bir süre sonra sırtımı koltuğa yasladım. Bacağımdaki kaslar rahatladı ve nefes alıp verişim normale döndü. Pete Nine’ye dönüp baktığımda, kafası göğsüne düşmüş uyuduğunu görünce bile paniklemedim. Araba kullanıyordum. Başarmıştım işte!

Dikiz aynasından onu görebilmek için biraz daha dikleşerek, “Ags!” diye fısıldadım. “Bana bak! Araba kullanıyorum!”

Agnes kafasını çevirdi. Fakat yavru köpek gibi ablasına yaslanmış olan Benny, bana bakıp sırttı.

“Hey, Benny! Ne diyorsun bu işe? Ha?”

Kafasını salladı ve gülümsedi. Tekrar Agnes’a baktım. Yüzü taş gibiydi.

Pencereden bakmaya devam ederek “Yola baksan iyi edersin,” dedi. “Bunu sadece yarım saattir yapıyorsun. Şımarma.”

Koltukta yaylandım. “Sanırım bu işi çözdüm!” dedim. “Arkana yaslanıp rahatlayınca o kadar da zor değil. Hatta yolun üzerindeki küçük sarı karelere bakacağına, manzaranın tadını bile çıkarabilirsin.”

Agnes gözlerini devirdi. “Birdenbire profesyonel oldun yani, öyle mi?”

Kıkırdadım. “Evet. Bu işe ne dersin?”

Agnes'in çenesi kasıldı. "Bay Schwab'ın çiftliğine ne zaman gittin?"

Yaylanmayı kestim. "Ah, biliyorsun. Gidip bahçeden bir şeyler getirmemiz gerektiğinde, Winky'yle bir iki sefer gitmiştik."

Gözlerimin içine bakıyordu. "Ve traktörünü kullanma- na izin mi verdi?" diye sordu. Bir yola bir ona bakarak kafamı salladım.

"Bunun yasak olduğunu biliyorsun," dedi. "Araziden böyle çıkmanın."

Omzumu silktim. "Evet ama sanırım artık bir önemi yok, öyle değil mi?" dedim.

Beni duyunca, sanki ona acı dolu bir hatırayı hatırlatmışım gibi kafasını çevirdi.

Konuyu değiştirmeye çalıştım ama bana bakmıyordu. Ne kadar farklı olduğumuzu çok iyi bilmeme rağmen o anda onun benimle konuşmasına çok ihtiyacım vardı. "Hey," diye fısıldadım. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

Agnes'in gözleri baktığı noktadan kaydı ama kafasını çevirmedi.

"Lilian halanı görmeye gidiyoruz."

Agnes'in kafası, boynunun üzerinde aniden döndü. "Ne?"

Başımı salladım. "Detayları bilmiyorum ama Pete Nine yarı yolda bizimle buluşacağını söyledi. Sanırım böylece, yolculuk sırasında bize yardım edebilecek." Duraksadım. "Şu hiç tanışmadığın halan oydu, değil mi?"

Kelimelerimin, Agnes'in yüzündeki gölgeyi dağıtmasını umarak hızlıca konuşuyordum. Ama işe yaramıyordu. Nefret dolu gözlerle Pete Nine'ye bakıp arkasına yaslandı.

Dudakları titriyordu. "Hemen paniğe kapılma," dedim. "Ondan bahsetmemen gerektiğini filan biliyorum ama..."

"O kadınla en ufak bir bağlantımız bile olmamalı." Agnes, sıkıdığı dişlerinin arasından konuşuyordu. "Babam bunu yasakladı."

"Ama o senin halan! Sizin aranızda kan bağı var. Nasıl gözüktüğünü azıcık bile merak etmiyor musun? Neler söyleyebileceğini..."

Agnes, "Hayır," diyerek araya girdi. "Hiç merak etmiyorum. Babam, onun günahkar davranışlarla dolu biri olduğunu söylemişti. Pete Nine onun adını andığında, bu yüzden sinirleniyor."

"Nasıl günahkar davranışlar?"

Agnes, "Bilmiyorum," dedi. "Bana söylemedi. Ama kötüymüş."

"Neden kötüymüş? Baban kötü olduğunu düşündüğü için mi?"

Agnes başını sallayarak onayladı. Gözlerimi devirdim. "Biliyor musun Agnes, Lilian'ın günahkar davranışları, küfür etmekten ya da çilek yemekten ibaret olabilir."

"Hayır, daha ciddi olduğuna eminim," dedi. "Hem önemli olan, ne yaptığı değil. Önemli olan, Pete Nine'nin

onu görmemize izin vererek büyük bir kuralı çiğnemesi. Ve bizim de kuralı çiğnememize neden oluyor. Hem de irade-miz dışında. Babam bunu öğrendiği zaman çok kızacak.”

“Baban bunu nasıl öğrenebilir ki Agnes?” dedim. “Artık o tarih oldu, hatırladın mı? Onu ve herkesi geride...” Dikiz aynasından Agnes’in kocaman açılan gözlerini görünce durdum. “Yani... öğrenmek zorunda değil,” dedim. Az önce neden olduğum zararı onarmaya çalışarak kekeleydim. Fakat Agnes beni dinlemiyordu. Tekrar camdan dışarı bakmaya başlamıştı. Tamamen içine kapanarak dua etmeye başladı.

O dakikadan sonra, hiç konuşmadan araba kullanmaya devam ettim. Sanırım yeteri kadar konuşmuştum. Bir iki kez Agnes’in iyi olduğundan emin olmak için arkaya baktım. Alnını cama dayamıştı, düşüncelerin içinde kaybolmuş gibi gözüküyordu. Birdenbire kendimi o kadar mutsuz ve yalnız hissettim ki sanki çöken karanlık beni içine alacaktı. Kısa bir süre sonra güneş, alçak, yeşil tepelerin arkasında kayboldu ve etraf karardı. Gerilmeye başlamıştım. Karanlıkta yolu görmek daha zordu ve bu hoşuma gitmemişti. Pete Nine’yi dirseğimle dürttüm.

“Hah!” Sanki az önce biri onu çimdiklemiş gibi, doğrulup dimdik oturdu.

“Hava kararıyor Pete Nine. Ve az önce Raleigh’in 32 kilometre uzaklıkta olduğunu haber veren bir tabelanın önünden geçtik.”

Pete Nine camdan dışarı bakıp gözlerini ovuşturdu.

“Aman Tanrım Honey, başardın. Galiba sen, kafana koyduğun her şeyi yapabilirsin.” İlerideki bir motel tabelasını işaret etti. “Bu gece burada kalacağız. Çok şık değil ama tek ihtiyacımız olan, rahat yataklar. Güzel bir uyku çekip yarın tazelenmiş ve dinlenmiş olarak yola çıkacağız.”

Telefonunu çıkarıp bir numara çevirdi.

Ahizenin içine, “Merhaba, canım,” dedi. “Evet, geldik.”

AGNES

Lilian, hayal ettiğimden daha güzeldi. Kısa kesilmiş, kıvrık, kızıl saçları vardı. Sol kulağının kenarında yedi tane gümüş halka asılıydı ama sağ kulağı boştu. Burnu uzundu ama çok da uzun değildi ve tıpkı babamınki gibi, küçük, kare dişleri vardı. Üzerinde fitilli kadifeden sarı renk bir pantolon ve beyaz bir tişört vardı. Yüzüne uzunca bir süre bakmamaya çalıştım. Daha sonra babama, onu her manada nasıl da görmezden geldiğimi anlatacaktım. Bize doğru yürüyüp önümüzde durunca, gözlerimi ayakkabılarına diktim. Bileklerini saran, kahverengi botları vardı. Sol tekinin bağcığı yıpranmıştı.

“Siz Agnes’la Benny olmalısınız,” dedi. “Sizin hakkınızda çok şey duydum. Sesi yumuşaktı, neredeyse fısıltı gibiydi. “Ve Honey.” Honey derken sesi çatalaşınca, kafamı kaldırıp ona baktım. Ben ona bakınca, gözlerini Honey’den kaçırarak bana baktı ve kocaman, sahte bir gülücük attı. “Ben senin

Lilian halanım.” Elini uzattı. Kolunu indirme kadar gözle-
rimi yere diktim. Fakat Benny bir adım öne çıktı ve sağlam
elini birkaç santim havaya kaldırdı. Lilian dizinin üstüne
çöktü. “Benny.” Birkaç saniye boyunca yüzüne baktı. “Tıpkı
babana benziyorsun.” Küçük kardeşimin yanına yaklaştım.
Lilian onun elini tutuyordu. İçimden gelen elini çekme iste-
ğini bastırmak zorunda kaldım. O, olup bitenleri anlayama-
yacak kadar küçüktü.

Benny elini uzatıp Lilian’ın kulağındaki gümüş küpe-
lere dokundu. Lilian kıpırdamıyordu. Birkaç saniye son-
ra, “Hoşuna gitti mi?” diye sordu. Benny kafasını salladı.
“Yirmi beşinci doğumgünümünden sonra her yıl bir tane daha
taktırdım,” dedi. Sırıttı. “Genç kalmama yardımcı oluyorlar.
Yani öyle umuyorum.”

Kafamda bir hesap yaptım. Yedi halka. Otuz iki yaşın-
daydı.

Pete Nine, ellerini kollarının üzerinde gezdirerek “Hadi,
içeri girelim,” dedi. “Donuyorum.” Lilian geri çekilip anne-
sine baktı.

“Donuyor musun? Burası neredeyse 60 derece anne.”
Ona doğru ilerledi. “Biraz solgun gözükyorsun,” dedi.
“Kendini iyi hissediyor musun?”

Pete Nine, “Ah, tabii,” dedi. “Ama biraz uzanmanın za-
rarı olmaz.”

*

Lilian, “Oynamak istemediğine emin misin Agnes?” diye sordu. “Son raunt. Ya çift ya hiç.” Kafamı okuyormuş gibi yaptığım kitaptan kaldırmadan, üçüncü kez başımı salladım. Lilian, Honey ve Benny, yerde iki yatağın arasında oturmuş, bir kağıt oyunu oynuyorlardı. Lilian sırtını benim yatağımın kenarına dayamıştı. Pete Nine, öteki yatakta kütük gibi uyuyordu.

Honey, “Ona bir daha sorma,” dedi. “Artık eğlenceli bir şey yapmıyor.”

Lilian, dönüp bana baktı. “Bu doğru mu Agnes? Eğlenmeyi sevmiyor musun?”

Gözlerimi devirip diğer tarafa döndüm.

Honey, “Gördün mü?” dedi. “Sana söyledim. Tek yapmak istediği, o aptal kitabı okumak.”

“Sanki ben burada değilmişim gibi konuşma,” dedim. Duvara bakarak konuşuyordum ama Honey’nin beni duyabildiğini biliyordum.

“Bana ne yapacağımı söyleme. Sen benim annem değilsin.”

Honey’nin sesinde, daha önce hiç duymadığım bir sertlik vardı. Kalp atışlarım hızlandı. Kafamı önüme eğip hayatının büyük bir bölümü boyunca ailesi tarafından köle gibi davranılan Aziz Germaine’nin resmine baktım. Onu, ahırda uyumaya ve aç yaşamaya zorlamışlardı. Düzenli olarak da dayak yiyordu. Dünyevi işkencelere boyun eğerek,

her şeyini Tanrı'ya sunmuştu. Keşke ben de aynısını yapabilseydim.

Honey'nin, "Eee, Lilian," dediğini duydum. "Agnes'ın babasıyla büyümek nasıl bir şeydi?" Kendini hiç ilgilendirmeyen bilgileri öğrenmeye çalışırken kullandığı avcı sesiyle konuşuyordu. "Siz birbirinize hiç benzemiyor gibisiniz. Eğer kardeş olduğunuzu bilmesem, ikinizin akrabası olduğunu bile tahmin edemezdim." Dişlerimi sıkıp sessizce arkama yaslandım. Kitabı, yüzümün önünde tutuyordum.

Lilian birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra boğazını temizleyerek konuşmaya başladı.

"Aslında eskiden ağabeyime çok benzerdim. Ya da en azından onun gibi olmak isterdim. O çok akıllıydı, komikti ve çok iyi bir sporcuymuştu. Bilirsiniz işte, dört dörtlük biriydi. Küçükken köpek yavrusu gibi onun peşinden giderdim. Ama o beni hiç terslemezdi. Arkadaşlarıyla basketbol oynarken ya da köşedeki hamburgerci *Friendly'nin Yeri*'ne giderken, onunla gitmeme izin verirdi."

Honey'le ikimizin yanına geldiğinde Benny'yi sık sık kovaladığımı düşününce içime bir sancı saplandı. Fakat Lilian konuşmaya devam edince o his geçti.

"O üniversite için Iowa'ya gidince yalnızlıktan öleceğimi zannettim. Ben hala birlikte gittiğimiz lisedeydim ama yanımda o olmayınca kendimi hapishaneye tıkmış

filan gibi hissediyorum. Koridorlarda yürürken onunla karşılaşmamak ya da o basketbol sahasında serbest atış sırasında arkadaşlarımla ılık ılıa onun adını baırmasını duyamamak, işkence gibiydi. İlk tatil için eve dönmeden önce resmen günleri saymıştım. Tek yapmak istediğim, hamburgerciye gidip bir masaya oturarak onunla konuşabilmektir.” Duraksadı. Parmaklarının arasındaki oyun kartları titriyordu.

Honey, “Sonra?” dedi. Lilian’ın başını görebilmek için kitabımı hafifçe aşağı indirdim.

“Eve yaptığı ilk ziyaretlerde her şey normaldi. İkinci sı-nıftaki sonbahar tatilinde eve bir kızla birlikte geldi. Sanırım adı Fern’di. Ya da belki de Bernie’ydi. Onun gibi bir şey işte. Her neyse, o haftasonu boyunca Fern’le birlikte nereye git-tilerse beni de yanlarına aldı. Üçümüz birlikte sinemaya git-tik, evin etrafında takıldık, at binmeye bile gittik.”

Honey, “Eminim Fern sana bayılmıştır,” dedi.

Lilian hafifçe sırtıttı. “şey, aslında pek memnun değildi. Lenny’ye benim önümde, bir dahaki sefere onun evine gideceklerini, böylece yalnız kalabileceklerini söyledi.”

“Hah!” Honey güldü. “Aferin ona.”

Lilian yavaşça kartları dağıtmaya başladı. Onları iki tane düzenli sıra oluşturana kadar halının üstüne yerleştirdi. “Ama sonra üçüncü yılında,” dedi. “şükran günü için eve döndüğünde, o ... farklıydı.” Kitabı biraz daha indirdim.

Honey, “Nasıl farklıydı yani?” diye sordu.

“Benim tanıdığım Leonard gibi değildi. Sanki tamamen içine kapanmıştı, bizden uzaklaşmıştı. En azından benden uzaklaşmıştı. Ve kesinlikle annemden de. Bütün zamanını odasında geçiriyordu. Annemin ağlamasına rağmen, Şükran Günü yemeği için aşağı inmedi.”

Gözlerimi duvar kağıdındaki tuhaf sarı şekle dikmiş, dik-katlice onu dinliyordum.

“Ve sonra baharda, mezuniyetine bir sene kala, tanıştığı Emmanuel adlı bir adamdan bahsetmeye başladı. Onun dua törenlerinden, iyileştirme seanslarından, kampüsteki küçük evinde yaptığı toplantılarından nasıl bahsettiğini duysanız, İsa’yla tanıştığını sanırdınız. Annemle ikimiz sorular sorup ilgilenmiş gibi gözükmeye çalıştık ama bir tuhafılık vardı.”

Honey, “Nasıl yani?” dedi.

“Onu daha önce hiç böyle görmemiştik. Annem, *hip-notize edilmiş* gibi olduğunu düşünüyordu. Ve gerçekten de öyleydi. Emmanuel’le ilgili her şeyi takıntı haline getirmişti.”

Honey, “Evet,” dedi. “Bu çok doğru.” Dudaklarımı kenetledim. Neden sessiz kalamıyordu ki?

Lilian, “Kısa bir süre sonra ortadan kayboldu,” dedi. “Doğu Yakası’na taşındığını ve inananlarla birlikte Kutsanmış Dağ’da yaşadığını keşfetmemiz bir yıl sürdü.”

Honey, dudaklarının arasından bir, “Hımmmm” sesi çıkardı. Büyük ihtimalle, babamın yıllar içinde ne kadar değiştiğiyle ilgili sorular sormak istediğini görebiliyordum ama Benny’yle benim önümde, kendine hakim oluyordu. Sonunda, “Onu özlüyor musun?” diye sordu.

Lilian bu soru karşısında şaşırmış gibiydi. Elindeki kartı yere koyarken, “Özlüyorum,” dedi. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra “Gin,” dedi, “kazandım.”

Birkaç saat sonra, Honey duş almak için banyoya girince ve Benny de uyuyunca, yorganın altına girip akşam duamı okuyarak tespihimi çekmeye başladım. Lilian, diğer köşede arkasını bana dönmüş, hızlıca üstünü değiştiriyordu. Gözlerimi yumarak, duama ve tespihime konsantre olmaya çalıştım. Gözlerimi açtığımda, Lilian uzun mavi bir tişört ve eski bir sweat-shirt giymiş, yanımda diz çöküyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı. “Akşam duası mı ediyorsun?”

Yanımda olduğu için o kadar şaşırmıştım ki sadece kafamı salladım.

“Tamam. Niyetim bölmek değil ama sadece bir soru sormak istiyorum.”

Parmaklarım, tespihteki boncuklardan birinin üzerinde donup kalmıştı. Gözlerim, kırmızı kaşlarının kenarında sabit duruyordu. Ne kadar yalvarırsa yalvarsın, ona babamla

ilgili hiçbir şey söylemeyecektim. “Honey bunca yıldır kiminle birlikte yaşıyor?” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Yani...” Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken kekeledi. “Uzun bir zaman boyunca seninle birlikte yatakhane kaldı, öyle değil mi?”

Yavaşça kafamı salladım. “Yedi yaşımıza gelene kadar.”

“Evet. Yedi yaşınıza gelene kadar. Ve sen de annenle babanın yanına döndün, değil mi? Onların yaşadığı eve gittin?” Bir kez daha kafamı salladım. Alnı kırışmıştı. “Annem bana, Honey’nin Winky denilen bir adamla birlikte yaşadığını söylemişti. Onunla ilgili bir şeyler biliyor musun?”

“Pek değil,” dedim. “O biraz ... yavaş. Birlikte süthanede yaşıyorlar.”

“Onunla ilgili başka bir şey biliyor musun?” diye sordu Lilian. “O iyi biri mi?”

Birkaç saniye boyunca boş gözlerle yüzüne baktım. Bana bunları neden soruyordu ki? Ve Pete Nine, Lilian’a neden Honey’den bahsetmişti?

Banyodan gelen su sesleri aniden kesildi. Doğrulup oturdum. “Neden onunla ilgili sorular...” Fakat Lilian ayağa kalkıp kafasını sallayarak sözümü kesti.

Odanın diğer tarafına yürüyerek “Boşver,” dedi. Sesi boğuktu, sanki boğazının içine küçük bir kuş kaçmış gibiydi.

“İyi geceler Agnes.” Pete Nine’nin yanına yatıp yorganı başının üstüne çekişini izledim.

Duyamayacağı kadar alçak bir sesle, “İyi geceler,” diye fısıldadım.

HONEY

Uyku fikri, Kutsanmış Dağ kadar uzaktı. Kimseyi rahatsız etmemek için sesini tamamen kısıp televizyonu açtım ama kısa bir süre sonra dikkatim dağıldı. Nedense Lilian'ı aklımdan çıkaramıyordum. Onu sevmiştim. Biraz pasaklıydı, yani en azından, dış görünüşünü önemsiyor gibi gözükmüyordu. Onu hoş göstermeyeceğini bilse de olayları olduğu gibi söylüyordu. Bu özelliği severim. Mükemmeli hedefleme olayından artık o kadar bıkmıştım ki kusabilirdim. Kağıt oyunu bittikten sonra gerinerek uyuyacağını söylediğinde, hayalkırıklığına uğradım.

Sesimdeki hayalkırıklığını saklamaya çalışarak "Ama saat daha on bir," dedim. Dönüp bana baktı, yüzünde tuhaf bir bakış vardı. Gülümsedi.

"Merak etme," dedi. "Yarın konuşmak için bir sürü zamanımız olacak."

Ama ben şimdi konuşmak istiyorum, diyemedim. Örtüleri kaldırıp yataktan çıktım. Sırt çantamı açtım ve ayakkabılarımı aldım.

Lobi aydınlıktı. Bir adam, danışma masasında oturmuş, gazetenin arkasındaki komik sayfaları okuyup gü-lüyordu.

Önünden geçerken bana baktı. “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Kapıyı işaret ederek “Evet,” dedim. “Dışarı çıkıp biraz temiz hava alacağım.”

Gece ayazı keskin ve serindi. Karanlıkta etrafıma bakarken havayı içime çekerek ciğerlerime doldurdum. Dışarısı gerçekten de karanlıktı. Tam arkamı dönüp içeri girmek üzereyken otoparkta birkaç araba ileride duran Kraliçe Mary’yi fark ettim. Arabaya doğru yürüyüp ön kapıyı titreyen ellerimle açtım ve içeri girdim. Kontak anahtarlarını bulana kadar parmaklarımı koltuğun altında gezdirdim. Motoru çalıştırıp motelin önündeki bodur çalılıkları görebilmek için ön farları açtım. Böyle çok daha iyiydi.

Dikkatlice elimi açıp avcumun ortasında duran George’a baktım. Onu o kadar sıkı tutmuştum ki kırılabilirceğinden korktum. Kuyruğundaki ve kulağındaki çentikler duruyordu, geri kalan her şey yerindeydi.

Usulca, “Merhaba George,” diye fısıldadım. “Nasılsın dostum? Ne haber?”

Yan pencereden bir tıklama duyuldu. Kafamı o kadar hızlı çevirdim ki boynumdaki bir kasın çekildiğini hissettim. “Agnes!”

Yüzüne vuran geniş, gümüş rengi ışığın altında Pete Nine’nin uzun hırkasının içindeki çıplak bacaklarıyla, üç yaşında bir çocuk gibi gözüküyordu. George’u sıkıca elimde tutup camı indirerek ona doğru uzandım.

“Tanrım, beni çok korkuttun.”

Pete Nine’nin hırkasının kenarlarını çenesine kadar çekip kafasını uzattı.

“Burada ne yapıyorsun? Buz gibi. Saatin kaç olduğundan haberin var mı?”

Başımı salladım. “Sadece biraz hava almak istedim. O kadar da soğuk değil.”

Bir şeyler daha söylememi bekleyerek yüzüme baktı ama ben konuşmadım. “Kaçacak mıydın?” Sesi titriyordu.

“Ne? Hayır!” Kapıyı açıp arabadan indim. “Öyle bir şey yapmam Agnes. Söz veriyorum. Seni bırakıp gitmem. Asla.”

Hırkanın kol yeninin üzerinde uçuşan kalın ipliklere bakıyordu. “Hastanede bırakıp gitmeye hazırdın ama.”

“Ah, onu öylesine söyledim. Ama ciddi değildim. Gerçekten ciddi değildim.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi.

Kafamı salladım. “Evet. Ne istersen.”

“Winky sana bir şey yaptı mı? Yani incitti mi? Yani süthanede yaşadığın süre boyunca?”

Bir adım geriledim. “Ne? Hayır! Asla! Neden böyle bir şey soruyorsun ki?”

Vücudu ürperdi, gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordu. “Bilmiyorum. Ben sadece...” Kafasını salladı. “Düşünüyordum da...” Sesi kısıldı. “Her şey aniden oldu.” Parmaklarıyla gözlerini sildi. “Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kafam çok karışık.” Hırkanın kenarlarını yüzüne bastırdı. “Ben sadece doğru olanı yapmak istiyorum Honey! Sadece iyi olmak istiyorum!”

İki kolumu birden ona dolayıp burnumu saçlarına gömdüm. Bir dakika sonra, “Sen zaten iyisin Agnes,” dedim. “Neden bir türlü buna inanmıyorsun?”

Kafasını salladı. “Ben iyi değilim! Zayıfım! Benny’ye korkunç davrandım ve her zaman günah işlemeye meyilliyim. Özellikle de her şeyin korkutucu ve tuhaf olduğu dış dünyadayken.”

“Doğru şeyi yapma konusunda kendine güvenmeyi denedin mi hiç?” diye sordum. “Her zaman bir işaret beklemek ya da Emmanuel’in senin için neyin doğru olduğunu düşündüğünü anlamaya çalışmak dışında?”

Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü kaldırdı. “Bunu yapamam. Yeteri kadar güçlü değilim. Emmanuel’in bana neyin doğru olduğunu söylemesine ihtiyacım var. Hepimizin var.”

Omzumu silktim. “Benim yok.”

Agnes, “Ama bunun sebebi, iyi olmayı önemsemen!” diye bağırdı. Dikkatle yüzüme bakıyordu. “Neden iyi olmak istemiyorsun Honey? Neden Honey? Neden biraz olsun önemsemiyorsun?”

“İyi olmayı önemsiyorum. Ben sadece...”

Agnes hırkanın altından pembe tokayı çıkartıp bana gösterdi. “O zaman bu ne?”

Konuşamadan ona baktım. “Nereden buldun...”

Üzgün bir şekilde, “Sırt çantadaydı,” dedi. “Kapının önünde ağzı açık duruyordu, buraya gelmeden önce gördüm. Toka en üstteydi.” Kafasını salladı. “Neden hırsızlık yaptın Honey? Neden? Buyruğa karşı geldin!”

Omzumu silktim. “Ben sadece...” dedim zorlukla. “Mağazada ona baktığını gördüm... Sonra gidip geri bıraktın ve... çalmanın yanlış olduğunu biliyorum ama... Sadece onu almanı istedim Ags.” Mavi gözlerinin içine baktım. “Bir kereliğine olsun kendin için bir şey yapmanı istedim. Bütün o korkunç kefaretle kendini çirkinleştirmek yerine, güzel olduğunu hissetmeni istedim. Kendini güzel hissetmek günah değildir Agnes! Kesinlikle değildir!”

Ben konuşurken Agnes’in gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini kırpınca, yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü. “Bedenimizi süslememeliyiz,” diye fısıldadı. “Sadece ruhumuzla ilgilenmeliyiz.”

“Saçmalık bu,” dedim. “Eğer ilgilenmemizi istemese, Tanrı bize bedenlerimizi vermezdi.”

Agnes birkaç saniye boyunca konuşmadı. Sonra bir kez daha bana baktı. “Korkuyorum,” diye fısıldadı. “Her şey değişiyor.”

Elini tuttum. “Biliyorum.” Kaya gibi ağır kelimeler aramızda asılı kaldı. Birdenbire yüzümün kenarına bir damla yağmur düştü. Kısık gözlerle gökyüzüne baktım. Yanağıma iki damla daha düştü ve sonra sanki Tanrı, cennetten ıslak bir battaniye silkelermişçesine, binlerce damla düşmeye başladı. Agnes hırkayı başının üstüne çekti.

Kapıyı açıp “Arabaya bin!” diye bağırdım.

Bir süre arabanın içinde oturup ön camın üzerinden dere gibi akan yağmuru izledik. O kadar şiddetli yağıyordu ki farlar açık olmasına rağmen artık çalılıkları göremiyordum. Cam, kalın bir buz parçasının içi gibi gözüküyordu.

Agnes’in kolunu tutarak “Hey,” dedim, “hadi koşalım. Ne dersin?”

Agnes bana çıldırmışım gibi bakıyordu. “Nereye koşalım?”

“Sadece koşalım işte! Yarışalım! Eskiden yaptığımız gibi! Yağmurun altında!” İçimde bir şeyler kıpırdanmıştı.

Fakat Agnes ıslak bacaklarına bakıyordu, bir dakika sonra onları altına aldı. “Yapamam.”

“Ah, neden olmasın?” Uzanıp koluna yumuşak bir yumruk attım. “Hadi Agnes, bunu ne kadar sevdiğini biliyorum.”

“Hayır, yapamam Honey. Ciddiyim.”

Birkaç saniye boyunca somurtarak arkama yaslandım. “İyi koşabildiğin için mi?” diye sordum. “Sebebi bu mu?”

Sessizlik.

“Bu yüzden, değil mi? Tıpkı güzel olmak gibi.” Doğrulup bir kez daha ona döndüm. “Agnes, biliyorsun, içine bu aziz olma isteği girdiğinden beri seni anlamaya çalışıyorum. Sen benim en eğlenceli, en yakın arkadaşımydın. Beni ne kadar çok güldürdüğünü hatırlıyor musun? Bir keresinde resmen altıma kaçırmıştım. Hatırlıyor musun?”

Dirseğimle onu hafifçe dürttüm ama bana bakmadı. “Bu kefarete ve her zaman dua etme olaylarını biraz anlayabiliyorum. Gerçekten anlayabiliyorum. İyi olmak istediğini biliyorum. Ama bunu, bunu anlayamıyorum işte. Sen gerçekten iyi bir koşucusun. Ciddiyim. Ve koşmaktan ne kadar keyif aldığını da biliyorum. Ve şimdi, sırf iyi olduğun bir şeyi yapmanın, Tanrı’nın ihtişamını çalmak... Ya da her ne cehennemse o anlama geldiğini zannettiğin için...”

“O kelimeyi kullanmayı keser misin?”

“Hangi kelime? Cehennem mi?”

Agnes irkildi ve kafasını salladı.

“Tamam. Denerim.” Derin bir nefes aldım. “Ben sadece... Tanrım, zaten o kadar çok şeyden vazgeçtin ki. Beline seni neredeyse ortadan ikiye bölecek ipler bağlıyorsun, hiç yemek yemiyorsun ve kendi odandayken büyük ihtimalle yerde uyuyorsun. Bundan neden vazgeçmek zorunda olasın ki? Yani... buna gerek yok. Tanrı’nın, hepimizin her şeyden vazgeçmesini istediğini hiç sanmıyorum Agnes. Gerçekten sanmıyorum.”

Dönüp bana baktı ve sadece bir anlığına da olsa gözlerindeki o berrak parlak ışığı gördüm.

“Hadi koşalım,” diye fısıldadım. “Hadi Ags. Sadece bir kerecik. Çok iyi gelecek.”

Pete Nine’nin arabasının farlarının ışığını yükselttim. Parlak ışıklar, yağmuru jilet gibi ortadan ikiye bölmüştü. Uzun otoparkı aydınlatacak tek ışık buydu ama idare etmek zorundaydık. Motel kapısının hemen önünde, otoparkın uzak köşesinde, yerlerimizi aldık. Agnes, tıpkı eski bisiklet pistinde yaptığı gibi öne doğru uzanmıştı. Kaldırıma eğilmişti, poposu havadaydı. Pete Nine’nin hırkasını üzerinden çıkarmıştı. Yeni, kısa pijamaları o kadar ıslanmıştı ki resmen şeffaf olmuşlardı. Onun koşucu duruşunu taklit ederek, ıslak saçlarımın arasından baktım.

Agnes gergin bir şekilde ileriye bakarak, “Sadece bir kerecik,” dedi. “O kadar.”

Yavaşça, “Hazır,” dedim. Ayak parmakları gerilmişti. “Ve...” Popusu birkaç santim daha yükseldi. “Başla!”

Otoparkın ortasında, yarı yolda durduğumu fark etmedi bile. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki onu zorlukla görebiliyordum.

Sağanak yağmurun altında, dirsekleri kalçasının yanında, ıslak saçlarıyla koşmasını izlerken, “Koş,” diye fısıldadım. “Koş Agnes.”

AGNES

Ertesi sabah hissettiğim ilk şey, kaslarımdaki ağrıydı. Otoparkta kısacık bir mesafeyi koşmamıza rağmen, bacaklarım kış uykusundan uyanırcasına esnedi ve gerildi. Daha sonra duşta, kramp girmesini önlemek için bacaklarıma nazikçe masaj yaptım. Sonra gerginliği azaltmak için parmak uçlarımda yükselip tekrar bacaklarımı serbest bıraktım. Yeniden koşabilmenin kendimi ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırmıştım. Hatırladığımdan daha bile iyiydi. Yağmurda hızla hareket etmenin tuhaf bir yanı var, kalbim daha hızlı çarpıyor, sanki bacaklarım uzuyor, ciğerlerimdeki nefes hızlanıyor. Benim için koşmakla kıyaslanabilecek hiçbir şey yok.

Pete Nine, “Agnes!” diye seslendi. “Hazır mısınız?” Kollarımı cübbemin içinden çıkartıp çabucak saçlarımı topladım ve aynaya baktım. Kendimi biraz zayıf hissediyordum ama en azından hala bir inanan gibi gözüküyordum.

Lilian hemen yola çıkmak istedi ama Pete Nine, sabah kahvesini içmeden hiçbir yere kıpırdamayacağını söylemişti. Yolun karşısındaki *Perkins* denilen yere gidip yeşil masalardan birine oturduk. Lilian, üstü kremalı çilekli kreplerden şipariş edene kadar her şey yolundaydı.

Honey, “Ben de aynısından istiyorum,” dedi.

Benny de çilek ve krep resimlerini işaret ederek kafasını aşağı yukarı sallamaya başladı.

Hafifçe kaburgalarını dürttüm. Başımı sallayarak, “Çilek,” dedim. “Onu yiyemezsin.”

Lilian, “Benny’nin çileğe alerjisi mi var?” diye sordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp Pete Nine’nin kahve bardağının üzerindeki mavi çizgiye baktım.

Nihayet Honey, “Hayır,” dedi. “Alerjisi yok ama Kutsanmış Dağ’da inananların kırmızı gıda yemeleri yasaktır.” Lilian ve Pete Nine’nin birbirlerine baktıklarını hissedebiliyordum.

Lilian, “Ah,” dedi. “Tabii. O kuralı unutmuşum.” Duraksadı ve sonra bana baktı. “Ama artık Kutsanmış Dağ’da değilsiniz Agnes. Benny’yle ikinizin, ne isterseniz yiyebileceğinize...”

“Hayır, ne istersek yiyemeyiz. Kutsanmış Dağ arazisinde olmamız, bizi birer inanan yapan her şeyden vazgeçtiğimiz anlamına gelmiyor!” Honey’ye baktım.

Yüzü kararmıştı. “Yine şu kibirli tavırlarına...”

Pete Nine araya girdi. “Pekala. İkinizin de kafasının ne kadar dolu olduğunu biliyorum. Duygusallaştığınızı anlayabiliyorum ve bazı sözler söyleniyor.” Konuşurken, gözleri Honey’le benim aramda gidip geliyordu. “Fakat şu anda birbirimize düşmek yerine, mümkün olduğu kadar karşımızdakini desteklemeliyiz.” Kahvesinden bir yudum alıp üst dudağını mendiliyle sildi. “Biliyor musunuz, Leonard ve Lilian küçükken kavga ettikleri zaman, birbirlerinden özür dilemeden odadan çıkmalarına izin vermezdim.”

Lilian annesine gülümseyerek “Bölünmüş bir ev her zaman yıkılır,” dedi.

Pete Nine başıyla onayladı. “Yani, eğer başarmak istiyorsak, aynı takımda olmalıyız kızlar. Tamam mı?”

Tabağını çekerek, “Ama biz aynı takımda değiliz,” dedim. “Hatırladınız mı? Benny ve ben hala inananlarız. Siz ve Honey değilsiniz.”

Honey kafası karışmış bir halde bana baktı.

Pete Nine avcunu elimin üzerine koydu. “Sen hala benim torunumsun, Agnes Little ve Benny de öyle. Bu bizi aynı takımda yapar.” Konuşurken gözleri parlıyordu. “Tamam mı?”

Tam o sırada, elinde tepsisiyle garson kız geldi.

Mavi cübbeme bakarak “Ne kadar hoş gözüküyorsun,” dedi. “Bu sabah kilise korosunda şarkı mı söyledin tatlım?”

Dehşete kapılarak nefesimi tutup Pete Nine’ye baktım. “Bugün günlerden ne?”

Pete Nine, “Bugün... pazar sanırım,” diye cevap verdi. “Evet, evet, pazar. Neden?”

Elimle alnıma vurdum. “Pazar ayinine gitmek zorundayız!”

Pete Nine, gülümseyerek garsona baktı. “Bir dakika izin verir misiniz?” dedi.

Kadın, “Tabii,” dedi. “Hazır olduğunuzda seslenin.”

“Anlamıyorsunuz.” Ne dediğimi iyice anlatabilmek için, parmağımı yeşil masanın cilalı yüzeyine vurdum. “Pazar ayinini kaçıramam Pete Nine. Ve Benny de kaçıramaz. Kaçıramayız, o kadar işte.”

Honey, “Kendine hakim ol Agnes,” dedi. “Ülkenin bir ucundan diğerine gidiyoruz, Tanrı aşkına. Ne yapalım yani?

Pete Nine kafasını salladı. “Sanırım seyahatte olanlar için muafiyet gibi bir şey var farecik. Yoldayken kiliseye gitmek zorunda kalmıyorsun.”

“Muafiyet gibi bir şey mi?” diye tekrarladım. “Gibi bir şey, bu akşam güneş battığında bizi kurtarmayacak Pete Nine!” Burnum karıncalanmaya başlamıştı. “Pazar ayinine gitmek zorundayız! Mecburuz!”

Honey yumruklarını sıkımişti. “Benim yüzlerce pazar ayinini kaçırdığımı biliyorsun Agnes ama henüz gün batımında küle dönüşmedim.”

Gözlerimi ondan kaçırarak başımı iki yana salladım. “Dün gece beni koşturmak ikna etmesine nasıl izin vermiştim?”

Ona ve kendime nasıl yenik düşmüştüm? Neyim vardı benim böyle?

Lilian, söylediklerini anlamaya çalışarak Honey'ye bakıyordu. Sonra bana döndü. "Küle dönmüşmek mi?" diye tekrarladı. "Emmanuel, eğer ayini kaçırırsanız, başınıza bunun geleceğini mi söyledi?"

Hiperventilasyonun sınırında olan nefes alıp verişlerim yavaşladı. "Hepinizin, Emmanuel'in bize öğrettiği her şeyin saçmalık olduğunu düşündüğünüzü biliyorum. Ama ben öyle düşünmüyorum." İşaretparmağımla göğsüme bastırdım. "Ben hala bazı şeylere inanıyorum. Ve pazar ayini de bunlardan biri."

Pete Nine usulca, "Pekala farecik," dedi. Uzanıp elimi okşadı. "Tamam, sakın ol canım. Sana bir pazar ayini bulacağız."

Perkins'teki kasiyerin tavsiye ettiği Olive Dağı Güney Vaftiz Kilisesi, Raleigh'in birkaç kilometre dışında, beyaz, dar bir kulesi ve geniş kırmızı kapıları olan, tuğladan yapılmış küçük bir binaydı. Önden bakınca, içine beşimizin sığacağı kadar bile büyük gözüküyordu. Merdivenlerden çıkarken, içeriden gelen, yüksek sesli, tuhaf şarkıyı duydum. Nefesimi tutup duraksayarak, acaba Pete Nine'ye bunun bir hata olduğunu söylemeli miyim, diye düşündüm.

Ben daha önce hiç, gerçek bir kilisenin içine girmemiş-tim. Kutsanmış Dağ'daki tüm ayinler, uzun masalar çekil-

dikten ve sıralar kilise düzenine göre ayarlandıktan sonra, büyük binada yapılırdı. Hem Pete Nine bana nasıl bir aiyne katılmak istediğimi sorduğunda ne cevap vereceğimi bilemememiştım. İşin aslı, o dakikaya kadar, inananların ayininden başka bir seçeneğim olduğunu bile bilmiyordum ki.

“Bir vaftiz töreni uygun olur mu?” diye sormuştu. “Ya da belki metodist? Lüteriyen? Katolik?” Bu kelimeler bana yabancıydı, boş gözlerle ona baktım.

Honey gözlerini devirdi. “İçinde İsa’nın ve Tanrı’nın olduğu her şey uygundur, bence,” demişti.

Ve böylece Greenville-Kuzey Carolina’nın ortasındaki bir vaftiz kilisesinin önüne geldik. İçeride, diz çöküp kollarımızı öne uzatacak kadar yer olduğundan bile emin değildim. Ayrıca duvarlardan dışarı, söylenen şarkının sesi geliyordu. Daha ağzımı açıp konuşma fırsatı bulamadan kapı açıldı. Temiz ütülü bir takım giymiş, siyah, ince bir adam, hafifçe eğilerek bizi içeri davet etti. Başımızı salladık ve en arkadaki sıraya oturduk. Binanın genişliğine şaşırmıştım. Tavan yüksekti. Kilisenin iki tarafında da her biri dolu olan en az yirmi tane sıra vardı. Yerler kırmızı halıyla kaplıydı, duvarlarda İsa’nın hayatının değişik dönemlerine ait ahşap gravürler vardı. Fakat benim tek bakabildiğim kişi, mihraptaki siyah kadındı.

Kabarık, kıvrıcık saçları ve altın bilezikleri vardı. Elleri tavana doğru kaldırmış, gözleri kapalı, öne arkaya

sallanırken, parlak mor cübbesi dalgalanıyordu. Cemaatin mırıldanarak dinlediği, kalbimi sızlatan, yavaş bir şarkı söylüyordu.

Ben dertliyim

Ben dertliyim

Benim derdim zihnimde

Eğer İsa bana yardım etmezse mutlaka öleceğim.

Kendi başına altı değişik kıta söyledi. Hepsi, karanlıkta olmakla, ışığı bulmaya çalışmakla ilgiliydi. İşin tuhafı, sanki sadece bana söylüyor gibiydi. Etrafıma bakındım ama benden başka fark eden yoktu. Kutsanmış Dağ'daki pazar ayinlerinde asla şarkı söylenmez. Emmanuel, şarkı söylemenin meditasyonun akıcılığını bozduğunu söyler ki bu en önemli noktadır. Biz şarkılarımızı dua gibi söyleriz, Emmanuel vaazına başlayana kadar durmadan Latince kelimeleri tekrarlarız. Burada, kafamı nereye çevirsem, gülümseyen ya da mutluluktan ağlayan insanlar görüyordum. Bazıları, şarkı söyleyen kadınla birlikte ellerini tavana kaldırıyor, diğerleriye mendilleriyle yüzlerini kapatıp göz yaşlarını siliyordu.

Kadın şarkısını bitirince, kırmızı cübbe giymiş bir adam (kırmızı cübbe!) mihrabın üzerinde duran iskemleden kalkıp kilisenin ön tarafına doğru yürüdü. Kısa kesilmiş, koyu,

kıvrıcık saçları ve sanki yüzünün buruşup içine kaçmış gibi gözükmesine neden olan tuhaf bir yara izi vardı.

Küçük İncil'i açıp sayfalardan birine baktı. Sonra İncil'i kapattı. Gözlerimi yumdum. Emmanuel de vaazına başlamadan hemen önce aynı şeyi yapardı. *İşte şimdi başlıyoruz,* diye düşündüm. *İşte şimdi İncil'den alınmış katı uyarılar ve daha ilerisini hedeflemek, daha uzağa ulaşmak ve mükemmel olmak için uğraşmakla ilgili buyruklarla tamamlanmış gerçek bir pazar ayini olacak.* Fakat adam oturdu. Mihrabın en üst basamağına oturmuştu.

Gülümseyerek "Sizlere bir hikaye anlatmak istiyorum," dedi. Ağzını oynatınca, yanağındaki yara izi kayboluyordu. Önümde oturan insanlar hevesle kıpırdandılar. Arkalardan biri, "Hadi bakalım peder!" dedi. Dönüp arkama baktım. Pazar ayini sırasında konuşmalarına izin mi veriliyordu?

"Bir zamanlar, korkunç bir böbrek hastalığı olan, Zachary adında bir çocuk varmış," dedi peder. "Hastalığı o kadar kötüymüş ki eğer organ nakli yapılmazsa ölecekmış. Annesi ve babası umutsuz durumdalarmış. İkisinin de böbrekleri oğullarına uymuyormuş. Ve küçük kızları Josie'den test yaptırmasını istediklerinde, kız ağlamaya başlıyormuş. İğnelerden çok korkuyormuş. Fakat küçük kız bir süre sonra cesaretini toplamış, gözlerini yumup testi yaptırmış. Josie'nin böbreği ağabeyine uyuyormuş. Eğer Zachary'nin kurtulmasını istiyorlarsa hemen ertesi gün ameliyat olması gerekiyormuş.

Anneyle baba sevinçten havalara uçmuş ama biraz da endişelilermiş. Josie'ye, eğer isterse, ağabeyine böbreklerinden birini verebileceğini söylemişler. Ama sadece, gerçekten isterse. Birçok iğne içeren acı dolu bir ameliyata katlanması gerektiğini söyleyip kararı ona bırakmışlar. Josie, annesiyle babasını dikkatlice dinleyip bir süre düşünmek istediğini söylemiş. Bir saat sonra Josie, annesiyle babasının yanına gelmiş. Anneyle baba, nefeslerini tutup beklemişler. Josie kabul etmiş. Zachary'nin, böbreğini alabileceğini söylemiş. Anneyla baba sevinçten ağlayarak sıkıca Josie'ye sarılmışlar. *Ama, demiş Josie, yarın öldüğümde, beni unutmayacağınıza söz verir misiniz?"*

Hıçkırık sesleri kiliseyi doldururken etrafıma bakındım. Arkamda oturan bir kadın, kafasını sallayıp oturduğu yerde ileri geri sallanarak, açık açık ağlıyordu. Onun diğer tarafında, mor cübbeli kadın oturuyordu. Gözleri kapalıydı, peder konuşmaya devam ederken gözlerini yummuş kafasını sallıyordu. Pederin sesi aniden yükseldi, dönüp ona baktım.

"Eğer bir çocuk böyle sevebiliyorsa," dedi, birkaç saniye duraksayarak, "ona döndüğümüzde İsa'nın neler yapabileceğini hayal edin. Tek yapmamız gereken istemek. Mükemmel ya da lekesiz olmak zorunda değiliz." Ayağa kalktı. "Lanet olsun! Bu konuda iyi düşünmek zorunda bile değiliz!" Kilisenin içinde, "Amin" mırıltıları yükseldi. "Tek yapmamız gereken, istemek. Açığa çıkıp istemek." İncil'i kapatıp

göğsüne bastırdı. “Tanrım, buradayım. Bana yol göster.” Başını öne eğdi. “Bana yol göster.”

Önümüzdeki sırada oturan bir kadın, “Şükürler olsun!” diye bağırdı. Pembe bir elbise giymişti. Başında da pembe bir şapka vardı, yumruğunu havaya kaldırdı. Honey kıkırdadı. Lilian, onun omzunu dürttü.

Peder güçlü sesiyle, “Sevgiden daha büyük bir şey yoktur,” dedi. “Bütün şeytanlardan ve karanlıklardan daha güçlüdür.” Kilisenin içinde başka haykırışlar da yükseldi.

“Evet!”

“Bana yol göster İsa!”

Peder, “Cevap sevgidir,” diye devam etti. “Eğer birbirimizi seversek, hiçbir şeyden korkmamıza gerek kalmaz. Sevgi...” diyerek İncil’i havaya kaldırdı. “Her şeydir.” Bağırarak söylediği son söz bir işaretmiş gibi, herkes ayağa kalktı ve bağırıp çağırarak alkışlamaya başladılar. Gerilerek etrafıma bakınca, Honey, Pete Nine, Lilian ve Benny’nin de kalkmış olduğunu gördüm. Benny sağlam elini sallıyordu, Lilian ve Honey de diğerleri gibi bağırıyorlardı. Pete Nine’nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kafamı sallayıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Pembe şapkalı kadın ayağa kalkıp parmağını pedere doğrulttu. “Doğru dedin peder!” deyip yerine oturdu.

Mor cübbeli kadın, arkasında koroyla birlikte, bir kez daha mihraba çıktı. Yavaşça başladılar, sesleri neredeyse fısıl-

tı gibiydi. Sonra sesleri yükseldi, kreşendo yaparak kilisenin geri kalanından yükselen gürültüyü bastırdı.

Birlikte yürüyün çocuklar

Sakın usanmayın

Birlikte yürüyün çocuklar

Sakın usanmayın

Ah, birlikte konuşun çocuklar

Sakın usanmayın

Vaat edilmiş topraklarda güzel bir toplanma yeri var.

Şarkı biterken Benny elimi tutup sıktı.

Ayin bitince, insanlar kapıya doğru yürümeye başladığında içimi sayısız duygu kapladı. Aklım karışmıştı, üzgündüm, korkuyordum ve tüm bu olanlara biraz şaşırmıştım. Fakat mutluydum da ve nedenini bilmiyordum.

Merdivenlerden inerken, kırmızı cübbeli adamın en alt basamakta insanlarla kucaklaştığını gördüm. Pembe şapkalı kadın da merdivenlerde durmuş, aynı şeyi yapıyordu.

“Hadi Pete Nine,” dedim. “Gidelim buradan.” Ama çok geç kalmıştım. Görüş alanına girdiğimizde, pembe şapkalı kadın dördümüzün üzerine atladı. Burnunun üstüne oturulmuş, telden, ince gözlükleri vardı ve gördüğüm en büyük göğüslere sahipti. Bize sarılınca, göğüslerinin arasında boğulmaktan korktum.

“Misafirler!” diye bağırdı kadın. Bize üst çenesindeki altın dişi göstererek kocaman bir gülümseme attı. “Bakın peder! Bugün misafirlerimiz varmış!” Peder dikkatini bize verirken, kadının kollarının arasında dimdik durdum.

Tek tek ellerimizi sıkarken, “Hoşgeldiniz,” dedi. “Umarım ayin hoşunuza gitmiştir.”

Pete Nine, “Harikaydı,” dedi. “Özellikle de küçük kızla ilgili hikaye.” Peder aldığı iltifattan memnun olarak başını salladı.

Pembeli kadın, Honey’ye, “Bağırdığını gördüm,” dedi. Gözlerinin içinde bir parıltı vardı. Eğleniyormuş gibiydin.”

Honey gülümseyerek başını öne eğdi. “Eğleniyordum,” dedi nazikçe.

Kadın, “Bağırmak bu işe yarar, biliyorsun,” dedi.

Pete Nine, “Öyle mi?” diye sordu.

Kadın, başını aşağı yukarı sallayarak “Evet,” dedi. “Tanrı, ne kadar çok denesek de içimizde tutamayacağımız şeyler olduğunu bilir. Kiliseye bu yüzden geliriz, ona içimizdekileri anlatmak için. Ve eğer haykırmamız gerekirse, haykırırız. Bazen, sessizlik ne kadar uzunsa, haykırış da o kadar kuvvetli olur.”

Gülümseyince, altın dişi parladı. “İsa anlar.”

HONEY

Lilian, kiraladığı arabayı kilisenin yanındaki bir yere bıraktıktan sonra, beşimiz Kraliçe Mary'ye sığıştık. Agnes, Benny ve ben arkaya, Pete Nine ve Lilian öne geçti. Bir kez daha yola koyulduk. Arabayı Lilian kullanıyordu. Neredeyse öğle olmuştu.

Pete Nine, ilaç şişelerinden birini açıp ağzına bir tane atarken, "Arayı kapatmamız gerek," dedi. "Ne kadar hızlı kullanabilirsin bilmiyorum canım. Ama akşam olmadan önce Savannah'a ulaşırsak iyi olur."

"Sadece beş saatlik yol," dedi Lilian. "Sanırım bunu yapabiliriz."

Agnes kendi tarafına yaslanıp derin bir şekilde içini çekti. O sabah uyandığından beri yine tuhaf davranmaya başlamıştı. Belki de aptallık ettim ama tokadan bahsettikten ve koşuttuktan sonra Raleigh'de bazı şeyleri halledebildiğimizi düşünmüştüm. Ama sanırım hallede-

memiştik. Eski alışkanlıklardan kurtulmak, sandığımdan daha fazla vakit alıyordu.

Pencereden dışarı, bulanık gözüken Kuzey Carolina otobanına baktım.

Pete Nine ve Lilian, ön tarafta alçak sesle konuşuyorlardı. *Keşke dönüp benimle de konuşsalar*, diye düşündüm. Fakat ortak bir sohbet konusu olmadan saatler geçti.

Kelebek defterimi çıkarıp ezberden bir beyaz skipper kelebeğini çizmeye başladım. Ama pek beceremedim. Korkunç oldu; kelebek yerine, yamuk bir balona benze-mişti. Ben de defteri kapatıp kafamı arkaya yaslayarak uyuyor numarası yaptım.

Pete Nine, “Ameliyattan beri tek kelime etmedi,” dedi. Alçak sesle konuşuyordu, kelimeler ağzının kenarından çıkıyordu. “Tek kelime bile.”

Lilian, “şokta,” dedi. “Bazen çocuklara böyle olur. Bence, bazı şeyleri açıklayacak kelime bulamadıkları için oluyor. Fazla geliyor.”

“Sence bunu atlatabilecek mi?”

Lilian başını salladı. “Atlatacağına eminim. Ona biraz zaman tanımamız gerek, hepsi bu.” Benny'ye baktım. Sağlam elinin iki parmağını ağzına sokmuş, uyuyordu. Onun ne kadar küçük olduğunu, ilk kez o zaman fark ettim. Emmanuel onu masadan kaldırıp odasına taşıdığında kimbilir kendini ne kadar çaresiz hissetmişti. Kesilmeye

giden bir kuzu gibi. Elimi dizine koyup uyanana kadar orada tuttum.

Bir süre sonra Lilian arabayı *Kaptan D'nin Yeri* isimli bir restorana çekerek, iki kova kızarmış balık, hush puppy denilen topak topak bir şey, ekşi sos ve patates kızartması sipariş etti. Hepsini çabucak yedim, hatta balığın sarıldığı kağıdı yaladım bile. Çok lezzetliydi. Lilian, Pete Nine ve Benny de balıklarını yediler ama Agnes, elini bile sürmedi. Büyük ihtimalle yeni bir oruç dönemine başlamıştı. Artık umrumda değildi.

Herkes yemeğini bitirdikten sonra Lilian, "*Bil Bakalım Kim* oynamak ister misiniz?" diye sordu. Aynadan bana bakıyordu.

"O da ne?" diye sordum.

"Bir tahmin oyunu. Ben aklımdan ünlü birini tutuyorum ve kim olduğunu bulana kadar yirmi tane soru soruyorsun."

"Ben hiç ünlü adı bilmiyorum ki," dedim.

Agnes, "Sen de azizleri tutabilirsin," diye mırıldandı.

Gözlerimi devirdim. "Unut gitsin."

Pete Nine arkaya dönerek "Hayır, bence bu harika bir fikir!" dedi. "Sence de öyle değil mi Lilian?"

Lilian, annesine bakıp kafasını salladı. "Azizleri çok tanımadığım için ne kadar başarılı olurum bilmiyorum ama bir sürü yeni şey öğreneceğime eminim. Hadi başlayalım!"

Pete Nine, "Sen başla farecik," dedi.

Agnes arkasına yaslanarak "Hayır, oynamak istemiyorum," dedi.

Dönüp Agnes'a baktım. "Hadi oradan. O kadar çok istiyorsun ki. Oyna işte. Ben pas geçiyorum."

Agnes başladı. Pete Nine ve Lilian, Agnes'ın seçtiği azizin bir kız olduğu ve on iki yaşındayken öldüğü ortaya çıkana kadar sorular sordular...

"Aziz Agnes," diye patladım.

Agnes, "Hey!" diye bağırdı. "Sen oynamıyorsun bile!"

Haince, "Çok tahmin edilebilirsin Agnes," dedim.

"Başka birini tut."

Pete Nine, "Niye o kadar erken yaşta ölmüş?" diye sordu.

"Ah Tanrım," dedim. "İşte başlıyoruz."

Tabii ki Agnes, bana *Azizin Yolu*'nu aldığından beri defalarca anlattığı, adaşı Aziz Agnes'ın tüm hikayesini sıralamaya başladı. Gözlerimi kapatıp kendimi tuttum.

Usulca, "Pekala," diyerek başladı. Ama devam ettikçe sesi yükseldi. "Aziz Agnes çok güzel bir kızmış. Roma'daki asil bir adam onunla evlenmek istemiş. O zamanlar çok erken yaşlarda evlenilirmiş. Ama Agnes kabul etmemiş çünkü o, bir rahibe olup hayatını Tanrı'ya adanmak istiyormuş."

"Tıpkı tanıdığımız biri gibi," diye mırıldandım.

"Honey." Pete Nine bana baktı. "Kes şunu."

“Tamam, tamam,” dedim. “Tek kelime etmeyeceğim.”

Pete Nine, “Devam et Agnes,” dedi.

“Agnes onunla evlenmeyi kabul etmeyince, adam çok kızmış ve onu, halkın içinde, Hristiyan olmakla suçlamış. O zamanlar bu, kanunlara aykırıymış. Agnes tutuklanmış ve hakim karşısına çıkartılmış. Hakim onu inancını reddetmeye zorlamış. Çok genç olduğu için ona yumuşak bile davranmış. Fakat Agnes dinini reddetmemiş. Sonra onu, derisini yüzüp canlı canlı yakmakla tehdit etmişler ama Agnes yine de Hristiyanlığı reddetmemiş. Sonunda idam edilmesine karar verilmiş. Masaya çıkartıldığında cellat bile üzölmüş çünkü o kadar genç ve güzelmiş ki. Agnes’a tekrar düşünmesi için yalvarmış ama kız vazgeçmemiş.” Agnes içini çekip arkasına yaslandı. “Ve böylece, İsa için şehit olmuş.”

Pete Nine, “Aman Tanrım!” dedi. “Ne kadar korkunç! Kafasını kesmek için masaya çıkardıklarında o zavallı çocuk kimbilir neler düşünmüştür.”

Camdan dışarı baktım. Buğday tarlaları, altın bir sis gibi geçip gidiyordu. O tarlalardan birinin ortasında durup uçurtma uçurabilmek için her şeyimi verebilirdim.

Agnes, “Gölömsüyordu,” dedi. “Çünkü İsa uğruna şehit olduğu için çok mutluydu.”

Mömkün olduğunca öğreniyormuş gibi gözökmeye çalışarak Agnes’a baktım. “Hadi ama Agnes. Kız on iki

yaşındaydı. Gülümsemiyordu. Büyük ihtimalle altına işemiştir! Kafası kesilmek üzereydi!”

Agnes kaşlarını çatıp bana baktı. “Kitapta böyle anlıyor Honey. Ben uydurmadım.”

“Nasıl olursa olsun, Aziz Agnes’in inanılmaz derecede cesur olduğu kesin,” dedi Pete Nine. “Eğer idam edilecek olsam, o kadar cesur olabilir miydim, bilmiyorum.”

“Kimse olamaz,” diye karşı çıktım. “Ve büyük ihtimalle, Aziz Agnes da değildi.”

Agnes, “Sakın Aziz Agnes’a dil uzatma!” diye bağırdı. “Ciddiyim Honey!”

Pete Nine mendilini alıp sallamaya başladı. “Kızlar!”

Bir süre boyunca ikimiz de ses çıkarmadan oturduk. Agnes’in azizlerle ve şehitlerle ilgili bu kendini beğenmiş tavırlarından o kadar öğreniyordum ki kusabilirdim. Keşke onun bu özelliğini koparıp camdan dışarı atabilseydim.

Pencereden bakıp önünden geçtiğimiz manzarayı izledim. Artık altın rengindeki tarlalar yoktu, her şey dümdüz, yeşil ve durağandı. Winky’yi özlemiştim.

Lilian aniden, şarkı söyler gibi bir sesle, “İşte geldik!” diye bağırdı. Otoyolun kenarındaki yeşil tabelayı işaret etti. “Bakın, Savannah!” Yirmi dakika sonra arabayı, çakıl taşlı bir garaj yoluna çekti. Sağ tarafta, etrafında beyaz çitler olan, tuhaf görünümlü, sarı bir ev vardı. Lilian arabayı park edip Pete Nine’ye baktı.

“Evim evim, güzel evim.” Gülümsedi. “Başardık anne.”

Lilian’ın evi, yamuk çatılı, büyük bir kutu gibi gözü-küyordu. Sağ tarafta bir kapı ve iki pencere vardı, üst kat çıkıntı gibi gözü-küyordu. Büyük kutunun yanında, ortasında tek bir diktörtgen penceresi olan, küçük bir bölüm daha vardı. Devasa büyüklükteki bir ağacın kol-ları, kocaman, yeşil bir şemsiye gibi evin üstünü kap-lıyordu.

Lilian’ın arkasından arabadan inerken, “Bu tuhaf gö-rünümlü bir ev,” dedim. Lilian kollarını Pete Nine’ye do-lamış, ön kapıya doğru yürürken ona yardım ediyordu. Ayaklarını sürüyen Pete Nine’nin tüm ağırlığı, kızının üze-rindeydi.

“Çünkü burası, eskiden bir ahır evmiş,” dedi Lilian, omzunun üzerinden. “O zamanlar insanlar fayton ve at arabaları kullanırlarmış. Arabalarını da burada saklar-larmış.”

“Şimdi de içeride at arabası var mı?”

Lilian gülerek başını salladı. “Kendimle Bay Pibbs için zor yer buluyorum. At arabası yok.”

“Sen bir adamla birlikte mi yaşıyorsun?” diye sordum.

“Hayır. Adam yok. İçeri gir. Göreceksin.”

Agnes, Benny ve ben, beyaz çitlerin ortasındaki bah-çe kapısından geçip ön kapıya giden çatlamış taşlara dikkatlice basarak, Lilian’ın peşinden gittik. Evin önün-

deki kocaman yeşil çalılıklar, iri kaya parçaları gibi gözüküyordu. Kapıya en yakın olan çalılığın üzerindeki, eğrelti otu gibi gözükten sivri bitkilere dokundum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sivri otların üzerinde minik filizler vardı. Dışları sert ve yeşildi ama içlerinde pembe çiçekleri vardı.

Lilian, “Onlar benim şeker çiçeklerim,” dedi. Kapının kilidiyle uğraşırken gözucuyla beni izliyordu. “Açmaları için birkaç hafta daha gerek. Ama açtıkları zaman, tüm ön bahçe, elmalı turta gibi kokacak.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Elmalı turta mı? Gerçekten mi?”

Lilian anahtarı çevirdi. “Evet. Ve bazen geceleri verandada oturup kıpırdamadan beklersen, çalılıkların etrafında uçuşan sinek kuşlarını görebilirsin. Ve kelebekleri de.” Kalçasıyla kapıyı itip açtı. “İşte geldik anne. İçeri geç, otur.”

Agnes, Benny’nin elini tutup onu içeri soktu. Kapının arkasında beliren kediye görünce duraksadım. Bacaklarımın arasından geçip bahçe kapısına doğru koştu.

Lilian’ın içeriden, “Bu Bay Pibbs!” diye seslendiğini duydum. “Onu yakala Honey, olur mu? Dışarı çıkması yasak!” Tam çitin arkasında gözden kaybolmak üzereyken, ensesinden tutup kediye yakaladım.

“Yakaladım seni küçük canavar!” Yürek parçalayan bir sesle miyavladı ama onu göğsüme bastırıp eve doğru yürüdüm. Kedi, bana bakmak için kafasını çevirdi, tam o

sırada onu neredeyse düşürecektim. Mavi gözlü bir siyam kedisiydi, yüzünde ve kulaklarında kahverengi lekelere vardı.

Tıpkı George'a benziyordu.

AGNES

Lilian'ın eski ahır evininin içi, bırakın at arabalarını, tek bir ata bile yetecek kadar büyük değildi. Ya da o zamanlar kullandıkları arabaların adı her neyse işte... Lilian, Pete Nine'yi pembe gül desenleri olan bir kanepeye yatırırken, Benny'yle ikimiz küçük mutfağın içindeki parlak kırmızı tezgahlardan birinin önünde durup bekledik. Kollarımı uzattım. Parmaklarım, mutfağın diğer ucundaki set üstü ocağa değebiliyordu.

Lilian içeri yürürken, "Biliyorum, biliyorum," dedi. Buzdolabının kapağını açtı. "Burası bir pastadan ev kadar küçük. Ama işte benim evim burası." İçi yeşil sıvıyla dolu şişeyi eline alıp omzunu silkti. "Anneme içecek bir şeyler götürüyorum," dedi. Siz de ister misiniz? Limonata. Dün yapmıştım."

Ben hiçbir şey söylemedim ama Benny hevesle kafasını salladı.

Lilian içine üfleyince bardağın dibinden bir cep dolusu toz kalktı. Limonatayı bardağa dökerken, “Merak etmeyin,” dedi. “Bunu ben alırım.” Dolaptan başka bir bardak çıkardı, lavaboda yakadıktan sonra limonatayla doldurdu. İçine birkaç tane buz atıp bana uzattı. “İçeriye gelin,” dedi, “oturalım.”

Onun peşinden, sarı duvarları olan birazcık daha büyük bir odaya geçtik. Lilian kendini Pete Nine’nin yanına, kanepeye bıraktı. Kanep o kadar yıpranmıştı ki üzerindeki kıymıklar gözükiyordu. Pete Nine normalden çok daha fazla terliyordu, ağzı düz bir çizgi gibiydi. Biz içeri girerken dönüp baktı ama göz kapakları, sanki üstlerinde yük varmış gibi ağırdı.

“Dinle anne.” Lilian uzanıp Pete Nine’nin alnına yapışan saçlarını düzeltti. “Bu akşam *King’in Yeri*’ne gitmeyeceğim, böylece seninle ve...”

Fakat Pete Nine elini sallayarak onun cümlesini yarıda kesti.

“Saçmalama Lil. Seyahat yüzünden yorgunum, hepsi bu. Bizimle Raleigh’de buluşmak için dün de işe gitmedin. Yine işini aksatmanı istemiyorum. Son ziyaretimde başına gelenleri hatırlıyorum. Hem önemli değil ki. Nasıl olsa hepimiz yatıp uyuyacağız. Yapılacak bir işim yok.” Bana bakıp göz kırptı. “Horlamak dışında tabii.”

Lilian birkaç saniye boyunca annesinin yüzüne baktı. Sonra içini çekerek usulca, “Pekala,” dedi, “eğer gerçekten eminsen...”

Pete Nine başıyla onu onayladı. “Gerçekten eminim,” diye tekrarladı. “Hadi bakalım. İş arkadaşların paniklemeye başlamadan önce duş yapıp oraya gitmek için yirmi dakikan var.”

Lilian, annesinin alnına bir öpücük kondurdu. “Geçen sefer olanları gerçekten de unutmamışsın, ha?”

Pete Nine başını salladı. “Nasıl unutabilirim? Seni zar zor görebilmiştim.”

Lilian bir kez daha tereddüte kapıldı. Sonra limonatasının son yudumunu içti. “Bu sefer öyle olmayacak,” dedi. “Bu geceyi atlattıktan sonra, üç gün boyunca boş olacağım.” Ayağa kalktı. “Geri döndüğümde bir sürü vaktimiz olacak.”

Oleyyy, diye düşündüm, kocaman, mutlu bir aile!

Birkaç dakika sonra, kucığında bir siyam kedisiyle Honey içeri girdi. Nedense yüzü bembeyazdı, sanki az önce bir hayalet görmüş gibiydi. Pete Nine kediyi görünce doğrulup oturdu ve ellerini çırpıttı.

“Bay Pibbs!” Honey, kediyi serbest bıraktı. Kedi atlayıp Pete Nine’nin kucığına çıktı. Kulaklarının arkasını kaşıırken, “Ah,” dedi. “Merhaba küçük adam! Anneciğin seni ne zamandır görmemişti!”

Honey usulca, “O senin mi?” diye sordu.

Pete Nine kafasını salladı. “Hayır, hayır. Lilian’ın,” dedi. “Ben onu Lilian ayrıldıktan... hemen sonra...” Alt dudaklarını ısırarak bize baktı. Gözleri birkaç dakika öncesine göre

çok daha parlak gözükiyordu. “Lilian için iyi bir arkadaş oldu.”

Benny’nin kanepeye oturup kedinin beyaz tüylerini sevmesini izledim. Bay Pibbs gözlerini yumup kafasını geriye attı. Gördüğü ilgiden memnun olduğu belliydi.

Honey aniden, “Lilian nereye gitti?” diye sordu.

Pete Nine, kedinin boynunu okşuyordu. “Bir süreliğine işe gitmesi gerekiyor. Sabaha dönmüş olacak.”

“İşe mi?” diye tekrar etti Honey. “İşe mi gitti? Şimdi mi?”

Pete Nine parmağını dudağına bastırdı. “Şşşş... Seni duymasın. Kendini kötü hisseder. O gitmek istemedi ama ben gitmesini söyledim. Uzun zamandır *King’in Yeri*’nde. Çok çalışıyor. Ona güveniyorlar. Gitmesi gerek.”

Sanki güneşin önünden geçen bir yağmur bulutu gibi, Honey’nin yüzü karardı. Sonra kendini köşedeki sallanan sandalyeye bırakıp camdan dışarı bakmaya başladı.

“Sen iyi misin?” diye sordum.

Kafasını salladı ama gözlerini camdan ayırmadı.

Pete Nine, “Geç oldu,” dedi. “Hadi bakalım millet, herkes yatağa.” Hepimizi tek tek öptü, Benny’ye sarılıp saçlarını okşadı. Sonra merdivenlerden yukarı çıkıp odasının kapısını kapattı.

Lilian, Pete Nine’nin üst katta, evdeki tek yatak odasında uyumasını istemişti. O yüzden Benny, Honey ve ben alt katta, salonda battaniyeleri üst üste koyarak yatmak zorunda

kaldık. Babamın kardeşi bile olsa, bu tuhaf kadının evinde uyuyacağım için biraz gergindim. O yüzden, gerginliğimi atabilmek için akşam duasını okumaya başladım. Bir süre sonra Honey battaniyeyi üstünden atıp ayağa kalktı.

Dirseğime yaslanarak “Hey,” diye fısıldadım. “Nereye gidiyorsun?”

Honey arkasını döndü. “Mutfağa gidiyorum, tamam mı? Bir şey içmek istiyorum.” Sesinin tonu, başka bir şey sormama ya da aradan kırk dakika geçmesine rağmen peşinden gitmeme engel oldu. Canını neyin sıktığından emin değildim. Sanki birdenbire, tıpkı Benny gibi içine kapanmıştı. Acaba tüm bu olan bitenlerle ilgili tereddüte kapılmış olabilir miydi?

Annemle babamın ne yaptığını merak ettim. Onlardan ayrı geçirdiğimiz üçüncü geceydi. Bizi aramak için Kutsanmış Dağ’dan çıkmışlar mıydı? Babam, Pete Nine’yi aramaya çalışmış mıydı? Lilian’ın da bu işin içinde olduğunu öğrenince daha çok sinirlenecek miydi? Peki ya Emmanuel öğrenince ne yapacaktı? Tekrar Kutsanmış Dağ’a dönmemize izin verilecek miydi?

Karanlıkta, Benny’nin elinin çarşafların altından bana uzandığını hissettim. Uzanıp elini sıkıca tuttum.

Saatler sonra, boğuk bir hıçkırık sesiyle aniden uyandım. Karanlıkta doğrulup oturdum. Korkudan titreyen, buz kesmiş bedenimle sesi dinledim.

“Ah, Tanrım, lütfen!” Ses yukarıdan geliyordu. “Pete Nine! Uyan! Lütfen!” Battaniyeyi üstümden atıp odanın diğer ucundaki merdivenlere koştum. Lilian’ın odasının içindeki manzara, rüyadan kopmuş bir sahne gibiydi. Armut şeklindeki küçük lambadan, odanın içine ürkütücü, sarı bir ışık vuruyordu. Pete Nine, ağzı yamuk bir O şeklinde açılmış, sırtüstü yatakta yatıyordu. Honey, Pete Nine’nin üstüne çıkmış, iki eliyle birden omuzlarından tutarak onu sarsıyordu. “Kalk!” diye hıçkırdı bir kez daha. “Lütfen, Tanrım, uyan!”

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdım. “İn üstünden! Onu öldüreceksin!”

Honey arkasını döndü. Odadaki loş ışığın altında, yüzü neredeyse saydam gibi gözüküyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Çok geç,” diye fısıldadı. “O ölmüş.”

Ucuncü bölüm

HONEY

Bay Pibbs'i görünce g  s m n orta yerinde tuhaf bir his belirdi. Sanki hayatımın önünde asılı duran perde,   ılmak  zereymi  gibiydi. J le gibi bir histi bu, güvenebileceğim ya da arkasında durabileceğim bir şey değil... Ama oradaydı i te. Gerçekti. Bir şeyler olmak üzereydi. Biliyordum.

Lilian'ın, *King'in Yeri*'ndeki mesaisine gittiği için duyduğum  fke, Pete Nine, insanların ona güvendiğini ve çok çalıştığını söyleyince yok olmuştu. Gerçekten önemli bir i i olmalıydı. I  yerinin adı *King'in Yeri*'ydi, kulağa önemli geliyordu. Belki de bir sürü insandan o sorumluydu, bir tür patron gibi. Evden çıkarken üstünde ütülü beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı, son derece profesyonel gözüküyordu. *Acaba iyi bir patron mu yoksa sert mi,* diye düşündüm. İnsanlara emirler yağdırıyor muydu? Geç kalan biri olursa çok kızar mıydı? Kafalarına bir şeyler fı-

latır mıydı? Küfür eder miydi? Yoksa oturup söyleyeceklerini mi dinlerdi? Onlara bir şans daha verir miydi?

Öyle bir ruh hali içindeydim ki aynı anda hem sabırsız ve sinirliydim hem de gergindim. Ve korkuyordum. Kalkıp etrafı karıştırmak için ölüyordum ama Agnes'in çılgın dua seansı bir türlü bitmek bilmiyordu. Odadan çıkmanın, uzanıp Agnes'ı boğazlamaktan daha iyi bir fikir olduğuna karar verdim. Mutfağa gidip kendime bir bardak limonata aldım. Sonra tezgahlardan birinin üzerine oturup bir saat boyunca camdan dışarı baktım. Agnes'in gelip herhangi bir konuda bana bağırmasını bekledim ama gelmedi. Dışarı çok karanlıktı. Lilian'ın ağacının ince dalları, pencerenin ardından uzanmış parmaklar gibi gözüküyordu. Elimi cebime atıp George'u dışarı çıkardım. Onu sadece avcumda tutmak bile, kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Nihayet salona geri döndüm. Agnes uyuyuyordu. *En sonunda.*

Salondan başladım. Oda bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde olduğu için çok zamanımı almadı. Kanepe ve sallanan sandalye dışındaki tek mobilya, duvarın köşesine yaslı duran, eski yazı masasıydı. Masanın ortasında, içi deniz kabuklarıyla dolu bir çanak vardı. Mavi bir eşarbin üzerinde duruyordu. Masanın altında, üç tane küçük çekmece vardı.

Titreyen ellerimle ilkini açtım. Ne aradığımı bile bilmiyordum. Daha da kötüsü, beni bir şeyleri bulmaya zor-

layan bu his doğru olmayabilirdi de. Saçma sapan bir sezgi de olabilirdi. Ama ya öyle değilse? ekmecenin içine baktım. Kalbim sıkıştı. Eski, tozlanmış Noel süsle-riyle doluydu; altın ve gümüş renkli toplar, elenk ipleri, yarım bir ışık sicimi. İkinci ekmece, mavi kalemle kay-gan beyaz kağıtların üzerine çizilmiş resimler vardı. Bir tanesini dışarı çıkardım. Birinin evinin resmi gibi gzk-yordu. Resimlerin geri kalanı benzerdi. Kalbim gm gm atarken, resimleri tekrar çekmeceye koydum.

Fakat son çekmeceyi açınca, nefesim kesilecek gibi oldu. ekmece, ağzına kadar fotoğrafla doluydu. Yüzlerce polaroid fotoğraf st üste yığılmıştı. Yığının en tepesindeki fotoğrafı aldım. Agnes’la ikimizin, dört beş yaşlarındaykenki halimizdi. Yatakhaneinin önündeki taş merdivenlerde oturmuş, çıplak bacaklarımızı kameraya uzatmış, kokulu ayak gibi saçmalıkların hayattaki en ko-mik şeyler olduğunu düşündüğümüz zamanlardaki gibi, çılgınca gülüyorduk. ne eğilip dikkatlice Agnes’ın yüzü-ne baktım. Mavi gözlerinin kenarları kısılmış, minik burnu kırışmış, dişleri inci gibi beyaz ve küçüktü. Yüzünü böyle görmeyeli yıllar olmuştu.

Fotoğrafların geri kalanını karıştırırken, ellerimin ara-sından kopmuş yapraklar gibi düşmelerine izin verdim. Her fotoğrafta ben de vardım. Bazılarında tek başımay-dım ama çoğu Agnes ve Benny’yle birlikteydi. Hepsi sı-cak havada, havuzda ya da gölette çekilmişti. Üzerimizde

mayolarımız, şort ve tişörtlerimiz vardı. Ayaklarımıza parmak arası terlikler giymiştik. Bazılarında ise ayaklarımız çıplaktı. Yatakhane, bisiklete binerken, eğitim binasında, çiçek bahçesinde çekilmiş fotoğraflarımız vardı. Beynim deli gibi çalışıyordu. Bunca yıldır fotoğraflarımızı, benim fotoğraflarımı çeken tek insan, Pete Nine'ydi. Her yaz ziyarete geldiğinde. O zaman bu fotoğraflar neden buradaydı? Yani bu evde, Lilian'ın çekmecesinde ne işleri vardı? Agnes'ın halasının, benim fotoğraflarımla dolu bir çekmecesinin olması ne anlama geliyordu? Avuç dolu fotoğrafı elime alıp hızla yukarı çıktım. Eğer tek bir şey daha bulabilseydim...

Parmakuçlarımda Lilian'ın odasına girip fotoğraf yığınının yatağın üzerine yerleştirdim ve etrafıma bakındım. Küçük bir odaydı, yatak bütün alanı kaplıyordu. Pete Nine, arkası dönük, bir gölge kadar hareketsiz yatıyordu. Yatağın yanında bir şifonyer ve sonradan dolap olduğunu anladığım başka bir kapı daha vardı. Kapıyı açıp askıları yavaşça araladım. Dizlerimin üstüne çöküp karanlıkta, el yordamıyla arandım. En az altı çift spor ayakkabı, iki çift kahverengi iş botu ve en arkada duran, yıpranmış, siyah renkte topuklu ayakkabılar vardı. Sabırsızca onları bir kenara itip daha da ileri uzandım. Elim, aradığım şeye değdiği anda, bedenim buz kesti. Keman kılıfını yavaşça dışarı çekip dizlerimin üstüne koydum. Hayal ettiğimden daha küçüktü. Siyah deri yüzey hem düz hem de pürüz-

lüydü. Kapağını dikkatlice açıp yaşlarla dolan gözlerimle, narin enstrümana baktım. Sonra ayağa kalktım. Her şeyi öğrenmeliydim, hemen. Hepsini, Lilian eve dönmeden önce ve...

Fakat Pete Nine'ye dönünce, olduğum yerde taş ke-sildim. Bir terslik vardı. Yataktan hiç horlama sesi gelmi-yordu. Aslına bakılırsa hiçbir ses gelmiyordu. Pete Nine o kadar sessizdi ki sanki biri düğmeyi kapatmış gibiydi. Keman çantasını yavaşça yere koyup yatağa yürüdüm. Onun üzerine eğilmeden önce anlamıştım. Çığlık attım, haykırdım, uyanması için ona yalvardım ama her şeyi an-lamıştım.

Agnes, Pete Nine'nin öldüğünü söylediğimde bana inanmadı.

Bir kez daha, "Bırak onu!" diye bağırdı. "Canını yakı-yorsun!"

Gözlerimi Pete Nine'nin yüzünden ayırmadan, bacak-larımı üzerinden çektim. Göz çukurlarının içinde donup kalan gözleri hafifçe aralıktı, cildi soluk mavi bir renk al-mıştı. Göz kapaklarını kapatmak için uzandım ama Agnes çığlık attı.

"Dokunma ona! Sakın ona dokunayım deme! Sen ona *ait* bile değilsin!"

Kalbim sanki ortadan ikiye ayrıldı. Bana söylediği en kötü sözdü. Aniden, bağırışlarımız yüzünden uyanan ve Agnes'in arkasında beliren Benny'yi gördüm.

“Benny...” dedim. Fakat o koşup banyoya gitti ve kapıyı arkasından çarpıp kapattı.

Agnes parmak uçlarında Pete Nine’nin yanına geldi, sanki onu uyandırmaktan korkar gibiydi. Ninesinin yanına oturup elini tuttu. Parmağını, kadının elinin üzerindeki geniş, yeşil damarda gezdirmeye başladı. “Pete Nine.” Sesi, fısıltıdan biraz daha yüksekti. “Yorgun olduğumu biliyorum ama sadece bir dakikalığına uyanıp bize iyi olduğumu söyle. Hadi. Kalk.” Konuşurken tekrar tekrar Pete Nine’nin eline vuruyordu.

Dehşete kapılmıştım. Kıpırdamayan, ayrık gözlerini göremiyor muydu? Pete Nine’nin ölü derisinin koyu gölgesini fark etmemiş miydi? Konuşurken, ninesinin tek bir nefes bile almadığını anlamamış mıydı? Artık bu kadar ileri gidemezdi. Kimse, oturup ölmüş biriyle konuştuğunu fark edemeyecek kadar gerçeklikten kopamazdı.

Yatağa doğru bir adım atarak “Kes şunu,” dedim. “Agnes, kes şunu. Seni duyamaz. O öldü. Onunla konuşmayı kes.” Fakat Agnes, artık benim odada olduğumun bile farkında değildi. Aynı ses tonuyla konuşmaya devam ederek, durmadan Pete Nine’nin elini okşuyordu.

“Hadi nine,” diye fısıldadı. “Hadi gidelim. Hadi. Uyan.”

Sanki bu hareket onu hayata döndürebilirmiş gibi, Pete Nine’nin göğsünün üzerinde haç çıkarttı. Tamamen Emmanuel’e özgü bir şeydi bu ve ödümü koparıyordu.

Gerçekten de. Daha ne yaptığımı düşünmeye fırsat bile bulamadan, uzanıp tüm gücümle Agnes'ı ittim.

“Kes şunu!” diye bağırdım. “Sanki seni duyabilirmiş gibi konuşmayı kes, seni kaçık! O öldü Agnes! Ve hiçbir şey onu geri getirmeyecek!”

Agnes bir dakika boyunca, benden birkaç metre ileride, yerde yattı. Ona doğru hamle edince, Lilian'ın duvardaki aynasında kendimi gördüm. Taranmamış karmakarışık kırmızı saçlarım, suratımı çevreliyordu. Yüzüm öfkeden kızarmıştı. Omuzlarım çökmüştü, yumruklarım sıkılıydı ve ağzımın kenarında tükürükler vardı. Kendi kendime, *belki de deli olan benim*, diye düşündüm. Belki ikimiz de deliydik.

Agnes'in ağladığını duyunca, ona doğru yürüyüp yanında diz çöktüm.

Titreyen omzuna dokunmak için uzanarak “Ah, Ags,” diye söze başladım. Fakat o kafasını kaldırıp uzattığım elime vurarak, kendinden uzaklaştırdı. Vurmasına aldırış etmedim. Onu öyle ittiğim için herhalde bunu hak etmiştim. Fakat benimle konuşmaya başladığı zaman gözlerine yerleşen bakışa hazır değildim.

“Bu beni son itip kakışın oldu Honey Harper.” Sesi son derece sakindi, ardında tanımadığım bir güç var gibiydi. “Hayatımın on yılını sana katlanarak geçirdim çünkü en yakın arkadaşım olduğumu düşünüyordum. Ama şimdi tek sebebin, sana acımam olduğumu anlıyo-

rum.” Yere, ikimizin ortasına tükürdü. Tükürüğünün bir kısmı dizime sıçradı. “Emmanuel başından beri haklıydı. Sen çöpten başka bir şey değilsin Honey. Bu yüzden sürekli başın belaya giriyor ve düzen odasına sürükleniyorsun. Annemle babam bu yüzden seninle görüşmemi bile istemiyor.” O gözlerindeki yeni bakışla bana baktı. İçindeki o tuhaf enerji her neyse, gözlerinden fışkırdığına yemin edebilirdim. “Ve büyük bir ihtimalle, kendi annen de seni bu yüzden terk etti.”

Son söylediği şeyin üstüne, dönüp yüzünün ortasını yumrukladım. Bana söylediği en kötü ikinci şeydi. Yumruğum çenesine oturunca korkunç bir ses çıktı ve Agnes çığlık atarak, yüzünü tutup yere yığıldı. Benny banyodan koşup geldiğinde bir kez daha ona yönelmiştim, ne yapmaya hazırlandığımı ancak Tanrı bilebilirdi. Benny ikimizin arasına girdi. Yaralı elini kaldırıp yavru bir domuz gibi ulumaya başladı. Onu incitmek istemediğim için geri çekildim. Fakat Agnes ayağa kalkmıştı. Gözlerinde hala o deli bakış vardı. Tek eliyle ağzını, vurduğum yeri, diğer eliyle de arkasına geçirdiği Benny’yi tutuyordu.

“Biz gidiyoruz,” dedi. “Tüm bu kabus sona erdi. Annemle babamı arıyorum ve eve dönüyoruz.”

Ağzıma kan tadı gelinceye kadar alt dudağımı ısırdım. Bir kez daha denemeye karar verdim. Bu kez mantıklı olacaktım. “Agnes. Lütfen. Sana kaçık dediğim için özür dilerim. Sana vurduğum için özür dilerim.” Derin bir nefes

alıp sesimi kontrol etmeye çalıştım. Ağlamak üzereydim. “Ama lütfen, bir yolunu buluruz. Lilian’ı ararız, tamam mı? Lütfen annenle babanı arama Agnes. Birarada kalmalıyız. Oraya geri dönemeyeceğimi biliyorsun. Lütfen.”

Ama işe yaramıyordu. Ben birarada kalmaktan bahsetmeye başlar başlamaz Agnes kafasını sallamaya başladı.

“Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.” Benny’yi omuzlarından tutup öne çıkardı. “İşte benim ailem,” dedi. “Benny, annem, babam ve Emmanuel. Ben onlarla birarada kalacağım Honey. Seninle değil. Lilian’la değil. Şu andan itibaren ne istersen onu yap. Umrumda değil.” Agnes’in bana on dakikadan kısa bir süre içinde vurduğu üçüncü darbeydi bu. Başım döndü, sanki öldürücü bir yara almış gibiydim. Ortamızda duran yatağa baktım.

“Peki ya Pete Nine?”

Agnes, “Ve Pete Nine de tabii ki,” diye cevap verdi. “O her zaman benim ailemdi.”

“O benim de ailem,” diye fısıldadım.

Agnes bana küçümseyici bir bakış attı. “Sadece sana acıdığı için böyle düşünmene izin verdi. Sen onun gerçek ailesi değilsin. Sen kimsenin ailesinden değilsin. Sen...”

“Ha-hayır,” diye kekeledim. “Yanılıyorsun. Ben yeni keşfettim...”

“Kapa çeneni,” dedi Agnes. “Olayların işleyişiyle ilgili yürüttüğün saçma mantığı daha fazla dinlemek istemiyorum. Zaten hiçbir zaman mantıklı değildiler.”

Şaşkınlıktan afallayarak ona baktım. Agnes miydi bu konuşan? Artık onu tanıyamıyordum. “Artık bu konularda endişelenmek zorunda değilsin.” Geriye kalan son enerjimle bir adım atıp ellerimi uzattım. “Agnes. Hadi ama. Pete Nine’nin ne dediğini hatırlıyor musun? Hani biz küçükken seni yatakhane bırakıp gölete gitmek istemiştik, çünkü sen gelmeye korkuyordun. İşte o zaman ne demişti, hatırlıyor musun?”

Agnes kafasını sallayarak, halının üzerindeki turuncu ve kahverengi şekilleri inceliyormuş gibi yaptı. “Hayır.” Sesi sertti. “Hatırlamıyorum.”

“*Birbirinize asla arkanızı dönmeyin,*” diye fısıldadım. “*Ne burada, ne de başka bir yerde.* Hatırladın mı?”

Agnes, çelik gibi sert gözleriyle bana baktı. “Pete Nine artık bize bir şeyler söyleyebilecek durumda değil,” dedi. “Öyle değil mi?”

Ve bu cümleyi duyunca onu kaybettiğimi anladım. Tamamen. Sanki bir kapıdan içeri girip kendini kilitlemişti. Anahtar yoktu, umut yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Ondan sora işler epey hızlı ilerledi. Agnes kurulmuş bebek gibi odanın içinde hareket ederken, sersemlemiş bir halde onu izledim. Önce yatağa doğru gidip Pete Nine’nin üzerindeki örtüyü çekerek yüzünü kapattı. Sonra onun üzerinde haç çıkartıp parmaklarını Pete Nine’nin dudaklarına bastırdı. Sonra diz çöküp dua etmeye başladı. Benny de yanına gelmişti. Birkaç dakika boyunca

sessizce dua ettiler. Benny kafasını, Pete Nine'nin arşı-
fın altında kalan kalçasına dayamıştı.

Birkaç dakika sonra Agnes, Pete Nine'nin deri çanta-
sına uzanıp içinden cep telefonunu çıkardı. Yatağın ke-
narına oturup bir numarayı tuşladı. Ve telefonu kulağına
dayadı. Telefon bir kez, sonra ikinci kez çalarken, bana
bakmamak için çaba sarfettiğini görebiliyordum. Nihayet
biri cevap verdi.

Agnes, “Bayan Winspear?” dedi. Bir duraksama
oldu. “Ben Agnes. Evet Agnes Little. Babamla konuşa-
bilir miyim lütfen? Orada mı?” Beklerken kulak meme-
sini ekiştiriyordu. “Baba? Evet baba. Benim.” Babası
telefonun diğ er ucundan adını bağıırırken yüzü pembe-
leşti. Gülümsedi ve Benny'yi sıkıca sarılarak yanına çekti.
“Evet, buradayız baba,” Tıkanmıştı. “Güvendeyiz. Evet,
Benny de iyi. Biliyorum. Biliyorum. Korkunçtu. Çok üz-
günüm. Baba, lütfen gelip bizi alabilir misin? Lütfen? Biz
Lilian'ın evindeyiz. Evet. Savannah'da. Ama eve dönmek
istiyoruz.”

Babasına evin adresini verirken, arkamı dönüp cam-
dan dışarı baktım.

Agnes usulca, “Baba?” dedi. “Bir şey oldu. Kötü bir
şey.” Derin bir nefes aldı. “Pete Nine... şey... öldü.”
Uzun bir sessizlik oldu. Arkamı dönmek için ken-
dimi zorladım. “Hayır, hayır, öyle bir şey değil,” dedi.
“Burada oldu. Biz uyuyorduk. Dün gece hepimiz yatma-

ya gitmiştik...” Ağlamaya başladı. “Ne olduğunu bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.”

Kollarımla başımı kapayarak sesleri susturdum.

“Lilian mı?” diye sordu. “Şey, sanırım o işte. Dün gece gitmesi gerekti. Ama sanırım sonra dönecek. Belki öğleden sonra. Tamam.” Burnunu çekti. “Evet, tamam baba. Yani uçağa bineceksiniz? O zaman bu akşam burada olursunuz, değil mi?” Babası cevap verirken daha çok ağlamaya başladı. “Tamam baba. Biz burada olacağız. Kıpırdamıyoruz.” Gözlerini sildi.

“Baba? Sence başımız derde girer mi? Yani geri döndüğümüzde demek istiyorum. Emmanuel’le?” Nefesimi tuttum. Alacağı cevabı beklerken, Agnes’in da nefesini tuttuğunu fark ettim. Sonunda, “Tamam,” dedi. “Evet, biliyorum. Tamam baba. Akşama görüşürüz.” Telefonu kapatıp boşluğa bakmaya başladı. Benny’nin telefonu onun elinden alıp dikkatlice Pete Nine’nin yatağının üzerinde duran çantasının içine koymasını ve geri gelip ablasının yanına oturmasını izledim.

Soru sormadım. Gerek yoktu. Geri döndükleri zaman onları bekleyen şeyi biliyordum.

O sırada bir şey yerli yerine oturdu, sanki bir yapbozun son parçası gibi, içimde bir şeyi tamamen mühürledi. Sanırım bu, ikimiz için de yolun sonuydu.

Elimi kaldırıp odadan çıkarken, “Tamam o zaman,” dedim. “Sanırım buraya kadarmış.” Agnes donuk bakış-

larla beni izliyordu. “Sizi seviyorum çocuklar. Gerçekten.” Sanki bu hareket beni kapıya yaklaştıracakmışçasına, kafamı tekrar tekrar salladım. “Hoşçakalın.”

Benny, yüzünü Agnes’in omzuna gömdü.

Agnes, kardeşinin başını okşamaya başlayınca, çıkıp deli gibi koşmaya başladım.

AGNES

Ön kapı, silah sesi gibi kapandı. Bitmek tükenmek bilmeyen bir süre boyunca, Benny'yle ikimiz, birbirimize baktık. Tüm olanlardan sonra, kardeşim konuşmadığı için ilk kez seviniyordum. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama ne düşündüğünü duymak istemiyordum ya da sessizce yüzümde gezdirdiği gözlerindeki yalvarışı görmek istemiyordum.

Onun yerine, titrek bakışlarına gözlerimle cevap verip kafamdan neler geçtiğini anlamasını sağlamaya çalıştım.

Doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum. Bırak gitsin. Onu bir daha görmesem ne olur ki?

Kaslarım, tenimin altında gerilip, titriyordu.

Eğer peşinden gidersem, bahaneler ürettiğimi düşünecek. Ve eğer konuşması için ona tek bir şans verirsem, bir daha asla susmayacak. Tüm çılgın fikirlerinden bahsedip beni ikna etmeye çalışacak ve ona karşı koyamayabilirim.

Ona niyahet karşı çıkabilmem neden bu kadar uzun sürdü ki? Bunca zaman sonra geri adım atmasını sağlayan tek şey kaba kuvvet oldu. İş konuşmaya gelince o tam bir kabadayıya dönüşüyor. Yüzümü nasıl da yumrukladı öyle. Deli gibi. Ve her zaman konuşuyor, konuşuyor, konuşuyor. Falan, filan, falan. "Neden böyle düşünüyorsun Agnes? Nasıl bunu düşünebilirsin? Cehennem diye bir şey olmadığını bilmiyor musun? Tanrı'nın bir otobüste oturan sersemin teki olduğunu bilmiyor musun?" Evet, tabii. Her neyse Honey.

O gitti. Babam beni geri götürmek için buraya geliyor ve o bizimle gelmeyecek. O gitti. Onu bir daha asla göremeyeceğim.

Yumruklarımı ısırp bacaklarımı altıma aldım. Adını bağırma dürtüsüne, bedenime karşı koymak için, aklımın bana yapmamı söylediği şeyin tam tersini yapmama engel olmak için her şeyi göze almaya hazırdım.

Şeytana uymamak böyle bir şey miydi? Aziz Thomas Aquinas kapıyı açıp karşısında duran kadını görünce kendini böyle mi hissetmişti? Aziz Agnes'in boynunu kesecek kılıktan kurtulmak için İsa'ya olan inancını reddetmemek için çabalamış olması mümkün müydü?

Hayır, değildi Aziz Thomas şöminede duran demiri almıştı ve Aziz Agnes, celladı ona İsa'yı reddetmek için son bir şans sunduğunda, reddetmişti.

Bir süre sonra Benny yatağın diğer ucunda, Pete Nine'den uzakta, battanîyelerin altına girdi ve ne kadar yalvardıysam da dışarı çıkmayı reddetti. Tanımadığım tuhaf bir sesle inliyordu. O ses ilk başta beni ürküttü. Fakat sonra onu orada bırakıp pencereye doğru yürüdüm. Honey iyi olacaktı. En azından nerede olduğunu biliyordum. Ve hala hayatta olduğunu. Ne zaman dönüp Pete Nine'ye baksam mavi çarşafın altında küçük bir çadır gibi çıkıntı yapan burnunu görüyordum. Korkuyordum. O ölmüştü. Ölmüştü.

Benim ninem.

Benim Pete Ninem.

Neden ağlamıyordum?

Daha saatler olduğunu bilmeme rağmen, birazdan babamın orada belirmesini bekleyerek Lilian'ın ağacını seyrettim. Şifonyerin üzerindeki saate baktım: 05:30. Çıkıp gitmek istiyordum. Hemen. Ellerim buz gibiydi, avcumu göğsümün üzerine koyunca, kalp atışlarımı zar zor hissettim. Nefes aldığımı bile hissedemezken odanın içindeki ölünün Pete Ninem olması ne kadar da tuhaftı.

Birdenbire Bay Pibbs odaya girdi. Bacaklarıma sürünerek, yumuşak bir şekilde miyavladı. Muhtemelen acıkmıştı. Ya da belki de Lilian'ı özlemişti. “Şşşt,” diye fısıldadım. “Git buradan.” Israrla, kafasının önüyle bacağımı dürtüyordu. Ayağımla iteleyip onu kovaladım. Birkaç saniye boyunca bana baktı ve sonra odadan çıktı.

Bir saat, iğne deliğinden akan su gibi geçti.

Pıt.

Pıt.

Pıt.

Pıt.

Arkamdan gelen hışırtı sesleri beni kendime getirdi. Benny, yatağın kenarında oturmuş bir şeye bakıyordu.

Usulca, “Benny,” dedim. “Ne yapıyorsun?” Elinde tuttuğu fotoğrafı bana uzattı. Yüzü, bomboş bir kağıt gibiydi. Uzanıp fotoğrafı elinden aldım. Babamla Lilian’ın yıllar önce çekilmiş bir fotoğrafıydı. Uçuşan kırmızı saçlarına ve kocaman karnına rağmen, Lilian’ı tanımamak mümkün değildi. Sağ eli karnının üzerindeydi, diğer eliniyse babamın beline dolamıştı. Görev duygusuyla kameraya gülümsemişti ama gözleri aşağıya bakıyordu ve kaşları çatıktı. Babam hiç gülümsemedi. Bedeni dikti, kolları iki yanındaydı. Tarihini görmek için fotoğrafın arkasını çevirdim. Babamın el yazısıyla, “Isaac ve Naomi, Kutsanmış Dağ” yazıyordu.

Naomi mi? Naomi de kim? Benim bildiğim tek Naomi, Honey’nin annesiydi. Ama bu Lilian’dı. Emindim. Fotoğrafı çevirip kadının yüzüne baktım. Uzun saçları ve koca göbeği dışında, bu kadın kesinlikle Lilian’dı. O zaman arkasında neden öyle yazıyordu?

Naomi mi?

“Bunu nereden buldun?” diye sordum Benny’ye.

Benny, etrafındaki fotoğraf yığınına gösterdi.

Yavaşça yatağın kenarına oturup tek tek dikkatle fotoğraflara baktım. Bir tanesinde, Honey'yle birlikte, yatakhanedeki beşiğimizde oturuyorduk. Üstümüzde bebek bezinden başka bir şey yoktu. İki yaşından büyük değildik. Bir sırrı paylaşan iki yaşlı kadın gibi birbirimize yanaşmış, bir kitaba bakıyorduk. Başka bir fotoğrafı elime alıp dikkatlice inceledim. O fotoğrafı Pete Nine daha geçen yaz çekmişti. Üzerimizde yazlık şortlarımız ve tişörtlerimizle bisiklet pistinde dikilmiş, kameraya gülümsüyorduk. O günü çok net hatırlıyordum. *Azizin Yolu*'nu almamın üzerinden bir ay geçmişti. Honey'yle birkaç dakika önce tartışmıştık, tarla boyunca onunla yarış yapmadığım için bana kızmıştı. Artık koşmak istemememin nedeni olarak yaptığım açıklamanın yeterli olmadığını söylemiş, hatta bunu çılgınca bulmuştu. Mecburen kabullenmek zorunda kalmıştı ama fotoğrafta, sanki hiçbir şey olmamış gibi kolunu boynuma dolamış, yanağını yüzüme dayamıştı.

Lilian ve babamın birlikte olduğu fotoğrafı yığının altından çekip Honey'yle ikimizinkinin yanında tuttum. Gözlerim o kadar hızlı bir şekilde iki fotoğrafın arasında gidip geliyordu ki beynim çatlayacak gibi oldu. Olamazdı. Mümkün değildi. İmkansızdı.

Bir süre sonra fotoğrafları yere atıp banyoya koştum. Küvetle tuvaletin arasındaki boşluğa sığacak şekilde kıvrı-

lip zemindeki beyaz porselenlere bakarak kafamı boşaltmaya çalıştım. Aklıma Lilian'la oteldeyken yaptığımız konuşma geldi. Bana Honey'yle ve Winky'yle ilgili sorular sormuştu. Aniden anladım. Yoksa anlamamış mıydım? Nasıl olabilirdi ki? Ne anlama geliyordu? Hissettiğim korku çok yoğundu, sanki kendi kendine atan başka bir kalp gibiydi. Bedenimdeki tüm damarlarda akan yeni bir kan gibi.

Belimdeki kuşaktan kitabımı çıkardım. Aziz Agnes'in hikayesini açıp okumaya başladım. *İdamına neşeyle gitti, yakında çok sevgili İsa'sıyla buluşacağını bilerek*. Cümleyi bir kez daha okudum, gözyaşlarımın ardında kelimelerin anlamını çözmeye çalışıyordum. Aniden kitabı kapatıp tüm gücümle fırlattım. Küçük banyonun içinde gidebileceği fazla bir yer yoktu. Karşı duvara çarptı ve yere düştü. Göğsümden dışarı bir hıçkırık seli taşıtı.

Komünümüze döndüğümüz zaman alacağımız cezayı düşününce bütün bedenim titremeye başladı. Babamın verdiği, "Her şey sırayla Agnes. Önce sizi sağ salim eve getirelim. Gerisini sonra düşünerüz," cevabı hiç rahatlatıcı değildi.

Hatta ne zaman, söylediklerini düşünüp içindeki gizli ipuçlarını anlamaya çalışsam, içimi korku kaplıyordu. Neden hiçbir zaman ortaya çıkıp gerçekten neler olup bittiğini söyleyemiyordu ki? Neden her zaman olayları bir tür örtünün altında sunup beni gerçeği bulma umuduyla katmanları tek tek kaldırmak zorunda bırakıyordu? Yoksa o,

olduğunu sandığım kişi değil miydi? Her şey bir yalandan mı ibaretti?

“Bana yardım et,” diye fısıldadım. “Birisi. Lütfen. Bana yardım etsin.”

HONEY

Evden dışarı çıktığımda aklımdan geçen tek düşünce Lilian'ı bulmaktı. Eğer *King'in Yeri*'nin nerede olduğunu bulup onu eve getirebilirsem, belki hala bir şansımız olabilir. Ön kapıdan çıkıp yassı taşlı patikada koşturmaya başladığımda şafak sökmeye başlamıştı. Yeni, zayıf bir ışıkla etraf aydınlanıyordu. Gökyüzü, yumurta kabuğu rengindeydi. Çılgın gibi etrafıma bakıp ne tarafa gideceğime karar vermeye çalıştım.

Ve sonra birdenbire, gözümün ucuyla onu gördüm. Bir Zebra Çatal Kuyruk. Birkaç saniye boyunca, dikenli bir eğrelti otunun tepesinde usulca durup bitki özü topladı. Kenarları şişman gözyaşlarına benzeyen incecik kanatları, birkaç saniyede bir kıpırdıyordu. Güneş ışıkları, siyah beyaz çizgilerine vurup parıl parıl gözükmesine neden oluyordu. Nefesimi tuttum. Eğer soluk alırsam, zebra Çatal Kuyruk uçup gidecek diye korkuyordum ve hiç-

bir yere gitmesini istemiyordum. Böylesine uzun zaman bekledikten sonra değil.

Ama şeker çiçeğinin özüyle işi bitince uçup gitti ve aniden, ne yapacağımı ya da nereye gideceğimle ilgili en ufak bir fikrim olmadan orada dikildiğimi fark ettim. Belki de içeri dönmeliydim. Agnes'la anlaşmaya çalışmalıydim. Ona bir kez daha ne kadar üzgün olduğumu söylemeliydim. Neden her konuda bu kadar kaba oluyorum ki? Ona çatlağın teki olduğunu söyleyerek çok ileri gitmiştim. Beni bir daha görmek istememesine şaşırmamalıydim. Neden ona karşı bu kadar tahammülsüzdüm? Özellikle de onu hayatımdaki herkesten çok severken.

Geri dönüp kapının tokmağını tuttum. Küçük ve soğuktu. Cansızdı. Parmaklarım hareket etmedi. Birkaç saniye sonra tokmağı bırakıp merdivenlere oturdum. Yapamazdım. Kaba şeyler söylediğim için üzgündüm, tahammülsüz davrandığım için de üzgündüm filan ama Emmanuel ve Kutsanmış Dağ'la ilgili söylediğim her söz doğrudu. Onlar benim doğrularımdı. Ve geri dönmeyecektim, dönmeyecektim, dönüp öyle değilmiş gibi davranmayacaktım. Agnes için bile olsa.

İçeriden tırmalama sesleri geldi. Kapıyı dikkatlice açıp Bay Pibbs'in mavi gözlerine baktım. Onu kucağıma alıp tekrar merdivenlere oturdum. Yüzünü bir kez daha görebilmek için kendime çevirdim. "Merhaba dostum," diye

fısıldadım. “Bende de tıpkı sana benzeyen bir tane var ama daha ufağı. Bunu biliyor muydun?” Kedi, geniş gözlerini kırpıp bana baktı. “Lilian sana iyi bir anne oldu mu?” diye sordum. Bay Pibbs kafasını eğip sol patisini yüzünün önüne getirdi. Minik, pembe diliyle tüylerini yalama-ya başladı. Onu göğsüme bastırıp yüzümü beyaz ipeksi kürküne gömdüm. Ahşap, sigara ve Pete Nine’nin parfümü gibi kokuyordu. Burnumu daha da derine gömüp bir kez daha Pete Nine’nin kokusunu duymaya çalıştım. Kedi irkilip kollarımdan atladı ve çite doğru koştu. Onu durdurmadım. Kafamı dizlerime koyup hiç kıpırdamadan uzunca bir süre orada oturdum.

Tekrar kafamı kaldırdığımda gördüğüm ilk şey, Pete Nine’nin arabası oldu. Onun arabası. Hızla arabaya koştum, *belki, belki, belki de, evet!* Tanrım anahtarları içerdeydi. Hangi yöne gideceğimi, hatta Lilian’ın işyerinin Savannah’ta olup olmadığını bile bilmiyordum. Arabaya benzin koymak gerektiğinde ne yapılması gerektiğinden de haberim yoktu. Gümüş rengi anahtarı deliğe sokup Kraliçe Mary’yi çalıştırdığımda sadece tek bir şey biliyordum.

Zamanı gelmişti.

Benim zamanım gelmişti.

Ve artık gidecektim.

Lilian’ın yaşadığı sokağın adı Doğu Gwinnet’ti. İçinde tıpkı Kutsanmış Dağ’dan ayrılırken hayalini kurduğum

gibi beyaz evler olan, küçük, güzel bir sokaktı. Fakat o kadar dardı ki karşı taraftan gelen ilk arabaya neredeyse çarpıyordum. Direksiyonun başındaki adam kornaya basıp bana orta parmağını gösterdi. Daha önce hiç böyle bir hareket görmemiştim ama iyi bir şey olmadığından neredeyse emindim. Ayağımı gazdan biraz çektim ve sonra sokağın köşesinden iki kadın önüme çıkınca, aniden frene bastım.

Pencereden eğilerek “Afedersiniz!” dedim. Kadınlar, beyaz spor ayakkabılar ve yürüdükleri zaman hışırdayan parlak kıyafetler giymişlerdi. Zayıf olanının alnında pembe bir bigudi vardı. “Hiç *King’in Yeri* diye bir yer duydunuz mu?”

Kadınlar birbirlerine bakıp omuzlarını silktiler. Kısa boylu olan kadın, “Hayır,” dedi. “Üzgünüm.”

İri olan kadın, “Sen bu kadar büyük bir arabayı sürmek için fazla küçük değil misin?” diye sordu. Oturduğum yerde arkama yaslandım.

Gaza basıp camdan el sallarken, “Anneannemin arabası,” dedim. “O, kullanabileceğimi söyledi.” Aynı kelimeyi tekrar ederek üç sokağa daha girip çıktım. “Anneanne.” O kelimeyi söyledikçe ağızımdaki acı boşluğa yeni bir tat doluyor gibiydi. Tam Batı Charlton Sokağı’nı geçerken, köşedeki posta kutusuna mektup atan yaşlı adamı fark ettim. Pencereyi bir kez daha indirdim.

“Afedersiniz efendim? Buralarda hiç *King’in Yeri* diye bir yer duydunuz mu?”

Yaşlı adamın bir beyzbol eldiveni kadar buruşuk ve yıpranmış yüzü, geniş bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Kahvaltımı her sabah orada ederim.”

“Kahvaltı mı?” diye tekrarladım. “Yani orası bir restoran mı?”

Kahverengi bastonunun üzerine yaslanıp gülme-ye başladı. “Evet. Bütün gece açık bir lokanta. İyidir. Yumurtadan pastırmaya, mısır lapasından yulafa kadar her şey bulunur.”

Yavaşıya arkama yaslandım. Yani Lilian bir garsondu. Neden hayalkırıklığına uğramıştım ki? Tekrar doğruldum. “Bana oraya nasıl gideceğimi söyleyebilir misiniz?”

Adam, bastonunu kaldırıp sokağın aşağısını gösterdi. “Nehrin orada. Martin Luther King Bulvarı’na doğru ilerle. Yol genişleyene kadar dümdüz git. Sonra sağa dön. *King’in Yeri*, hemen sokağın sonunda.”

Yaşlı adama teşekkür edip gaza bastım.

En az on dakika boyunca *King’in Yeri*’nin dışında oturup içeri girecek cesareti toplamaya çalıştım. Önünde oturmasam, tren vagonlarından bir restoran yapılabileceğine inanmazdım. Ama *King’in Yeri*, her biri öncekinden daha parlak üç vagondan oluşuyordu. Hepsi yeşil dikdörtgen şeklindeki çimenin üzerinde birbirine bağlıydı. Önünde iki tane sardunya saksısı olan birkaç basamakla

ön kapiya çıkılıyordu. Kapının üzerinde, kıvrık, pembe neon ışıklarıyla, *King'in Yeri* yazıyordu. Trenin pencere-
lerindeki yeşilli kırmızılı perdelere baktım. Pencerele-
rin birinden, yumuşak haşlanmış yumurtasını ağzına atar-
ken nehri izleyen bir adam gözüküyordu. Neden tered-
düt ediyordum ki? Pete Nine ölmüştü. Agnes, babasını
aramıştı. Bay Little onları Kutsanmış Dağ'a götürmek
için çoktan yola çıkmış olmalıydı! Ön kapıyı itip açarken,
tezgahın önündeki altı yüz, dönüp bana baktı. Kapının
üzerindeki küçük çan şingirdadı. Bakışlardan çekinerek
geri adım attım. Tezgahın arkasındaki pembe gömleli
kadın, elindeki bezle temizlik yapıyordu. Gömleğini dir-
seğine kadar kıvrırmıştı ve kolları kocamandı. Tavanda
dönen pervanelere rağmen, içerideki sıcaklık bunaltıcıy-
dı. Burun deliklerim, kızarmış pastırmanın tuzlu koku-
suyla doldu. Spor ayakkabılarım siyah beyaz döşemede
gıcırdıyordu.

Kocaman kolları olan kadın, "Selam tatlım," dedi. Sesinin tonunu duyunca yerimden sıçradım. Derin ve iç-
ten gelen bir sesi vardı. "Lilian için mi geldin?"

Merakla ona baktım. Üst dudağının üzerinde gölge gibi
duran bir bıyık vardı ve alnı terden parlıyordu. "Nereden
anladınız?" diye sordum.

"Tıpkı ona benziyorsun," dedi. "Yeğeni filan mısın?"

Kalbim yerimden çıkacak gibi oldu. Tezgahın başında
oturan adam, dönüp bir kez daha bana baktı. Gözlerimi

yere çevirip spor ayakkabılarımın ucunda yükseldim. “Hımm... ah... şey, burada olup olmadığını biliyor musunuz?”

Kadın bir kez daha tezgahı silerek, “Tabii ki burada,” dedi. “O her zaman buradadır. Burası onun yeri.”

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak yutkundum.

“Evet, biliyorum. Ben sadece...”

Tam o sırada, gözlerini sağ elinde tuttuğu hesap makinasına dikmiş olan Lilian arka odadan çıktı.

Yanından geçip gittiği adamlardan biri, “Hey Lil,” dedi. “Burada seni görmek isteyen biri var.”

Lilian gözlerini hesap makinasından ayırmadan, “Beklemek zorunda kalacak,” dedi. Sinirle düğmelerden birine basıyordu, kaşlarını çatmıştı. Bir adım geriledim.

Lilian, elinde bez olan ağır kadına, “Willa!” dedi. “Buraya gel ve benim için şu sayılara bir bak, olur mu? Şu iki kolonu birbirine uyduramıyorum ve çıldırmak üzereyim.”

Willa, Lilian’a doğru yürüdü ve kulağına bir şeyler söyledi. Lilian hızla kafasını kaldırdı. Göz göze geldik. Ağzı hafifçe açıldı ve alnı kırıştı.

“Honey?” dedi. “Sen buraya nasıl geldin?”

“Eve gelmek zorundasın,” dedim. “Hemen şimdi.”

Lilian tezgahın üzerindeki *Coca-Cola* saatine baktı.

“Hala dört saattim daha...”

Birden, “Pete Nine öldü,” diye patlayıverdim.

Sanki az önce onu tokatlamışım gibi yüzü buruştu. “Ne?”

Odanın içindeki sessizliği fark ederek ona bir adım daha yaklaştım. Lilian’a doğru yürürken, içerideki o iki adamın gözlerini üstümde hissedebiliyordum. Nedense, sanki Lilian’a ulaşabilmek için, onları geçmem gerekiyormuş gibi geliyordu. “Pete Nine,” dedim güçlükle. “O  ld .”

Lilian elindeki makinayı dikkatlice tezgahın üzerine bıraktı.

“Sen neden bahsediyorsun?”

Ağzımı açtım ve sonra çaresizce kapadım. Beni duyduğunu biliyordum. “Biz... eve gelmek zorundasın Lilian. Sen... gelmek... zorundasın.”

Sanki kulaklarındaki  ınlamayı durdurmak istermişçesine, kafasını sallayarak bana doğru yürüdü. Odanın içindeki tek ses, tepemizde dönen pervanelerin sesiydi. Yavaşça bana doğru geldi ve “Honey,” dedi. “Bu bir tür  aka mı?”

Kafamı *ne yazık ki* dercesine salladım ve bir adım geriledim.

“Sen ne diyorsun?” diye devam etti Lilian. “Neler oluyor? Burayı nasıl bulabildin?” Gözlerinde ürkütücü bir bakış vardı, tıpkı Agnes’in gözlerinin bana patlamadan önceki hali gibiydi. Ağzından çıkan her soruyla, bakışları daha da keskinle iyordu.

Tam o sırada Willa araya girmeye karar verdi. Lilian'ı omuzlarından tutarak ön kapıya yöneltti. "Hadi Lil," dediğini duydum. "Bunu dışarıda konuşalım."

Adamların bakışlarından kurtulduğuma memnun olarak dışarı çıktım ve Willa'nın sözlerinin sonuna yetiştim. "...o senin yeğenin filan mı?"

Tam durup dinlemeye başladığım sırada, Lilian bana döndü. Gözleri yüzümde gezindi, bir şey arıyor gibiydi ama ne? Dilimin ucunu dişlerimin arasına sokup ısırđım. *Saçlarımızın aynı olduğunu görünce gülmüştü. Koyu portakal kırmızısı ve kulaklarımızın etrafında aynı minik bukleler.*

Nihayet Lilian, gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Hayır," dedi. "O benim yeğenim değil."

Willa, "O zaman kim..." diye söze başladı ama Lilian onu yarıda kesti.

"Arabaya bin Honey." Gözleri parlıyordu ve bir saniye için, tıpkı süthanenin önünde arabaya binmemi söyleyen Pete Nine'ye benzemişti. Lilian, "Hemen, şimdi," dedikten sonra, anahtarı deliğ'e sokup motoru çalıştırırken ön koltuğ'a oturdum ve kapıyı zar zor kapatma fırsatı buldum. Pencereden sarkarak "Burada her şey kontrolün altında değil mi Willa?" diye sordu.

Willa, gömleğinin yakasını sıkıca tutarak kafasını salladı. Paniğ'e kapılmış gibiydi. Lilian net bir şekilde, "Bir süre gelemeyeceğim sanırım," dedi. Otoparktan geri geri

ıkıp Kraliçe Mary'yi hızlandırdı. Gözünün ucuyla bana bakarak "Konuşmaya başla," diye emretti. "Ve bana her şeyi anlatana kadar da durma."

AGNES

Alt kattaki kapı açıldığında, hala küvetle tuvaletin arasında kıvrılmış yatmaya devam ediyordum. Kafamı kaldırdım. Başımın döndüğünü hissettim. Sanki içi pamukla dolu gibiydi. Rüya mı görmüştüm? Tüm bu olanlar, uzun, kötü bir rüya mıydı?

Merdivenlerdeki ayak seslerini, yan odadan gelen ağlama takip etti. “Anne! Ah, Anne!” Lilian’dı bu. Sesi kırık gibiydi, sanki ortadan çatlamak üzereydi. “Anne! Anne!” Duyduğum en acılı sestti. Ağlamamak için yumruğumu ağzıma soktum. Sonra başka bir ses daha duydum. Kalbim, kulaklarımda atıyor gibiydi.

“Agnes’le Benny nerede?” Honey’ydi bu. Yüzümü kapıya yaslayıp elimi daha çok ağzıma sokmaya çalıştım. Dönmüştü. Birkaç saniye sonra kapıya vurmaya başladı. “Agnes! Çık dışarı. Benim!” Ama kıpırdamadım. O sırada dünya üzerindeki güvenli tek yer, o küçük banyoydu.

Uzun bir süre boyunca evin içindeki tek ses, Lilian'ın hıçkırıklarıydı. Korkunç bir sestir, sanki bir bebek ağlıyordu, kalbim oyulmuş gibiydi.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından, evin içinden yine küçük hareket sesleri gelmeye başladı. Honey bir kez daha kapının önüne gelip dışarı çıkmam için bana yalvardı. Ona beni rahat bırakmasını söyledim.

"Peki, o zaman Benny'nin içeri gelmesine izin verir misin?" diye yalvardı. "Korkuyor Agnes. Gerçekten."

Kapıyı hafifçe aralayıp küçük kardeşimi içeri aldım. Bana doğru koşup bacaklarımın arasına girdi. Kollarımı dolayıp sıkıca ona sarıldım. Yanağımı başının tepesine yasladım. "Korkma Benny," dedim. Yavaş yavaş nefes alıyordum. Annemle babam, kısa süre sonra geleceklerdi. Hazırlanmam gerekiyordu. "Her şey düzelecek. Söz veriyorum." İnce duvarlardan Honey ve Lilian'ın alçak sesle konuştuğunu duya-biliyordum. Aniden Lilian'ın sesi yükseldi.

"Buraya mı? Buraya mı geliyorlar? Şimdi mi?"

Dudağımı ısırıp küçük kardeşimin üzerine kapandım.

"Agnes? Benedict?" Benny, kollarımın arasından kurtulup kapıya doğru koştu. Merdivenlerden koşarak indiğini, annemin hıçkırıklarını duyabiliyordum. "Ah, Benedict! Benedict! Aman Tanrım, nasılsın? Elin nasıl oldu? Elini göster bana. Ah, Tanrım. Dur sana bir bakayım!"

Babam, “Agnes nerede?” diye sordu. Lilian ona bir şey söylerken kısa bir sessizlik oldu sonra merdivenden yukarı çıkan ayak sesleri duyuldu. Pencereden, gökyüzünün donuk gri rengi gözüküyordu. Saatin kaç olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Sanırım aradan saatler geçmişti. Uyuyakalmış olmalıydık. Titreyen bacaklarımla ayağa kalkıp aynadaki yansımama baktım.

Çok tuhaftı. Aynadan bana bakan kızın kim olduğunu bilmiyordum. Belki de bir arkadaşımdaydı. Eskiden tanıdığım biri miydi? Kapı tıklatılınca, gözlerimi aynadan ayırmadan yerimden sıçradım. Kızın gözleri, hiç görmediğim kadar büyüktü. Sanki dikkatli baksam, gözbebeğinin, korneanın arkasındaki boşluğu görebilirdim. Kapı bir kez daha çaldı.

“Agnes?”

“Hazır değilim.” Dudaklarımla kırırdayışını izledim. Az önce konuşan ben miydim?

“Agnes? Benim, annen. Lütfen tatlım, dışarı çık. Biz geldik. Seni eve götürmek istiyoruz.”

Ev.

Sizi güvenli bir yere götürmeme izin ver Agnes. Sizi bir daha kimsenin böyle incitemeyeceği bir yere götürmeme izin ver.

“Agnes?” Konuşan babamdı. Sesi, anneminki kadar yumuşak değildi. “Hadi, dışarı çık artık. Sadece biz varız. Hadi.”

Sadece biz varız. Yani Emmanuel ya da Veronica yok, demek istiyordu. Aynadan bana bakan gözler daha da genişledi. Acaba onlar da gelmeyi düşünmüşler miydi? Eğer gerçekten kapının önünde benim dışarı çıkmamı bekliyor olsalardı, ne yapardım? Kapının arkasından Emmanuel'in sesini duysam ne hissederdim? Ya da Veronica'nın?

"Agnes." Yine annem. "Bu birkaç günün çok stresli geçtiğini biliyorum. Neler yaşadığını hayal bile edemem. Ama lütfen dışarı çık ve bu konuda bizimle konuş. Sana yardım etmemize izin ver."

Kutsanmış Dağ'a dönene kadar sana yardım etmemize izin ver. Ondan sonra seninle Emmanuel ilgilenecek.

"Hazır değilim." Dudaklar bir kez daha kıpırdadı. Babam sinirle içini çekti. Annem, kısık bir sesle onunla konuşuyordu. Büyük bir ihtimalle, Pete Nine'nin başında dikilmek için kapının önünden uzaklaştılar.

Babamın usulca, "Anne," dediğini duydum. Yatağa otururken örtüler hışırdadı. "Ah, anne." Sesi, boğazında düğümlenmiş gibiydi.

O sesi duyunca silkinip kendime geldim. Babamın sesinin titrediğini ilk kez duyuyordum. Bedenim istemsiz olarak ürperdi, parmaklarımın ucu karıncalandı. Aynadaki gözlerin, normal boyutlarına dönüşünü izledim. Hala boşlardı ama artık kendi gözlerimi tanıyabiliyordum. Banyonun kapısının tokmağını tuttum. Buzdan bir top gibi soğuktu.

Tokmağı yavaşça çevirip kapıyı açtım. Babamın paramparça olmuş sesini takip ettim.

Ben odaya girince annem, “Agnes,” diye fısıldadı. Kucağında Benny’yle, yatağın diğer ucunda oturuyordu. Babam, elinin tersiyle yüzündeki yaşları silip bana baktı. İkisinin arasına doğru yürüyünce, kollarını bana doğru uzatıp sıkıca sarıldılar. Benny yüzünü saçlarıma gömmüş, burnunu çekiyordu.

Babam, “Hadi, eve gidelim,” dedi.

Ev.

Gözlerimi kapatıp başımı salladım. Can havliyle Benny’nin ayağını sıkıca tuttum.

Odanın çıktığımızda, Lilian’ın banyosunun önündeki koridorda, bir kadın polis memuru duruyordu. Kafasında yünlü kumaştan bir şapka olan, şişman, kısa boylu bir adamla konuşuyordu. Adam, şapkasıyla babama selam verip elini uzattı.

Ağır ağır, “Ben Chatham Bölgesi otopsi memuruyum,” dedi. “Eğer hazırsanız incelememe başlayacağım.” Babam hüznünlü bir şekilde başını sallayıp cübbesinin kuşağını düzeltti. Adam, hala odanın içinde duran annemle Benny’ye bakarak, “Fazla uzun sürmez,” dedi. “Neden hepiniz alt kat- ta beklemiyorsunuz? İşim bitince yanınıza gelirim.”

Nedense Benny bu konuda sorun çıkardı. Annem elini tutup onu yataktan uzaklaştırmaya çalışınca, kendini geri

çekip inlemeye başladı. “İhhhhhhhhh! İhhhhhhhhh!” diye inliyordu.

Annem paniğe kapılmıştı. “Ne oldu Benedict?”

Benny kafasını sallayıp parmağıyla Pete Nine’yi işaret etti.

“İhhhhhhhhhhh!” diye inlemeye devam etti.

Otopsi memuru şapkasını çıkarıp Pete Nine’nin ayakucuna bıraktı. “Lütfen,” dedi. “Eğer odadan çıkmazsa başlayamam.”

Babam tek kelime etmeden Benedict’i kucaklayıp odadan çıkardı. Annemle ikimiz peşlerinden gittik. Honey ve Lilian, salondaki sarı kanepenin üzerinde, heykel gibi hiç kıpırdamadan oturuyorlardı. Bay Pibbs, Lilian’ın yanına kıvrılmış, uyuyordu. Babamla ikisi ön kapıdan çıktıktan sonra Benny’nin itirazları neredeyse duyulmaz olmuştu. İçimi kaplayan dehşet, ağını ören bir örümcek gibi ağır ağır göğsümde ilerliyordu.

Kadın polis bana bakarak “Kabullenmekte zorlanıyor,” dedi. Kadının söylediğinin bir soru cümlesi olup olmadığından emin olamadım, o yüzden ona hiç cevap vermedim. Annem, elini başıma koydu.

Usulca, “İkisi de zorlanıyor,” dedi. “O onların ninesiydi. Onu çok severlerdi.” Annemin eli taş gibiydi. Elinin altından çekilip ayağa kalktım ve kapıdan dışarı çıktım.

Birkaç saniye sonra, bahçedeki dev ağacın altında oturan Benny’yle babamı gördüm. Etraf çok karanlıktı, ağır ve sı-

cak hava, bedenimin üzerinde başka bir ten gibiydi. Benny, yaralı elini kucağına koymuş, bir bebek gibi öne arkaya sallanıyordu. Yaklaştıkça kendi kendine mırıldandığını duydum. Odada çarşafın altındayken çıkarmaya başladığı tuhaf sestir bu: Ağlamayla inleme arası bir ses. Babamın bacakları, cübbesinin altında çadır gibi duruyordu, başını ağaca dayamıştı. Gözleri kapalıydı.

“Kes şunu Benedict,” dediğini duydum. Sesi, alçak ve yorgundu. Yerimde durdum. Benny, babam konuşunca duraksamamıştı bile, mırıldanmaya devam ediyordu. Uğultusu yükseldi, sanki bir şey kaybetmişti ve bulamazsa her şey mahvolacaktı. Babam burnundan soluyarak, gözlerini açmadan Benny’nin kollarına yapıştı. “Kes şunu dedim!” diye gürledi.

Daha ne söylediğimin farkına bile varmadan, kelimeler ağzımdan çıkmıştı bile: “Sakın ona dokunayım deme!” Babamın gözleri faltaşı gibi açılırken elimle ağzımı kapadım. Benny inlemeyi kesti, korku dolu gözlerle beni izliyordu. Babamın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek küçük kardeşime doğru yürüdüm. Babamla ikisinin arasına sıkıştım. Kollarımı Benny’ye doladım, kafasını göğsüme yaslayıp ona sarıldım.

“Geçti Benny. Şşş. Geçti.” Babamın birkaç santimetre yakınımdaki bakışlarından korkmamaya çalışıyordum. “Geçti Benny. Rahatla.”

Omuzlarındaki kaslar yumuşayana, çenesi tanıdık bir şekilde göğsüme düşene kadar onu salladım. Tekrar inlemeye başlamıştı ama bu, her zamanki iniltisiydi. Önceki, korku dolu, çaresiz inilteler gibi değildi. Babam, tek kelime etmeden, birkaç dakika boyunca bizi izledi. Sonra ellerini yüzüne yasladı.

“Onun canını yakmayacaktım, Agnes,” dedi. Cevap vermemi bekleyerek sustu. Fakat benim, ona bakacak cesaretim bile yoktu. Benny’nin iniltileri, yaralı bir kuşun çıkardığı sesler gibi, ikimizin arasında asılı kaldı.

“Isaac?” Ön kapıdan annemin sesi geldi. “Isaac, neredesiniz? Otopsi memuru seninle konuşmak istiyor!”

Babam, annemin sesinin geldiği yöne baktı. Sonra bana döndü. Elini dizime koydu. Eklem yerlerinden fışkıran minik, siyah kıllara, dördüncü parmağındaki ince, altın alyansa baktım.

“Isaac!”

Babam, elini dizimden çekip yavaşça ayağa kalktı.

“Buradayım Ruth! Hemen geliyorum.” Dönüp ikimize baktı. “Siz geliyor musunuz?” Kafamı iki yana salladım.

“Pekala,” dedi. Yüz yüze gelebilmemiz için önümde eğildi. Dizinden küçük bir ses geldi. Birkaç saniye boyunca yüzüme baktı. “Pekala,” diye tekrarladı. Gözlerini yüzümden ayırmadan ayağa kalktı, başka bir şey söylemek için ağzını açtı. Ama kelimeler dışarı çıkmadı. Kafasını sallayıp topuk-

larının üzerinde dönerek, hızlı adımlarla, annemin, Pete Nine'nin ve ona dün gece annesinin nasıl öldüğünü söylemek için bekleyen otopsi memurunun olduğu eve doğru yürümeye başladı.

HONEY

Bay Little'ın Lilian'a kaba davranmasına neden şaşırdığımı bilmiyordum. Sanırım, şartları göz önünde bulundurunca, kardeşine karşı biraz daha yumuşak ya da nazik davranacağını düşünmüştüm. Fakat kapıdan girince, Lilian'ın yüzüne bile bakmadan yukarı çıktı.

Agnes ve Benny'yi Kutsanmış Dağ'a götürmeden önce işleri yoluna koymak için polisi, ve otopsi memuru aradığı birkaç saat boyunca da Lilian'a bir kez bile bakmadı. Lilian bir iki kere onunla konuşmaya çalıştı ama alçak herif yumuşamadı. Bir zamanlar Lilian'ın bu adamın peşinden gittiğine, yürüdüğü toprağa taptığına inanmak çok zordu.

Otopsi memuru bize, Pete Nine'nin kalp krizi sonucu öldüğünü bildirdi.

Küçük, beyaz şeyi Bay Little'ın önünde sallayarak "Lisinopril kullanıyormuş," dedi. "Bu çok güçlü bir ilaçtır.

Genelde yüksek tansiyon ya da konjestif kalp yetmezliği hastalarına yazılır. Daha önce kriz geçirmiş miydi?”

Bay Little, boş gözlerle adama baktı. Sonra gözücüyla, belli belirsiz bir şekilde Lilian’a baktı.

Lilian yavaşça kanepeden kalkarak “Bilmiyorum,” dedi. Sesi acı doluydu. “Biz tekrar görüşmeye yeni başlamıştık,” diye devam etti. “İlaç kullandığından bile habirim yoktu.”

Memur, ilaç şişesini Lilian’a uzatıp başını salladı. “Sanırım artık bunun bir önemi yok.” Birkaç tuhaf dakika boyunca herkes, sesizlik içinde, memurun eşyalarını toplamasını izledi. Adam şapkasını taktı, büyük çantasını aldı ve odanın diğeri ucunda yan yana duran Bay ve Bayan Little’ı başıyla selamladı.

“Hepiniz koro provasından mı geliyorsunuz?” diye sordu.

Bay Little boğazını temizleyip cübbesini düzelitti. Buz gibi bir sesle “Hayır,” dedi. “Koro provasından gelmiyoruz.”

Memur birkaç saniyeliğine şaşırmış gibi gözüktü. Sonra omzunu silkti. Cebinden bir kağıt çıkartıp Bay Little’a uzattı. Şapkasını düzelterek “Başınız sağolsun,” dedi. “Burada, Chatham Bölgesi’ndeki en iyi levazımatçının telefonu ve adresi yazılı. Artık, işlerle o ilgilenecek.”

Bay Little başını salladı. Fakat memur gittikten sonra, kağıdı Lilian’a uzattı. “Buna ihtiyacın olacak,” dedi.

Lilian kağıda baktı. “Evet,” dedi. “Ben ilgilenirim.”

Bay Little, “Eğer hepsi bu kadarsa,” dedi. “Yetişmemiz gereken bir uçak var.” Lilian’ın sallanan sandalyesinin üzerinde duran montunu aldı, yakasındaki iplikleri temizledi.

Lilian kekeledi. “Ya-yani... Şimdi mi geri dönüyorsunuz? Kalmayacak mısınız? Cenazeye filan katılmayacak mısınız?” Ağabeyinin yüzüne baktı. “Annemiz öldü Lenny.”

Bay Little sertçe, “Benim adım Isaac,” dedi. “Ve ben anneme veda ettim. Olanları geride bırakmam için, herhangi bir pagan gömme törenine ihtiyacım yok.” Kollarını Benny ve Agnes için açtı. Agnes, gözlerini benden kaçırarak babasına sokuldu. “Gidiyoruz,” dedi Bay Little. Dönüp bir anlığına bana baktı. “Sana geri dönmeni emredersem bana karşı çıkacağını varsayıyorum.”

Ses çıkarmadan başımı salladım.

Bay Little kaşlarını çatarak kafasını salladı.

“Pekala. O zaman kendine dikkat et. Sen de Naomi.”

Agnes bu ismi duyunca irkilip kendini babasından biraz geri çekti. “Neden... neden ona Naomi dedin?” diye sordu. Bay Little, cevap vermek yerine, sertçe arkasını döndü. Agnes ve Benny’yi de yanında sürükleyerek evden çıktı. Bayan Little da gözlerini Agnes’in başına kilitlenmiş bir halde, elinde çocuklarının sırt çantalarını taşıyarak kocasını takip etti. Onlar küçük sarı bir arabaya binerlerken, Lilian’la ikimiz kapıda durup seyrettik.

İçimden sessizce, *bana bak Agnes*, diye yalvardım. *Benny'yi de al ve arabadan in. Oraya geri dönme.* Gözlerimi üzerinde hissedebildiğini biliyordum çünkü pencerenin kenarına oturduğunda, parmağını kaldırıp kaşlarını düzeltmeye başlamıştı. Bay Little motoru gürültüyle çalıştırıp sokağın içinde ilerlerken, Agnes elini yüzünün önünde tutmaya devam etti. Benimle göz göze gelmemek için çabalıyordu. Son gördüğüm şey, Agnes'in bulutlu bir günde ortaya çıkan unutulmuş bir güneş ışığı gibi parlayan, altın sarısı saçlarıydı. Dizlerim çözölmeye başlamıştı.

Dönüp Lilian'a baktım. "Agnes'in sorusuna cevap ver." Sesim titriyordu.

Hala sokağın ucundaki sarı arabaya bakan Lilian, sesimi duyunca yerinden sıçradı. "Ne? Hangi soru?"

"Agnes'in sorusu. Az önce babasına sorduğu soru. Neden sana Naomi dedi?" Lilian'ın gözleri küçük yarıklara dönüşmüştü. "Sanırım cevabı zaten biliyorum," dedim. "Ama senden duymak istiyorum."

Lilian yavaşça merdivene oturup parmauklarıyla alnına dokundu. "O... o... Emmanuel'in bana Kutsanmış Dağ'da verdiği isimdi," diye konuşmaya başladı ağır ağır. "Bilirsin, ben orada... bir süre kalıp ruhani statümü kazandıktan sonra... ya da adı her neyse işte."

Yanına oturma dürtüsüne karşı koyarak "O benim annemin adı," dedim.

George'u cebimden çıkarttım. "Bu kedi dışında onunla ilgili bildiğim tek şey bu." George'u parmağımıyla tutup Lilian'ın bana dönmesini bekledim.

Sanki göreceği şeyden korkarcasına yavaşça bana döndü. George'u görünce tüm yüzü dağıldı. Küçük bir çığlık atıp ayağa kalkarak ağzını kapattı. "Tanrım," diye inledi. Sesi boğuktu. Gözlerini kırpınca, yüzünden aşağı yaşlar süzüldü. "Aman Tanrım! Honey. Hala saklıyorsun."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. "Neden arkanda böyle bir şey bıraktın?"

Lilian başını salladı. "Bir anlamı yok... o sadece ... küçükken... annemin bana verdiği bir şey."

"Neden? Kedileri sevdiğin için mi?"

Kafasını salladı. "Hayır. Karanlıktan korktuğum için."

Çelik trabzana tutunarak dengemi korumaya çalıştım.

"Karanlıktan korkar mıydın?"

Başını salladı. "Hem de çok. Her gece dolabımın içini kontrol ederdim ve ışığı açık bırakıp uyurdum. Genç bir kız olduğumda bile. Sonra bir gece annem, bu küçük kediyle eve geldi ve onu yastığımın altında saklarsam karanlık korkumun geçeceğini söyledi."

"Peki geçti mi?"

Azıcık gülümsedi. "Birazcık. Ama hala geceleri uyu-madan önce dolabın içini kontrol ediyorum."

Ona sarılmayı o kadar çok istiyordum ki canım yanı-yordu. Ama sarılmadım. George'u parmaklarımın arasın-

da sıkıca tutarak, göğüs kafesimin içinde gümbürdeyen kalbimin sesini duymamasını umdum. George'u ona uzatarak, "Pekala," dedim. "Artık onu geri alabilirsin. Benim için pek işe yaramadı."

Alnında zonklayan damar dışında, Lilian hiç kıpırdamıyordu.

George'u ona fırlattım. Sertçe. "Annesinin bir komünde bırakıp kaçtığı bir çocuk için, seramik bir hayvan ne işe yarayabilir ki?"

Lilian'ın burun delikleri titriyordu. Parmakuçlarını yüzüne bastırmıştı.

George'u elinin tersine bastırarak "Al onu!" diye bağırdım. "Ve bana cevap ver!"

Titreyen elleriyle George'u aldı. "Honey..." Sesi, canlılığını yitirmişti.

"Ve bana doğruyu söyle!" diye haykırdım. "Bir kerecik olsun, bir kişinin çıkıp bana lanet gerçekleri söylemesini istiyorum!"

Beni kapıdan içeri sokup kanepeye oturttu.

"Bağırmana gerek yok," dedi. "Ve böyle konuşmana da gerek yok."

Ellerimle örgülerimi tuttum. "O zaman söyle bana!" dedim. Saçlarımı çekip koparsam bile hiçbir şey hissetmezmişim gibi geliyordu. "Bana sadece, niye beni bırakıp gittiğini söyle! Neden giderken beni de yanına almayı unuttuğunu söyle." Yüzündeki ifadeden, söylediğim her kelimenin bıçak

gibi kalbine saplandığını hissedebiliyordum ama umrumda değildi.

“Unutmadım,” diye fısıldadı. “Hiçbir zaman unutmadım Honey.”

“Öyle mi? Neredeyse beni kandıracaksın.” Kollarımı kavuşturup sertçe arkama yaslandım. “Seni sokaktaki bir yabancidan daha iyi tanımıyorum.”

“Ama daha iyi tanıyacaksın,” dedi hemen. “Yani tanıyabilirsin. Artık.”

Merdivenlere baktı. “Biliyor musun, annemin hayat-tayken yaptığı son şey, seni bana geri getirmek oldu.”

Kollarımı göğsümün önünde sıkılaştırdım. “En baştan başlamak zorundasın Lilian. En ufak bir fikrim bile...”

“Annem asla kendini afişe edemezdi,” dedi Lilian. “Bu, Leonard’ın en büyük kuralıydı. Eğer komünde seni, Agnes’ı ve Benny’yi ziyaret etmek istiyorsa -ki bunu deli gibi istiyordu- sana asla gerçeği söylemeyeceğine dair ona yemin etmesi gerekiyordu.”

“Ama neden?”

Lilian, yere bakıp dudağının içini kemirdi. “Sanırım bu, Leonard’ın beni silme yöntemiydi. Kendi hayatından ve seninkinden... Biliyor musun, Kutsanmış Dağ’a ilk geldiğimde çok sevilmiştim.” Tuhaf, boğuk bir ses çıkartarak güldü. “Emmanuel klasik keman çaldığını keşfettikten sonra onun küçük yıldızı olmuştum. Tüm kurallarını boş-verip beni kendine en yakın olan ruhani gruba dahil etti.

Genelde yıllar süren bir süreçtir bu. Leonard, yeteneğime saygı duyduğu için böyle yaptığını söylemişti. Öyle keman çalmayı öğrenmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu.” Derin bir nefes aldı. “Ve Leonard... sevinçten havalara uçuyordu. Emmanuel beni kabul ettiği için, adımlı değiştiren beni de her şeye dahil ettiği için çok gururluydu. Biliyorsun, o Emmanuel’in gölgesi gibidir.” Parmaklarını burnunun üstünde gezdirdi. “Ama bu durumdan hiç de memnun olmayan biri vardı.”

Hemen, “Veronica,” dedim.

Lilian, başını sallayarak beni onayladı. “Evet, Veronica. Kiskandığı için mi bilmiyorum ama Emmanuel’in beni yetenekli bulmasından rahatsız oluyordu. Ya da bana ilgi göstermesinden. İlk zamanlarda bunu fark etmemiştim. Çünkü ben varken hiç konuşmazdı. Ama bir gün ikisi için keman çalarken, bana nasıl baktığını gördüm. Yüzünde korkunç bir ifade vardı, gözleri parlıyordu. Midemin kasıldığını hissettim, sanki bana darbesini indirmek için doğru zamanı bekliyordu.”

“Peki indirdi mi?” diye sordum.

“Kutsanmış Dağ’a gelmemin en büyük sebebi, hamile olduğumu öğrenmemdi. Lisedeki son yılımdı ve annemle aramız iyiyken, onun bunu öğrenmesini istemedim. Annemin benim için büyük planları vardı. Üniversiteye gitmemi, mimarlık diploması almamı istiyordu... Her neyse, Leonard o zamanlar sürekli beni Kutsanmış Dağ’a

davet edip dururdu. Connecticut'a gidip oradakilerle tanışmamı isterdi. Hep geciktiriyordum ve bahaneler üretiyordum. Çünkü tüm bu komün fikri beni biraz ürkütüyordu. Ama hamile olduğumu öğrenince işler değişti. Anneme söylememek ya da söylediğim zaman müdahale edememesi için, bunun tek fırsatım olduğunu düşündüm. Böylece Kutsanmış Dağ'a gittim. Sadece iki aylık hamileydim, yani karnımın belli olmasına daha vardı. Ama tabii bir süre sonra, karnım belirginleşti. Özellikle de Emmanuel benden haftada en az dört beş gün keman çalmam istediği için, karnımı saklamak için elimden geleni yapıyordum. O korkunç mavi cübbeyi günlerce üstümden çıkarmıyordum, kimse beni görmesin diye mümkün olduğu kadar az duş alıyordum. Ama kısa bir süre sonra gizlemek imkansız hale geldi. Leonard gerçeği öğrenince deliye döndü. Ve doğumdan bir ay sonra, Veronica her şeyi öğrendi."

Dişlerimin arasında o kadar sıkıştım ki alt dudağım uyuşmuştu.

"İhtiyacı olan bilgiyi almıştı," diye devam etti. "Hemen Emmanuel'e gitti ve ona her şeyi anlattı."

Dudağımı bırakarak "Ve sonra?" diye sordum.

Lilian usulca, "Sanki ben ya da kemanım hayatına hiç girmemiş gibiydik," dedi. "O andan itibaren, bana fahişe diye hitap etti."

Ağzımın içi yanıyordu. "Fahişe mi?" diye tekrarladım.

“Evet,” dedi. “Seni doğurduktan birkaç gün sonra, Leonard odama gelip gitmem gerektiğini söyledi. Belli ki Veronica artık benim varlığımı hoş göremeyeceğini, bunun namuslu hayatlar sürmeye çalışan kadın inananlara bir hakaret olacağını söylemişti.”

Ağlamak istiyordum. ığlık atmak, ısırarak, tekmelemek, tükürmek istiyordum. Daha önce kimseden Veronica kadar nefret etmiş miydim, bilmiyordum.

“Ama bu, hala neden beni de yanına almadığını açıklamıyor,” diye ısrar ettim.

“Almalıydım,” dedi. “Bunu artık biliyorum. Ama Leonard beni, seni bırakmam için ikna etti. Veronica, ona fahişelerin anne olmayı hak etmediklerini söylemişti.”

Burnumdan soludum. “Hah! Sanki onun konuşmaya hakkı varmış gibi!”

Lilian üzüntüyle başını salladı. “Bunu yapmak istemedim. nce ona hayır dedim, seni bırakmaya katlanamayacağımı söyledim. Ama sana bakacağına dair bana söz verdi. Rahat, sevgi dolu bir ortamda büyüyeceğini, senden birkaç hafta önce doğan kuzenin Agnes’ın, senin ruh ikizin olacağını söyledi.”

Koltuktan kalkarak “Ama bana bakmadı!” diye bağırdım. “Bana asla göz kulak olmadı. Agnes ve ben akraba olduğumu asla bilmedik ya da...” Durdum. Düşününce sesim çatladı. “Ya da Pete Nine’nin benim de ninem olduğunu.”

Lilian yüzüme bakarak “Ona inanmakla aptallık ettim,” dedi. “Doğru olanı yaptığımı düşünüyordum ama sen, benim sorumluluğumdun Honey. Ve seni terk ettim.”

“Bu konuda çok haklısın,” dedim acı acı. “Neden ziyarete bile gelmedin? Pete Nine’nin yaptığı gibi? Kim olduğunu söylemene izin verilmese bile?”

Lilian başını salladı. “Araziye ayak basmam bile yasağı. Emmanuel yasaklamıştı. Kutsanmış Dağ’dan ayrıldıktan sonra korkunç günler geçirdim. Bir daha ke mana elimi bile sürmedim. Annemle temasımız da kop tu ve ben korkunç şekilde bocalamaya başladım. İşlere girip çıkıyordum, ayakta durmaya çabalıyordum. Derin bir depresyona girmiştım. İstemedim...” Sesi, fısıltı halini almıştı. “Anla beni, artık devam etmek istemiyordum. Çıkış yolum yoktu.”

Benim de onun acıklı hikayesine ayıracak vaktim yoktu. “Belli ki hala buradasın.”

Lilian, “Evet,” diye fısıldadı. “Ve beni ayakta tutan tek şey, annemin her yaz çekip nerede yaşıyorsam oraya gönderdiği sana ait fotoğraflardı. Sonra geçtiğimiz yıl, annemle tekrar konuşmaya başladık. Aramızdaki bağı tekrar kurmaya çalıştık. Yeni bir başlangıç yapabilmem için annem bana o restoranı aldı. Ve sonra birkaç gün önce sen anneme o korkunç odayı anlatınca, tüm bunlar oldu...”

“Düzen odası,” dedim. “Sen orada yaşarken odayı görmüş müydün?”

Lilian kafasını sallayarak “Hayır,” diye fısıldadı. “İlk zamanlarda beni seviyordu, hatırladın mı? Ve sonra... sanırım sonra buna gerek kalmamıştı. Onun gözünde bir ölüden farkım yoktu.”

Tüm kalbimle öyle olmasını isteyerek “Umarım ben de onun gözünde ölmüşümdür,” dedim.

Bay Pibbs’in mırlamaları dışında odada sessizlik hakimdi. Aniden, sanki bir el boğazıma yapışmışçasına irkilerek doğruldum.

Ayağa kalkarken, “Geri dönmeliyiz,” dedim. “Hemen şimdi. Agnes ve Benny, biz olmadan Kutsanmış Dağ’da yaşamaya asla dayanamazlar.”

Lilian, “Şimdi mi?” diye sordu.

Net bir sesle, “Evet,” dedim. “Hemen, şimdi. Harcayacak bir dakikamız bile yok.”

AGNES

Otuz bin fit yükseklikten yeryüzü, yamalı bin battaniye gibi gözüktüyordu. Alnımı cama dayayıp yeşilin farklı tonlarında, kare şeklindeki tarlalara, altın rengi dikdörtgen topraklara, bu mesafeden bile kıpırdadıkları belli olan gözyaşı damlası biçimindeki yüzme havuzlarına ve dar derelere baktım. Minyatür topografyayı izlerken içime tuhaf bir his yerleşti. İlk önce ne olduğunu anlayamadım, belki korku, belki dehşet, belki de sadece endişeydi. Kitabımı çıkarmak için tişörtümü hafifçe kaldırınca, orada olmadığını fark ettim. İçim suyla dolar gibi panikle kaplandı. Neredeydi? Birdenbire, Lilian'ın evindeki banyodayken kitabı fırlattığımı hatırladım. Evden çıkmadan önce, geri dönüp kitabımı almayı nasıl unutabilmişim?

Uçak aniden sağa doğru kavis çizerek inişe geçti, içim boşalır gibi olmuştu. Gözlerimi yumup dilimi ısırarak, babamla Lilian'ın birlikte çekilen fotoğrafını gözümün önünden

uzaklaştırmaya çalıştım. Tam evden çıkmadan önce ona neden Naomi demişti? New Jersey'deki Newark Havaalanı'na gitmek için iki saat boyunca uçmamız gerekiyordu. Babam, iki saatlik araba yolculuğu için, Kutsanmış Dağ'dan birinin bizi havaalanında bekleyeceğini söylemişti. Kalbimin bu yolculuğa dayanıp dayanmayacağını merak ettim.

Oturduğumuz sıraya baktım. Babam en köşede oturmuş, bacaklarını koridora uzatmıştı. Çenesini eline dayamış, düşüncelere dalmış, boş gözlerle önündeki koltuğa bakıyordu. Annem, babamın yanındaydı. Başını, onun omzuna dayamıştı. Küçük elleri, açık bir şekilde kucağında duruyordu.

Annem öyle oturmaması için onu iki kez uyarmış olmasına rağmen, koltuğunda bağdaş kurmuş olan Benny'ye baktım. Belindeki kemeri açmıştı, ayakkabısının bağcığıyla oturuyordu. Aynı zamanda öne arkaya sallanıyordu. Ama en azından, artık inlemiyordu.

Dirseğimle onu hafifçe dürttüm.

Başımınla camı işaret ederek "Hey," diye fısıldadım. "Bir şey görmek ister misin?"

Gözlerini kapatıp kafasını salladı.

"İstemez misin? Ama çok acayip bir şey. Hadi, kucağıma gel ve bak."

Benny kıpırdamadı.

"Eğer şimdi bakmazsan, bir daha göremeyebilirsin."

Cama doğru bakarken, ayakkabısının bağcığıyla oynayan parmakları kıpırdamayı kesti. Gözlüklerinin ardında, bakışlarındaki korkuyu görebiliyordum. Kolumu boynuna doladım. “Hadi gel Benny,” dedim. “Buraya. Kucağıma gel. Gel ve bak.”

Yüzünde katı bir ifadeyle camdan bakarak yavaşça kucağıma tırmandı.

Parmağımla işaret ettim. “Orayı görüyor musun? Şu küçük mavi daireyi? O, birilerinin havuzu.” Benny’nin gözleri genişlerken sııttım. “Biliyorum. Ne kadar küçük, değil mi? İnanabiliyor musun? Toplu iğne kadar ufak gözüküyor!” Başını salladı. “Ve şuraya bak. Şu dönen koyu şeyi görüyor musun? Yukarı çıkıp aşağı inen şu şeyi? Sanırım, o bir ray. Gerçek trenlerin üstünde gittiği cinsten.” Benny’nin yüzü pembeleşmişti, bir kez daha kafasını salladı. “Şu küçük kırmızı noktalara bak. Onların ahır olduğuna eminim. Tıpkı Kutsanmış Dağ’daki atların içinde yaşadığı ahır gibi.”

Kutsanmış Dağ sözünü duyunca Benny’nin yüzü karardı. Kucağımdan indi ve tekrar bağdaş kurarak oturdu.

Benny bir kez daha ayakkabısının bağcığıyla oynayarak öne arkaya sallanırken, onu izledim. Başımı cama dayayarak, gözyaşlarımdan akmasına engel olmaya çalıştım. Tanrım, Honey’yi çok özlüyordum. Daha sadece üç saat olmuştu ve onu özlüyordum. Yüzümden aşağı bir damla yaş aktı, yüzümü silmek için elimi kaldırdım.

Fakat Benny uzanıp elimi kendi elinin içine aldı. Bana bakmadan, aramızdaki kolçağı kaldırıp küçük bir sincap gibi kucagımda kıvrıldı.

Havaalanının çıkışında, gece mavisi rengindeki, üstü açık, ön tarafı pas lekeleriyle kaplı *Honda Accord*'u görünce mideme bir şey oturdu. Daha önce hiç Claudia'nın arabasına binmemiştim ama eğitim binasının önünde park halindeyken yüzlerce kez görmüştüm. Tanıdık olması rahatlatıcıydı. Annem arkaya, Benny'yle ikimizin arasına yerleşirken, babam öne, Claudia'nın yanına geçti. Arabanın içi yer fıstığı ve limon kabuğu gibi kokuyordu. Dikiz aynasının önünde plastik bir sinek kuşu asılıydı. Araba hareket etmeye başlayınca, yavaşça sağa sola sallanmaya başladık.

Babam yol boyunca, yatak şirketindeki işinden, patronuna aldığı izinle ilgili söyleyeceklerinden, yokluğu sırasında kaçırdığı muhtemel satışlardan bahsetti. Aylık kotasını dolduramamaktan endişeleniyordu. Claudia onu dinliyordu. Çenesini o kadar sıkmişti ki acaba dişleri çatlar mı diye merak ettim. Öne uzanıp çantamın fermuarını açtım ve pembe tokayı aradım. Sadece elimde tutmak istiyordum. Ama parmaklarım başka bir şey bulmuştu, düz bir şey. Mümkün olduğunca dikkatli davranarak polaroid fotoğrafları dışarı çıkardım. Dehşet içinde, Honey'nin yaralı sırtına baktım. Nereden çıkmıştı bunlar? Ve çantamın içine nasıl girmişlerdi? Honey mi yapmıştı bunu? Onu böyle mi

hatırlamamı istiyordu? Annem bana dönünce, fotoğraflarını hızla bacağımanın altına, onun meraklı gözlerinden uzağa sakladım.

Claudia dikiz aynasından bana bakarak, aniden babamın sözünü kesti. “Benny’nin eli nasıl Agnes?”

Annem, yerinde rahatsız bir şekilde kıpırdanarak bana baktı. Babam, Claudia’ya kaşlarını çatıp bana bir bakış attı.

Benim yerime, “Ah, çok iyi,” diye cevap verdi babam. “Az önce kontrol ettim.” Kısa, haşın bir kahkaha attı. “Emmanuel’in çıkardığı işle hastanede yaptıklarını birbirinden ayıramıyorum ama gayet iyi gözüküyor. Sana o kadarını söyleyeyim.”

Ellerimi kucağıma koydum. Yavaşça, “Aslında, Emmanuel’in yaptığı her şeyi düzeltmek zorunda kaldılar,” diyen sesimi duydum. “Cerrahla konuştum. Emmanuel’in Benny’nin elini paramparça ettiğini söyledi. Ve bir mucize olmadığını. Hem de hiç.”

Arabanın içindeki sessizlik o kadar yoğundu ki yirmi kilometre arkamızdan gelen arabanın tekerleklerinin sesini duyabiliyordum. Sonra babam gülümsedi; içimi ürperten, parlak, hızlı gülümsemelerinden biriydi. Gözlerinde korkutucu ışıklar yanıp sönüyordu.

“Tabii ki öyle söyledi. O bir inanan değil ki Agnes! İnanmayanlar, gözlerinin önünde bile dursa mucizeleri göremezler. Bunu biliyorsun.”

Aşağı baktım. Gözlerimi kapadım. Zihnimin içinde kavga eden seslerin susmasını bekledim.

Ama ona sordum! Dr. Pannetta'ya sordum. Hem de iki kez! Yüzüne baktım! Ve o tıp okumuş. O biliyor. Bilmek zorunda! Benny'yi tedavi etti.

Etti mi? Yoksa o zaten iyileşmiş miydi? Gerçek dünyada varlığını kabul ettiğim, inancımı zayıflatacak ve sonra yok edilecek bir sürü ayartıcı unsur vardı. Dr. Pannetta da öyle miydi? İnanmadığım her şeye sırtımı dönmemi mi sağlamaya çalışıyordu?

Neye inanıyordum?

Bilmiyorum.

Evet, biliyorsun.

Hayır. Bilmiyorum.

“Agnes?” Konuşan babamdı. Ona bakmak için başımı kaldırdım. Yüzü parlaktı, benden alacağı cevabı beklerken resmen parılıyordu.

“Neden kardeşine Naomi dedin?”

Babamın yüzündeki sahte gülümseme, arabanın içindeki karanlığa karıştı.

Yanımda oturan annem taş kesildi.

Claudia, “*Naomi mi?*” dedi. “Bu uzun zamandır duymadığım bir isim. Lilian’dan bahsediyorsunuz, değil mi?”

Korkarak babamın yüzüne baktım. Bakışlarıyla beni ortadan ikiye ayırır gibiydi. “Bilmiyorum,” dedim, “sanırım öyle.”

Claudia, babamın soluklarının derinleştğini fark etmeden, “Evet,” dedi. “Onu hatırlıyorum.” Dönüp babama baktı. “O nasıl? Hala keman çalıyor mu?”

Babam, Claudia’ya döndü. Korkunç bir sesle, “Sen kendi işine bak Claudia,” dedi. Ardından bana döndü. “Ve sen de ben izin verene kadar tek kelime bile etmeyeceksin.” Bir duraksama oldu. “Beni anlıyor musun Agnes?”

İçimde bir şeyler katlandı, sanki bir çift kanat kapanmıştı. Sessizce, itaatkar bir şekilde başımı salladım. Aziz Agnes da olsa aynısını yapardı.

Büyük binanın önündeki tepeye vuran kırmızı mavi neon ışıklarını görünce, babam koltuğunda dikleşti.

“Polis,” diye fısıldadı. “Tanrı aşkına, buraya niye gelmişler ki?”

Annem, “Sence neden olabilir Isaac?” diye sordu. “Sence, bizimle bir ilgisi olabilir mi?”

Babam sertçe ona baktı. “Tabii ki hayır. Nasıl...” Sesi kısıldı. “Tabii eğer Naomi...” Yüzü bembeyaz olmuştu. “Aman Tanrım.” Claudia o zamana kadar arabayı, büyük binanın önüne, diğer araçların yanına park etmişti. Babam kapıyı açıp binanın önünde gözden kayboldu.

Annem kollarını bana dolayarak “Pekala,” dedi. “Evimizdeyiz.” Gergin bir şekilde gülümsedi. “Hadi gidelim.”

Bir kez daha büyük kapının önünde dikilirken, dizlerim jöle gibiydi. Benny inleyerek yüzünü annemin bacaklarına gömdü.

Öne çıkarak “Korkuyor,” dedim. “Ona şeyi hatırlatıyor...”
Ama annem, sesizce onu kucağına alıp içeri yürümekle yetindi.

İki yüz altmış inananın tümü geniş odada olmasına rağmen, içerisi bir mezarlık gibi sessizdi. Bazıları mavi cübbele-
rinin içinde, duvardaki büyük haçın önünde eğilmiş, sessizce
umutsuz dualar ediyordu. Christine de aralarındaydı ama o
sadece duvardaki haçın yanındaki bir noktaya bakıyordu. Dua
etmiyordu. Yüzündeki renk çekilmişti, dudakları titriyordu.
Babam çoktan uzaktaki köşeye gitmiş, Amanda Woodward’ın
babasıyla fısıldaşmaya başlamıştı bile. Geri kalan herkes uzun
masalardan birine oturmuş, tek kelime etmeden önlerine ba-
kıyordu. Biz odanın içine doğru yürürken, Bay Murphy ka-
fasını kaldırıp baktı ama yüzünde, bizi tanıdığına dair hiçbir
belirti yoktu. Iris, babasının yanında oturmuş, bankın altın-
dan bacaklarını sallıyordu. Annem, temiz mavi bir cübbeyi
Benny’nin başından geçirdi. Bir tane de bana uzattı. Cübbeyi
dikkatlice üzerime geçirip belimdeki kuşağı bağladım.

“Neler oluyor Samuel?” diye fısıldadı annem.

Bay Murphy yorgun ve korkmuş gibi gözüküyordu. “Bir
tür polis soruşturması” dedi.

Annemin yüzü karardı. “Neden? Kim şikayet etmiş?”

Bay Murphy omzunu silkti. “Kimse bilmiyor. Yaklaşık
bir saat önce birdenbire geldiler.”

Annem derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. “Dua et-
meliyiz.” Elimi tutup Latince dua okumaya başladı. Bay

Murphy de ona katıldı. Masanın karşısından birbirlerine bakan Benny ve Iris'i izleyerek sessiz kaldım.

Iris ses çıkarmadan, sadece dudaklarını kıpırdatarak "İyi misin?" diye sordu.

Benny kafasını öne salladı.

"Elin acıyor mu?"

Benny kafasını iki yana salladı.

"Geri dönmene sevindim."

Benny hüznle ona gülümsedi.

Kardeşıme baktım. Ona belki de ilk kez, gerçekten baktım. Ne söylemeye çalışıyordu? Bana ne söylemek istiyordu? Neden konuşmuyordu?

Babam yanımıza geldi ve arkası bana dönük bir şekilde oturdu. Anneme baktı. Kısık bir sesle, "Henüz kimsenin bir şeyden haberi yok gibi gözüküyor," dedi. "Bekleyip görmek zorundayız."

Tam o sırada koluma bir şey çarptı. Dönüp baktım. Winky iki masa ötemde oturmuş, ona bakmamı bekliyordu. Başıyla büyük kapıyı işaret etti. Sessizce dudaklarını oynatarak "Sana bir şey söylemem gerek," dedi.

Panikle arkama yaslandım. Honey'yi bahçeden almaya gittiğim zamanki "Merhaba" ve "Hoşçakal"lar dışında, Winky benimle hiç konuşmamıştı. Doğrusunu isterseniz, o beni biraz korkutuyordu. Direkt olarak yüzüne bakmaktan hoşlanmıyordum.

Dudakları dikkatle, “Lütfen” kelimesini oluşturdu. Dönüp annemle babama baktım. Derin bir konuşmaya dalmışlardı.

Oraya gittiğimde, Winky tuvaletin önünde beni bekliyordu.

“Honey bizimle birlikte değil,” diye fısıldadım. “O orada kaldı...”

Kafasını sallayarak elime bir kağıt parçası tutuşturdu. Kağıdı açıp da Honey’nin yazısını görünce, ellerim titremeye başladı.

Sevgili Winky;

Lütfen bana kızma. Pete Nine ve Agnes, Benny ve ben, hepimiz buradan kaçıyoruz. Bizim başımıza kötü şeyler geldi. Emmanuel’in bizi içeri sokup kayışlarla dövdüğü, düzen odası diye gizli bir odası var. Sırtımda bunu kanıtlayacak izler var. Pete Nine odayı öğrendi ve bizi bu korkunç yerden götürmeye karar verdi. Sanırım Teksas’a gidiyoruz ama daha her şeyi konuşmadık. Yani oraya gidince sana haber veririm.

Benim için yapmanı istediğim bir şey var. Ben onunla gelmesem bile Agnes’in geri dönmesi mümkün. Emin değilim ama içime öyle doğuyor. Eğer geri dönerse, Emmanuel, Benny’yle ikisine, benim bile aklıma gelmeyecek şeyler yaparak bunu ödetir. Onlara korkunç zararlar vermesinden korkuyorum. O yüzden, lütfen,

eğer Agnes'in geri döneceğini duyarsan polisi ara ve sana söylediklerimi onlara anlat. Onlara odadan bahset. Buradaki bütün çocukların dayak yediğini anlat. Lütfen Winky. Eğer ben Agnes'i kurtaramazsam, bunu benim için sen yap.

Sevgiler

Honey

Not: Sana yüz yüze veda edemeyecek kadar korkak olduğum için özür dilerim. Ama seni tekrar göreceğimi biliyorum ve o zaman sana gerektiği gibi veda edebileceğim.

Nihayet sesime kavuştuğumda, “Geri döndüğümüzü duyunca polisi sen mi aradın?” diye sordum.

Winky başını salladı.

“Ve sen... Sen onlara düzen odasından mı bahsettin? Ve Honey'nin söylediklerinden?”

Winky bir kez daha, bu sefer daha da hızlı bir şekilde kafasını salladı. Boğuk bir sesle, “Benimle konuştular bile,” dedi. “Ama daha onlara mektubu göstermedim. Önce sen görmek istersin diye düşündüm. Onlara senin daha fazla şey bildiğini söyledim. Döndüğünü öğrenince seninle de konuşacaklar.” Başıyla, büyük binanın arka tarafını işaret etti. “Şimdi oradalar, düzen odasına bakıyorlar.” Bana doğru bir

adım attı. “Lütfen Agnes. Ben o odayla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Tanrı’nın üzerine yemin ederim. Daha önce hiç görmedim. Bir kere bile. Ve Honey, bunca yıldır bana hiçbir şey anlatmadı.”

Sanki bir el, beni arkamdan Winky’nin kocaman kollarına itiyor gibiydi. Ona hiçbir zaman olmadığım kadar yakın olsam da dokunmaya korkuyordum. Beline sıkıca sarıldım. Güneşte kalmış nişasta ve ıslak çamur gibi kokuyordu, tıpkı tüm gün bahçede çalıştıktan sonra Honey’nin koktuğu gibi.

Winky’nin yanından dönerken, biri uzun ve ince, diğeri kısa ve tombul iki polis memuru, Emmanuel’in odasından çıktı. Emmanuel ve Veronica hemen arkalarındaydı. Emmanuel’in sakallı çenesi, cübbesinin yakasından çıkmıştı. Veronica nedense kanayan kızarmış ellerini açıp açıp kapıyordu. İkisi de cenazeye gidiyorlarmış gibi gözüküyordu. Polisler de gergindi. Uzun olanı, kalabalığın üzerinde gözlemini gezdirirken, tombul olansa elinde tuttuğu küçük kitabın kapağını inceliyordu.

Uzun polis sonunda başparmaklarını belindeki kemere sokup odanın ortasına gelerek “Çocuklarla konuşmamız gerek,” dedi. “Sadece çocuklar kalsın. Başka kimse değil.”

Çocuklar korku içinde anne babalarına bakarlarken, büyükler arasında bir fısıldaşma başladı. Benny, anneme sokuştu. Babam, uzun boylu polise bakıyordu. Kimse kıpırdamadı.

Polis bir kez daha, “Şimdi, lütfen,” dedi. “Sadece çocuklar.” Hala kimse kımıldamıyordu.

Emmanuel bir adım öne çıktı. “Sorun değil,” dedi. Sanki vaaz vermeye başlayacakmış gibi kollarını yukarı kaldırmıştı ama sesi tuhaftı. “Tüm çocuklar öne çıksın. İnanın ve korkmayın.”

Yavaş yavaş, her yaştan çocuk, bazıları tek başına, bazıları da küçük kardeşlerinin elinden tutarak, ailelerinin yanından uzaklaştı. En önde Iris Murphy vardı. Küçük kollarını göğsünün önünde kavuşturmuştu.

Hala annemin yanında duran Benny’ye baktım. Sonra babamın bana baktığını gördüm. Daha önce, hiçbir şeye böyle baktığını görmemiştim. Arabanın içindeki bakışlarından bile beterdi, sanki gözlerinden dışarı gerçek ısı yayılıyordu.

Gergin bir şekilde Benny’ye yaklaştım. “Sanırım gitmek zorundayız Benny. Gel. Korkma. Ben hep yanında duracağım.” Annem, endişe dolu gözlerle bana bakıp Benny’yi banktan indirmeme yardım etti. Babamın ateş saçan bakışlarını hissetmiyormuş gibi yaparak, Benny’nin elini tutup onu çocuklardan oluşan grubun içine doğru yürüttüm.

“Hatırlayın, çocuklar!” Emmanuel’in sesi kulaklarımda çınladı. “Bizlerin inananlar olduğumuzu hatırlayın.”

İki polis memuru, Benny’yle benim de içine dahil olduğumuz altmışa yakın çocuğu, büyük binanın girişindeki bir

odaya götürdü. Daha önce oraya hiç girmedığım için oda tanıdık gelmedi. Bir köşede ahşap masa, diğer tarafta ise tek kişilik bir yatak ve ortada da el dokuması, beyaz bir hah vardı. Yatağın üzerinde büyük bir haç asılıydı.

Tombul polis bizlere bakarak “Bulduğunuz yere oturun,” dedi. “Rahat edin. Sadece konuşacağız.”

Iris Murphy ve birkaç kız, yatağın üstüne ilişti. Amanda Woodward sandalyeye oturdu. Peter duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu. Geri kalanımız yerde bağdaş kurduk. Kimse konuşmuyordu.

Uzun boylu polis, “Pekala,” dedi. Odanın önünde dikiliyordu. Nedense tanıdık geliyordu. Mavi gömleğinin cep kısmının üzerindeki küçük gümüş etiketin üzerinde, BAŞKOMİSER MARANTINO yazıyordu. Birkaç yıl önce gelen polis olabilir miydi bu? “Sadece size birkaç soru sormak istiyoruz, tamam mı?” dedi. Kimseden ses çıkmadı. Komiser boğazını temizledikten sonra, “Aranızdan kaç kişi, düzen odası diye bir yer duydu?” diye sordu.

Benny odanın adını duyunca yüzünü koluma gömdü ama başka hiç kimse kıpırdamamıştı. Tek bir el bile yükselmedi. Tek bir kelime bile duyulmadı. Dönüp Iris’e baktım. Dizinin üzerindeki yara kabuğunu yoluyordu. Peter, kafasını diğer tarafa çevirmişti.

Polis, “Kimse düzen odası denilen yere girmedi mi?” diye ısrar etti. “Bir kere bile mi?” Sessizlik. Dönüp kaşlarını çat-

mış, topuklarının üzerinde sallanan diğer polise baktı. Sonra boğazını temizledi.

“Tamam. Neden en baştan başlamıyoruz? Kaçınız burada yaşamaktan memnun?”

Grubun içinde, havaya yükselen ellerden oluşan bir orman belirdi.

Komiser, onaylarcasına başını salladı. “Burada yaşamaktan memnun olmayanınız var mı?”

Iris hemen elini kaldırdı.

Komiser Marantino hemen atıldı. “Senin adın ne?” diye sordu.

Fakat Iris, bir kez daha tüm ilgisini dizindeki kabuğa verip kafasını öne eğdi.

Komiser bir kez daha, “Tatlım?” diye sordu. “Bana adını söyleyebilir misin?”

Iris başını iki yana salladı.

“Neden?” Tombul polis memuru araya girdi. “Korktuğun bir şey mi var?” Iris konuşmadı. Onun neden korktuğunu biliyordum. Polis, “Eğer burada canını yakan biri varsa sana, yardım edebiliriz,” diye ısrar etti. “Bunu durdurabiliriz. Bir daha asla olmamasını sağlayabiliriz.”

Tek yapmam gereken ayağa kalkmaktı. Çantamdan polaroidleri çıkartmaktı. Boynum kaskatı kesilmişti. Ne yapmalıydım? Duvarda asılı duran haça baktım, bana bir şey söyler miydi? Bir işaret, bir ipucu alabilir miydim? Odanın önünde-

ki mavi üniformalar bulanıklaşmaya başladı. Greenville'deki pederi düşününce burnum karıncalandı.

Tek yapmamız gereken istemek. Tanrım, buradayım. Bana yol göster.

Dışarısı daha mı güvenliydi? Kırmızı ve turuncu gıdalar, radyodaki korkunç şarkılar ve gösterişi savunan saç ürünleri? Şeytana uymayı sağlayacak, ruhunu karartacak onca şey, aziz olma ihtimalini tamamen yok ediyordu. Ama peki ya Honey'nin morarmış sırtındaki kelimeler, benim sırtımdaki kayış izleri? Honey'nin benim kuzenim olduğundan birkaç saat öncesine kadar hiç haberim olmaması ne anlama geliyordu?

Ve eğer dünya, Emmanuel'in bize durmadan söylediği kadar şeytaniyse, onca yıldır Kutsanmış Dağ'da hiç hissetmediğim, güvende olma duygusunu bana nasıl tattırmıştı? Kilisedeki ayinden çıkınca hissettiğim o garip mutluluğu ya da kendimi Lilian'ın banyosuna kilitlediğim zaman hissettiğim güven duygusunu başka nasıl tarif edebilirdim ki? O kadar şeytani bir dünyadaki bir dağın üstünde nasıl oluyordu da Kutsal Bakire'nin öylesine güzel bir heykeli durabiliyordu? Ya da insanların kilisede ağlamalarına, haykırmalarına nasıl izin veriliyordu?

Biri benim tişörtümden çekince, zihnimin dönüp duran düşüncelerimden sıyrıldım.

Benny gözlerini bana dikmişti. "Söyle onlara Agnes," dedi.

Afallayarak ona baktım. Bunca zaman sonra sesini duyunca şok olmuştum. “Benny,” diye fısıldadım.

Koluma yaslandı. “Lütfen.” Yumuşak ve aceleci sesi kulaklarımda çınlıyordu. “Lütfen söyle onlara.”

Kilisedeki kadın, “Tanrı biliyor,” demişti, “içimizde tutamayacağımız şeyler vardır... Bazen sessizlik ne kadar uzun olursa, haykırış da o kadar kuvvetli olur.”

Aziz Agnes’in hikayesi belki de yüzüncü kez aklımdan geçti. Roma İmparatoru’nun karşısına dikilip ona pagan tanrılarına inanmayı reddettiğini söylediğinde benim yaşımdaydı. Aniden benim de her zaman, Tanrı için ve benim gözümde aynı anlama gelen Emmanuel için aynı şeyi yapmayı hayal ettiğimi hissettim. Belki de savunacağım Tanrı’nın, Emmanuel’in temsil ettiği Tanrı olmayabileceğini, ikisinin farklı şeyler olduğunu o ana kadar hiç fark etmemiştim. Belki de asıl pagan tanrısı Emmanuel’di. Gerçek Tanrı, seyahat etmemizi istediği yolda, hata yapan çocuklarını cehenneme yollar mıydı? Gerçek Tanrı’nın düzen odası olabilir miydi?

Hiç doğru şeyi yapma konusunda kendine güvenmeyi nedinden mi? Her zaman bir işaret beklemek ya da Emmanuel’in senin için neyin doğru olduğunu düşündüğünü anlamaya çalışmak dışında?

Beklediğim işaret, gözümün önünde duruyordu. Tek yapmam gereken, gözlerimi açmaktı.

Titreyen bacaklarımla, yavaşça ayağa kalktım.

HONEY

Pete Nine'nin, *Jackson ve Oğulları'nın Cenaze Evi*'nde emin ellerde olduğuna ikna olduktan sonra, Lilian'la arabaya atlayıp tüm gece ve ertesi günün büyük bir bölümü boyunca, Kutsanmış Dağ'a ulaşmak için yoldaydık. Lilian'ı direksiyona geçebilmek için razı etmem biraz zamanımı aldı ama tüm gece boyunca *King'in Yeri*'nde çalıştığı için hissettiği yorgunluk sonunda galip geldi ve pes etti. Direksiyonu bana bırakma kararında, Pete Nine'nin gelirken arabayı kullanmama izin vermesi etkili olmuştu. Kafası göğsüne düşmüş, yanımdaki koltukta sessizce uyuyordu.

Önce, uyumasına öfkelen dim. Kadını on dört yıldır görmemiştim ve şimdi önümüzde on dört saatlik bir araba yolculuğu varken uyuyacak mıydı? Ama sakinleşince, aslında uyumasına memnun olduğumu fark ettim. Yani gerçekten onun yanında oturduğum gerçeğiy-

le ilgili ne hissededeceğimi bile bilmiyordum ki. Şaşkınlık, mutluluk, öfke ve hırs biraraya gelip göğsümün içinde kocaman bir şeye dönüşmüştü. Daha çok, tüm bunların gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Sürekli ona bakıyordum, sanki bir hayaldi ve çok yaklaşırsam, toz olup havaya karışacaktı. Ama kaybolmadı. Saatler boyunca, burnundan ısığa benzer kısık sesler çıkararak, kucağında yavru kediler gibi duran elleriyle uyudu. Ne zaman yanımızdan bir araba geçse, üzerine vuran far ışığı, yüzünün etrafındaki saçlarının kızıl bir hale gibi gözükmesine neden oluyordu.

Şimdi ya da daha sonra, aradan zaman geçince, ona karşı sevgi duyup duymayacağımı merak ettim. Ama sanırım bu konuda endişelenmeme gerek yoktu. Asıl önemli soru, bunca şeyden sonra ona güvenip güvenemeyeceğimdi. Bay ve Bayan Little, annemle ilgili gerçeği bunca yıl boyunca benden saklayarak korkunç bir şey yapmışlardı. Ama aslında Lilian da aynı şeyi yapmıştı. Yaptığı açıklama mantıklıydı ve bir tarafım, Emmanuel'le öz ağabeyi tarafından öylesine dışlandığı için ona üzülüyordu. Fakat ben onun bebeğiydim. *Ben onun bebeğiyim.* Ve önceliği ben olmalıydım. O ikisinden önce gelmeliydim. Böyle olmadığı gerçeğini nasıl atlatacaktık? Kendi kalbinin sesi yerine, yeteri kadar iyi olmadığını söylediği iki adamı dinlemesini nasıl unutacaktım? Ve tam, gerçekten öfkelenmeye başladığım

sırada, Pete Nine'nin Agnes'la ikimize söylediklerini hatırladım: "Eğer başarmak istiyorsak aynı takımda olmalıyız. Tamam mı?"

Belki de tek yapmam gereken, en azından şimdilik, aynı takımda olmayı denemektir. Yavaşça elimi Lilian'ın elinin altına koydum. Ilık ve yumuşaktı.

Raleigh'i geçerken, içimde yükselen endişeyi bastırmaya çalıştım. Kutsanmış Dağ'da işler çoktan çığırından çıkmış olabilir miydi? Winky benim için öne çıkmış olabilir miydi? Ya da Benny ve Agnes, gelir gelmez, Bay ve Bayan Little'ın yanından alınıp düzen odasına mı götürülmüşlerdi? Sonuncu seçeneği düşününce başıma keskin bir ağrı saplandı. Emmanuel bir kez daha pençelerini ona değdirirse, Agnes'ı tamamen perişan ederdi. Ve Benny'nin başına gelecekleri, düşünmek bile istemiyordum. Dikiz aynasından, arkamda kalan boş otoyola bakıp gaza bastım.

Güneş yükselirken, Baltimore'un biraz dışına geldiğimiz sırada Lilian uyandı. Gözlerini ovup gerindikten sonra bana baktı. Geçen altı saat boyunca kısık sesle dinlediğim radyonun sesi açtı.

"Tanrım, ben ne zamandır uyuyorum?" diye sordu Lilian.

"Beş saat. Aşağı yukarı."

"Beş saat mi?" diye tekrar etti. "Sen iyi misin? Beni neden uyandırmadın?"

Omzumu silktim. “İyiyim. Artık iyi bir şoför oldum.”

Lilian bir kez daha gözlerini ovuşturdu. “Sanırım oldun. Hiç durmadan bunca yolu geldiğine inanamıyorum!” Camdan dışarı baktı. “Peki, nereye gittiğini biliyor musun?”

“95. kuzey yolunun tabelalarını takip ettim,” dedim.

Lilian kafasını salladı. “İnanılmaz.”

“Aç mısın?” diye sordum.

Lilian gözlerini devirip göbeğine vurdu.

“Evet. Ben her zaman açımdır. Her zaman. Annem, karnımda bir kurt olduğunu söylerdi.” Gülümsedim. Lilian tabelayı işaret ederek “*Burger King*’e yanaş,” dedi. “Yiyecek bir şeyler alalım ve yolun geri kalanında ben kullanayım.”

Burger King’in arabaya sipariş bölümüne siparişlerimizi verdik: Kızarmış ekmekler, iki yumurtalı kruvasan, jambon, peynirli sandviç, pane, Lilian için büyük boy bir kahve ve benim için iki tane portakal suyu istedik. Lilian, bir eliyle yerken diğeriyle direksiyonu idare ediyordu. Nefes bile almadan, kocaman ısırıklar alıyordu. Çok sıcak olmasına rağmen kahvesinden içti ve ilk yudumdan sonra içini çekti.

Titrek bir sesle, “Annemi şimdiden özledim,” dedi. Camdan dışarı, üzerinde WASHINGTON, D.C 25 MİL yazan yeşil tabelaya baktım. Kısa bir süre sonra Kutsanmış Dağ’da olcaktık. Agnes ve Benny’yi oradan tamamen

kurtarmayı umuyordum. Fakat aniden, yanımda Pete Nine olmadan oraya dönmenin düşüncesi inanılmaz geldi. Sanki zırhımız olmadan savaşa gidiyor gibiydik.

“Öldüğüne hala inanamıyorum,” dedim.

Lilian kahvesinden bir yudum daha alarak “Yolculuk sırasında nasıldı?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Ben sadece Raleigh’den Atlanta’ya giden kısa yol boyunca yanındaydım. Siz iki gün boyunca yoldaydınız. Nasıldı? Hızlı mı sürdü? Çok durdu mu? Size hikayeler anlattı mı?”

Lilian’a, Pete Nine’nin bizi Kraliçe Mary’ye bindirip arkamızdan kovalayan birileri varmışçasına yola çıkarışından başlayarak her şeyi tek tek anlattım. Sonra da *Mc Donald’s* ve *Wal-Mart* duraklarını, moteli, benim arabayı kullanişımı, onun bitkinliğini, Tanrı’yla ilgili tartışmamızı, Agnes’in bel ipini, pembe tokayı. Şaşırarak, bir saattir konuştuğumu fark ettim. Bitirdiğim zaman sesim çatallaşmıştı ama nedense keyfim yerindeydi. Her şey başladığından beri ilk kez kendimi farklı hissettiğimi anladım. Belki de daha olgun. Daha sakin.

“O özel biriydi,” dedi Lilian. “Öyle değil mi?”

“Evet,” diye cevap verdim. “Gerçekten de öyleydi.”

Beş saat sonra Lilian, Kutsal Yol’a döndü. Direksiyona yapışmış, yavaşça ilerliyordu. Alnında minik ter damlaları

belirmişti. Boş araziye bakarak “Tanrım,” dedi. “İşte böyle zamanlarda, hala sigara içmek istiyorum.”

Pencereden dışarı, önümüzde beliren eğitim binasına bakarak “Sen sigara mı içiyordun?” diye sordum. Görünürde kimseler yoktu.

Lilian, “Ah, evet,” diye cevap verdi. “Hem de çok. Tekrar birlikte zaman geçirmeye başladıktan sonra, anem bırakmamı sağladı.”

Cama yaslanarak, birazdan görüş alanımıza girecek olan süthaneyi görmeye çalıştım. İçeride birilerinin olduğuna dair bir belirti yoktu. Araba, binanın önünden geçerken, nefesimi tutup kelebek bahçesinin gözükmesini bekledim. Bahçe boştu. Herkes neredeydi?

Büyük binaya giden yola sapınca Lilian, “Polisler,” dedi. “Bir sürü polis var.”

Ön tarafa park edilmiş, yanlarında altın harflerle FAIRFIELD POLİS TEŞKİLATI yazan, mavili beyazlı, beş polis arabası saydım. Arabalardan birinden dışarı kadın bir polis memuru indiğinde, büyük kapıya on metre uzaklıktaydık. Kenara çekmemizi işaret ederek, bize doğru yürüdü. Lilian camını indirdi.

Kadın, ikimize baktı. Yanağında, böcek gibi, kocaman bir ben vardı. “Siz ikiniz, burada mı yaşıyorsunuz?” diye sordu.

Lilian onu, “Hayır,” diye cevapladı. “Burada yaşamıyoruz.”

Kadın polis kaşlarını çattı. “O zaman girmenize izin veremem. Burası özel mülk.”

Öne eğildim. “Polis neden burada?”

“Bir soruşturma yürütüyoruz,” dedi. “Bilgi verme yetkim yok...”

“Öyle mi?” diye bağırdım. Arabadan çıkıp kapıyı çarptım ve ona doğru koştum. “Birileri sizi arayıp Emmanuel’i araştırmanız için buraya mı çağırdı?”

Kadının yüzü çarpılmıştı. “Dediğim gibi, detay verme yetkim yok,” dedi. “Ve korkarım siz de...”

Lilian arabadan çıktı. Kadın polisten bir baş kısıydı ama doğrudan gözlerinin içine baktı. “Burada ailemiz var bayan. Çocuklarım. Ve onlara ne olduğunu bilmemiz gerek.”

Kadın polisin arkasından büyük kapının açıldığını gördüm. Winky kapının önünde belirince dizlerim titredi. Beni görünce sırtıp elini salladı. Ona doğru koşup parmaklarını yakalayarak beni kendine çekmesine izin verdim. Üstüne bahçenin kokusu sinmişti. Derin derin nefes alarak hem ağlamama hem de gülmeme engel olmaya çalışıyordum. “Winky,” diye fısıldadım.

Kocaman elleriyle örgülerime dokundu. Kısık bir sesle, “Hepsi içeride,” dedi. “Hala sorgulanıyorlar, filan. Saatlerdir devam ediyor. Sanırım benimle işleri bitti.”

“Agnes ve Benny de mi?” diye sordum.

Winky başını salladı. “O farklı gözüküyor.”

Bir adım geriledim. "Kim?"

"Agnes."

"Nasıl farklı?"

Omzunu silkti. "Biraz sarsılmış. Artık o kadar mükemmel değil." Ona bir kez daha sıkıca sarıldım. Kafasıyla Lilian'ı işaret ederek usulca, "Yanındaki kim?" diye sordu. Winky'yi, arabaya doğru, tırnaklarını kemirerek bir ayağıyla diğerinin üzerine basan Lilian'ın yanına sürükledim.

"Bu Lilian Little," dedim. "Benim annem."

Winky yavaşça başını salladı. Elini uzatıp Lilian'la tokalaştı.

"Seni hatırlıyorum sayılır," dedi Winky. Lilian yutkundu. Üst dudağı titriyordu. Sonunda, "Honey'ye bu kadar iyi davrandığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Benim için bunun anlamı çok büyük."

Winky gülümsedi.

"Hey Winky," dedim. "Tahmin et, ne oldu?"

"Tahmin edemiyorum," dedi. "Onca sorudan sonra başım ağrıyor."

Güldüm. "İlk Zebra Çatal Kuyruk'umu gördüm! Savannah'da, Lilian'ın yaşadığı yerde. Çok güzeldi!"

Winky, "Sahi mi?" dedi. "Erkek miydi, dişi miydi?"

"Dişiydi. Tıpkı kitaptaki gibi, kanatlarının altında büyük çizgiler vardı."

Winky, yüzümün önündeki bir tutam saçı alarak "Sevindim," dedi. "Senin için çok sevindim Honey."

Büyük kapı bir kez daha açıldı.

Lilian, "Agnes," diye fısıldadı. Winky'nin arkasından öne çıktım. Benny, Agnes'in yanında duruyordu, ablasının elini tutmuştu. İkisi de korkmuş ve bitkin gözüküyordu. Onlara doğru küçük bir adım attım.

"Ags," diye fısıldadım. Yüzünü kaldırdı. Gözleri yorgundu ama bir yaz günü gibi mavi ve berraktı.

"Gerçeği söyledim," dedi. "Mecburdum."

Bezden bir bebek gibi üstüme yıkılmadan önce onu yakaladım. Saçının içine, "Aziz Agnes da aynısı yapardı," diye fısıldadım. "Bunu biliyorsun değil mi?"

Omuzları sarsılıyordu. Hıçkırırken kaburgalarının inip çıktığını hissedebiliyordum. Benny'yle ikimiz, bir çadır gibi üstüne kapandık ve onu kaldırdık.

Benny, "Seni seviyorum Agnes," dedi.

İnce sesi, bir çan gibi üzerimizde çınladı.

AGNES

Parkın diğer köşesinde, kollarını iki yanına koymuş, beyaza çalan saçları güneş ışığında parıldayan Benny'ye bakarken, Kutsanmış Dağ'dan ayrılmamızın üzerinden sadece üç ay geçtiğine inanamıyordum. Bazı geceler, yatağımda yatıp uyumayı beklerken, aradan üç yıl geçmiş gibi geliyor.

Honey bana bakıp kollarını sıvadı.

"Hazır mısın?" Bacağımı kaldırdım, topuğumu kalçama yaklaştırdım. "Bir saniye içinde."

Benny kollarını sallayarak, "Hadi!" diye bağırdı. "Kollarım uyuklamaya başladı!" Söylediği şeyi duyunca gü-lümsedim. Kolundaki bandajların çıkarılmasının ve dikişle-rin alınmasının üzerinden epey zaman geçti ama elini hala bükemiyor. Burada, Savannah'daki doktor, onu ameliyat eden kişiye şükretmemiz gerektiğini ve kısa bir süre sonra Benny'nin, elini eskisi gibi kullanabileceğini söyledi.

Honey, yeni spor ayakkasının ucuyla yere vurarak, dövüşe hazırlanan bir boksör gibi yerinde sıçramaya başladı.

Gözünün ucuyla bana bakarak “Bu yeni ayakkabılar belki bana senin karşında biraz avantaj sağlayabilir,” dedi. “Bu bir ilk olur.”

Lilian’ın birkaç hafta önce bana aldığı yeni ayakkabımın burnunu çektim. Mavi ve beyaz renkteydiler. Markası *Nike*’ti. Pete Nine’nin her şeyi miras olarak ona kaldığı için artık Lilian’ın bir sürü parası var. Pete Nine’nin bu kadar zengin olduğunu hiç bilmiyordum ama zaten sanırım onunla ilgili bilmediğim bir sürü şey vardı.

Connecticut’taki bir hakim, önümüzdeki sene görülecek dava başlayana kadar, annemle ve babamla görüşemeyeceğimize karar verdikten sonra üçümüz Lilian’la yaşamaya başladık. Asıl yargılananlar Emmanuel ve Veronica ama annemle babam da zarar gördüğümüz onca zaman boyunca bir şey yapabilecekken buna göz yummayı seçtikleri için suç ortağı sayılıyorlar. Yani onlar da yargılanacak.

Yargılanacaklarını düşünmekten nefret ediyorum. Ama tabii sürekli düşünüyorum. Her zaman. O gün polise Honey’nin fotoğraflarını göstermesem ve tişörtümü sıyırıp kendi sırtımdaki yara izlerini açmasam hala hep beraber olabilirdik. Ben bunu yaptıktan sonra, diğer çocukların hepsi tek tek konuşmaya başladı. Kısa bir süre sonra polis, Sosyal Hizmetler’i arayıp birilerini çağırdı. Günün sonunda

Emmanuel hakkında, fotoğraflı, belgeli ve yeminli, imzalanmış, altmış dört tane çocuk istismarı şikayeti oluşmuştu. Soruşturmanın ardından, Kutsanmış Dağ tamamen kapatıldı.

Honey, parmaklarını çimene yerleştirip ayaklarını savurarak “Tamam,” dedi. “Başlıyoruz Agnes.”

Güneşin altında hoplayıp zıplayan ve ona doğru koşmamızı bekleyen küçük kardeşime baktım. Lilian’ın evine taşındığımızdan beri her gece yanımda uyuyor. Eğer gerçeği duymak isterseniz, bu benim de kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Yastığının altında Pete Nine’nin bir fotoğrafını saklıyor. O uyuduktan sonra fotoğrafı alıp Pete Nine’ye iyi geceler diliyorum. Ve teşekkür ediyorum.

Honey buraya taşınmamızın ardından Winky’den haber alamadığı ve başına ne geldiğini bilmediği için biraz paniğe kapıldı. Winky’ye ne olduğunu öğrenmesi için Lilian’ı canından bezdirdi. Sonra, birkaç hafta önce, Winky’yle ağabeyinin yeniden biraraya geldiklerini ve New York’un dışında bir çiftlik satın aldıklarını öğrendik. Belli ki bir kelebek bahçesi için epeyce yerleri olmuştu.

Mahkemeyi beklemek zordu ama annemle babamdan ayrı kalmak daha da zordu. Emmanuel’in zalim yöntemleri açığa çıkmış olsa da annemle babam, hala annemle babamdı. Ne kadar hata yapmış olurlarsa olsunlar, bu değişmeyecekti. Ne olursa olsun. Yine de onları görsem ne söyleyeceğimi bil-

miyorum. Onları ne kadar özlemiş olsam da kendimi kandırılmış gibi hissediyorum. Lilian, Honey ve Pete Nine'yle ilgili söylenmiş onca yalan. Tüm bunlar hiç mantıklı gelmiyordu, özellikle de azizler gibi yaşamaya çalışıp yalan söylemeyi büyük bir günah olarak kabul ederken, Honey, Benny ve benim bir aile olduğumuzu gizli tutmak o kadar yanlıştı ki.

O yüzden, belki de aramızdaki mesafe iyi bir şeydir. En azından işleri yoluna koyup olan biteni kabullenene kadar. Lilian tüm bunları bir terapistle konuşmamı sağlayarak bana bu konuda yardımcı oluyor. Benny de terapistte gidiyor. Kadının adı Dr. Tipper ve onu görmeye sadece iki kez gittim ama sanırım iyi biri. Muayenehanesinde kocaman bir akvaryum var, içinde mavi ve turuncu renkli balıklar yüzüyor. Konuşmaya başlamadan önce balıklara yem vermemeye izin veriyor. Lilian bana, mahkemenin, annemle babamın da bir terapistte gitmelerine karar verdiğini söyledi. Onlardan bahsederken, "Beyinleri yıkanmış," cümlesini kullanıyor, bu da sanki kulağa, birileri zihinlerinin içine girip ne var ne yoksa yıkamışlar gibi geliyor. Ama sanırım zaten, Emmanuel'in onlara yaptığı şey buydu. Onları, hatalı bile olsa söylediği hiçbir şeye karşı gelemeyecekleri kadar güçlü olduğuna inandırmıştı. Kendi kendilerine düşünme yeteneklerini kaybetmişlerdi. Umarım görüştükleri terapist bunu nasıl geri kazanacakları konusunda onlara yardım edebilir.

Öne eğilip kalçamı havaya kaldırdım. Benny, “Benim işaretimle başlayacaksınız!” diye bağırdı. Yüzümü güneşe çevirip koşmak üzere olduğumuz mesafeye baktım.

Azizin Yolu’nu bile şimdilik bir kenara bıraktım. Ayrıldığımızdan beri kitaba hiç bakmadım. Sırtımı tamamen azizlere döndüğümünden değil; sadece kişilik olarak, onların grubuna uyduğumu sanmıyorum. Artık Aziz Agnes olmak istemiyorum. Sadece Agnes olmak istiyorum. Agnes kim olacaksa o olacağım.

“Hazır!” diye bağırdı Benny.

Honey yanımda gerildi. Kırmızı örgüleri halat gibi omuzlarından aşağı sarkıyordu. Dönüp bana hızlı bir bakış attı. “Bu toka sana çok yakışıyor,” dedi.

Sırtıp dümdüz, ileri baktım. At kuyruğumun üzerindeki pembe yaprakları düşünmemeye çalıştım.

“Dikkatimi dağıtmaya çalışma şapşal,” dedim ona.

“Başla!” diye bağırdı Benny.

Olduğum yerden bakınca, mesafe çokmuş gibi gözüküyordu. Ama kollarım yükselip alçalırken ve bacaklarım yumuşak çimenin üzerinde ilerlerken, aramızdaki mesafe, her şeye rağmen giderek kapandı. Artık oradaydım.

TEŞEKKÜR

Birçok insanın desteği olmasa bu kitabı yazamazdım. Bana inanan menajerim Jessica Regel'e sonsuza kadar minnettarım, inanılmaz inadı onu, benim gözümde herkesten ileri bir noktaya taşıyor. Editörlerim Melanie Cecka ve Elizabeth Schonhorst'a teşekkür ediyorum. Dikkatli gözleri ve mizah anlayışları, çok daha zengin ve etkili bir hikaye yaratmamı sağladı. Tüm Blommsbury çalışanlarının bu iş için duydukları coşkuyu, hayranlık ve saygıyla izledim. Bana yazı yazma sevgisini aşıl原因 ve doğru yolu bulmaya çalıştığım seneler boyunca destek olan annemle babama sonsuza kadar borçlu kalacağım. Bana en başından beri inanan sevgili arkadaşım Joe Biondo, sana teşekkür ediyorum. Kitabımın taslağını okuyup devam etmem için beni zorlayan Donna ve Lou Rader, Judy Plummer, Gina Marsicano, Lynn Chalmers ve Don McMillan. Hepinize çok teşekkür ederim. Bana tıbbi terimler konusunda yardımcı olan ağabeyim Dr. Samuel

Plummer'a ve cenaze işleriyle ilgili detaylı tavsiyeleri için P. J. Adonizia'ya teşekkür ediyorum. Hayal ettiklerimi mümkün kılan ve hayatımı zenginleştiren çocuklarıma teşekkür ediyorum. Eşim Paul, sabrı ve sevgisiyle en büyük hayallerimden birini fark etmemi sağlayan kişi oldu. Teşekkür ederim aşkım, kalbimin en derinlerinden teşekkür ederim.